

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทุนวิจัย

กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

รายงานผลการวิจัย

เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

โดย

อาจารย์ ดร. สุนนทีพย์ จิตสว่าง

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ธันวาคม พ.ศ. 2556

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารก่อนกระทำผิด ขณะกระทำผิด และขณะต้องโทษประหารชีวิต เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร และเพื่อศึกษาถึงความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตของนักโทษประหาร โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ คัดเลือกนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างเพศชาย 6 คน และเพศหญิง 4 คน รวม 10 คน ด้วยวิธีการเฉพาะเจาะจง (purposive Sampling) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นเครื่องมือในการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีเส้นทางชีวิตก่อนเป็นนักโทษประหารคือ มีภูมิหลังเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมไม่สูงมากนัก ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท

มีเส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด คือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกระทำผิดที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพ โดยกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดกระทำผิดเป็นครั้งแรก หากแต่เดินเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการเป็นนักโทษประหาร เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่กดดัน หลอหลอม ให้ประกอบอาชญากรรม คือ การคบเพื่อน การเรียนรู้ทางสังคม การควบคุมตัวเองต่ำ รวมทั้งการไม่เกรงกลัวต่อโทษประหารขณะกระทำผิด

สำหรับเส้นทางชีวิตขณะต้องโทษพบว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต ประสบความเครียดขณะต้องโทษจำคุกเพื่อรอการประหาร หรือ อภัยโทษ และประสบปัญหาครอบครัวประสบปัญหาภายหลังต้องโทษประหารชีวิต

นอกจากนี้ แม้ผลการศึกษาระบุว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากครั้งไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตในขณะที่กระทำผิด หากแต่นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตภายหลังจากที่ศาลได้พิพากษาคดีให้ต้องโทษประหาร

สำหรับข้อเสนอแนะจากการศึกษา ได้แก่ การสร้างความรักความอบอุ่นภายในครอบครัว การส่งเสริมการคบเพื่อนที่ดีให้แก่สมาชิกในสังคม โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในสังคม การประชาสัมพันธ์ให้คนในสังคมมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องกฎหมาย การปลูกฝังค่านิยมในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ให้แก่สมาชิกในสังคม การส่งเสริมให้สมาชิกในสังคมเรียนรู้ในการควบคุมตนเอง การปฏิบัติต่อนักโทษประหารแยกจากผู้ต้องขังทั่วไป

Abstract

The objectives of the research entitled 'the Life Career of the Death Row Inmates' were: to study the lives of death row prisoners both before and while committing crimes as well as when serving death sentences in prison; to investigate the factors contributing to their criminal offences and; to examine a feeling of apprehension over the death penalty among them. This study was a qualitative research collecting and analyzing data from the in-depth interviews with 6 male and 4 female death row inmates selected by the purposive sampling technique.

The research findings were that, firstly, regarding their social background, before becoming the death row inmates they were from either lower or lower-middle social class. Most of their highest education remained at primary school levels and their average earnings were less than 10,000 baht per month.

Secondly it was found that, while committing crimes, most of them were not professional criminals as almost all interviewees were first-time offenders. They were sentenced to death penalty for the crimes driven by the emotionally stressful circumstances, the socialization by peers, the social learning and the low level of self-control, as well as the fearlessness in receiving the capital punishment at the moments they were perpetrating crimes.

However, after getting the death penalty and while they were detained in prison, the death row prisoners were deeply apprehensive of death sentence and totally stressed about their await execution dates, the news about royal pardon and the family problems after being sentenced to death. In addition, although more than half of the participants were not afraid of receiving death penalty while they were perpetrating crimes, all of them became extremely fearful of capital punishment after being sentenced to death.

The suggestions from the study were that, first of all, the family should be an important social unit cultivating love, caring and support within its members. Besides, the members of society particularly the children and teenagers should be strongly supported in socializing with the decent friends. Also, there should be a campaign aimed at publicizing and educating the basic knowledge of laws and legal issues so that the people in society could understand them correctly. Further, the society members should be fostered to hold onto the social values and norms of having a good way of life, and be encouraged to learn to effectively control themselves. Finally, the treatment of death row prisoners should be provided separately from other inmates.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำให้งานวิจัยเรื่อง “เส้นทางของนักโทษประหาร” สำเร็จเป็นที่เรียบร้อย ขอกราบขอบพระคุณจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้สนับสนุนทุนในการทำวิจัย ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล ที่ได้รับเป็นอาจารย์อาวุโสและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัย และขอขอบพระคุณคุณรองศาสตราจารย์ .ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ที่ได้เป็นผู้จุดประกายให้ผู้ศึกษาได้เห็นความสำคัญของการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักโทษประหาร

นอกจากนี้ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวาง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางคลองเปรม ผู้อำนวยการทัณฑสถานหญิงกลาง ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่ม และเจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ ทุกท่านที่ได้ให้ความกรุณาอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี คือนักโทษประหารทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาให้ข้อมูลที่มีประโยชน์และมีคุณค่ายิ่งต่อการศึกษาและความรู้ทางด้านอาชญาวิทยา ทัณฑวิทยาและกระบวนการยุติธรรม ผู้ศึกษาขอเป็นกำลังใจให้แก่ทุกท่านในการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าเพื่อกลับมาเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป

สารบัญ	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญตาราง.....	จ
บทที่	
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
นิยามศัพท์ในการศึกษา.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2. การทบทวนวรรณกรรม.....	6
ประวัติการประหารชีวิตในประเทศไทย.....	7
แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุในการกระทำผิด.....	13
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	36
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	37
แนวทางการดำเนินการ.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	39
จริยธรรมของการวิจัยในคน.....	41
4. ผลการศึกษาและการอภิปรายผลการศึกษา.....	42
ส่วนที่ 1: ผลการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 กรณีศึกษา.....	43
ส่วนที่ 2: การสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา.....	129
ส่วนที่ 3: การอภิปรายผลการศึกษา.....	136
5. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	143
สรุปผลการศึกษา.....	143
ปัญหาและข้อจำกัดของการศึกษา.....	147
ข้อเสนอแนะของการศึกษา.....	148
ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป.....	151
บรรณานุกรม.....	152
ภาคผนวก.....	

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	สถิติจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าจำแนกตามประเภทคดีระหว่าง พ.ศ.2478 – 2547.....	1
1.2	จำนวนผู้ถูกประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษจำแนกตามประเภทคดีระหว่าง พ.ศ. 2547 – 2552.....	2
1.3	สถิตินักโทษประหารชีวิตในพ.ศ. 2551.....	2
4.1	แสดงภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาเชิงคุณภาพ.....	129
4.2	คดีที่ต้องโทษประหารชีวิต อายุขณะกระทำผิด และระยะเวลาที่ถูกจำคุก.....	130
4.3	มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด.....	131
4.4	พฤติกรรมการกระทำผิด.....	132
4.5	สรุปลักษณะการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	118
4.6	ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร.....	135

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ปัญหาอาชญากรรมมีความเกี่ยวข้องกับสังคมไทยและทั่วโลกมาเป็นเวลานาน และมาตรการหนึ่งในการป้องกันและยับยั้งอาชญากรรมของสังคมทั่วโลกนับตั้งแต่อดีตมาสู่ปัจจุบัน คือ การลงโทษประหารชีวิต อันมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อมุ่งเน้นการตัดโอกาสผู้กระทำความผิด การแก้แค้นทดแทน และการยับยั้งอาชญากรรมในสังคมเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทยมาเป็นเวลานาน หากแต่ผู้กระทำความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตมิได้หมดไปจากสังคม

ดังจะเห็นได้จากจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2478 จนกระทั่งถึง พ.ศ.2553 มีจำนวน 325 คน จำแนกเป็นจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตนับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการประหารชีวิตจากการตัดศีรษะเป็นการยิงเป้า จนกระทั่งถึงพ.ศ. 2547 จำนวน 319 คน และผู้ถูกประหารชีวิตหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงการประหารชีวิตจากการยิงเป้าเป็นการประหารชีวิตด้วยการฉีดยา จำนวน 6 ราย ดังแสดงให้เห็นถึงจำนวนของผู้ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าในตารางที่ 1.1 และจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษในตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.1 สถิติจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าจำแนกตามประเภทคดีระหว่าง พ.ศ.2478 – 2546

ประเภทคดี	จำนวน (คน)
ประทุษร้ายพระบรมราชตระกูล ต่อพระองค์	4
กบฏตัวการสะสมกำลังเพื่อกบฏ กระทำความผิดต่อประเทศชาติ ขบถภายนอกราชอาณาจักร	26
บ่อนทำลายความสงบสุข	1
มีการกระทำเป็นคอมมิวนิสต์ (มาตรา 17)	1
ฆ่าคนตายโดยเจตนา เจตนาพยายาม	128
ฆ่าผู้อื่น วางเพลิง	5

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

ประเภทคดี	จำนวน (คน)
ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ตาย พยายามชิงทรัพย์	87
ฆ่าเจ้าพนักงาน	7
ข่มขืนฆ่า	35
พ.ร.บ.ยาเสพติด	25
รวม	319

ที่มา : กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ (31 ธันวาคม พ.ศ.2547)

ตารางที่ 1.2 จำนวนผู้ถูกประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษจำแนกตามประเภทคดีระหว่างพ.ศ. 2547 - 2552

ประเภทคดี	จำนวน (คน)
พ.ร.บ.ยาเสพติด	5
ฆ่าคนตายโดยเจตนา เจตนาพยายาม	1

ที่มา : กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ (31 ธันวาคม พ.ศ.2552)

นอกจากนี้ ประเด็นที่น่าสนใจ คือ แม้ปัจจุบันแม้หลายประเทศจะมีการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต หากแต่หลายประเทศยังคงมีการใช้โทษประหารชีวิตอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากสถิติของประเทศที่มีการประหารชีวิตสูงสุดหกอันดับทั่วโลกใน พ.ศ. 2550 ดังแสดงในตารางที่ 1.3

ตารางที่ 1.3 ประเทศที่มีการประหารชีวิตสูงสุดหกอันดับใน พ.ศ. 2550

ประเทศ	จำนวนผู้ถูกประหารชีวิต (คน)
จีน	470(ข้อมูลจากบางแหล่งสูงถึง 6,000)
อิหร่าน	317
ซาอุดีอาระเบีย	143
ปากีสถาน	135
สหรัฐอเมริกา	42
อิรัก	33

ที่มา : www.wikiapedia.com,2008

จากตารางดังกล่าวข้างต้นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าแม้การใช้โทษประหารชีวิตจะเป็นมาตรการการลงโทษผู้กระทำผิดที่มีความรุนแรงสูงสุด หากแต่ยังคงมีผู้กระทำผิดและต้องโทษประหารชีวิตอย่างต่อเนื่องทั้งในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทย หากแต่ปัจจุบันงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักโทษประหารในต่างประเทศรวมทั้งประเทศไทยยังคงมีผู้ศึกษาน้อย โดยงานวิจัยส่วนใหญ่มักเป็นศึกษาถึงทัศนคติของประชาชนที่เกี่ยวข้องกับโทษประหาร หรือ แนวทางในการบังคับใช้หรือการยกเลิกโทษประหารชีวิต ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงตัวผู้กระทำผิดที่ต้องโทษประหารชีวิต ว่าเหตุใดจึงกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต มีปัจจัยใดที่เป็นตัวหล่อหลอมให้มีบุคลิกภาพเป็นอาชญากรจนกระทั่งยากที่จะถอนตัว จนต้องมีจุดจบคือ การต้องโทษประหารชีวิต

โดยต้องการศึกษาว่านักโทษประหารมีเส้นทางในการดำเนินชีวิตอย่างไร ตั้งแต่ก่อนกระทำผิด ขณะกระทำผิด ขณะต้องโทษประหารชีวิตในเรือนจำ และความคาดหวังต่อชีวิตที่เหลืออยู่ก่อนจะได้รับโทษประหารชีวิต หรือ การได้รับการลดโทษเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต เพื่อเป็นการขยายองค์ความรู้ทางด้านอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา รวมทั้งเพื่อเป็นการมุ่งหาแนวทางการในการป้องกันอาชญากรรมที่มีความเหมาะสมกับประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารก่อนกระทำผิด ขณะกระทำผิด และขณะต้องโทษประหารชีวิต
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร
3. เพื่อศึกษาถึงความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตของนักโทษประหาร

ขอบเขตของการศึกษา

- ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากผู้ต้องขังที่ต้องโทษประหารชีวิต จำนวน 10 คน ที่ถูกต้องโทษประหารชีวิตและถูกควบคุมตัวในเรือนจำกลางบางขวางและทัณฑสถานหญิงกลาง

- ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ต้องการศึกษา

งานวิจัยต้องการศึกษาถึงเส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร โดยประกอบด้วยเส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษประหาร เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด และเส้นทางชีวิตขณะต้องโทษประหาร ตลอดจนการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้นักโทษประหารกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหาร

ชีวิต และการศึกษาถึงความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตของนักโทษประหาร โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษผู้กระทำผิด สาเหตุในการกระทำผิด

- ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ต้องการศึกษา
- ระยะเวลาในการศึกษาระหว่างสิงหาคม 2555 –กรกฎาคม 2555

นิยามศัพท์ในการศึกษา

นิยามศัพท์ในการศึกษา เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” ประกอบด้วย

นักโทษประหาร ต้องโทษประหารชีวิต	หมายถึง	ผู้ต้องขังเด็ดขาดที่ศาลพิพากษาให้
เส้นทางชีวิต	หมายถึง	การดำเนินชีวิตใน 3 ช่วงของชีวิต คือ ก่อนการกระทำผิด ขณะกระทำผิด และขณะต้องโทษประหาร
เส้นทางชีวิตก่อนการกระทำผิด	หมายถึง	ชีวิตก่อนกระทำผิดที่ทำให้ต้องโทษ ประหาร ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับภูมิหลัง สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องครอบครัว การคบเพื่อน ความ ผูกพันต่อสังคม การถูกตีตรา การเรียนรู้ทางสังคม การควบคุมตนเอง และการถูกตีตรา
เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด	หมายถึง	ชีวิตขณะกระทำผิด ซึ่งประกอบด้วย ความรู้สึกการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับและพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด
เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษ	หมายถึง	ชีวิตขณะต้องโทษประหารและจำคุก ในเรือนจำ ประกอบด้วยความสำนึกผิดจากการกระทำผิด ปัญหาอุปสรรคต่อการใช้ชีวิตในเรือนจำ และความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารว่ามีความเป็นมาอย่างไร มีประวัติภูมิหลังเป็นอย่างไร มีสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวหล่อหลอมให้นักโทษประหารต้องกระทำผิดจนยากจะถอนตัวได้จากเส้นทางชีวิตของอาชญากรจนกระทั่งทำให้ต้องโทษประหารชีวิตในที่สุดอย่างไร
2. ทำให้ทราบถึงสาเหตุหรือปัจจัยสำคัญที่มีส่วนในการหล่อหลอมผู้กระทำผิดให้เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพบกพร่อง จนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต เพื่อเป็นการพิสูจน์แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องทางด้านอาชญาวิทยาในการอธิบายพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด และทฤษฎีวิทยาในการอธิบายการลงโทษผู้กระทำผิด

3. ทำให้ทราบว่านักโภชนาการมีความเคร่งครัดต่อการบังคับใช้โภชนาการชีวิตหรือไม่ อันจะนำไปสู่แนวทางในการปรับปรุงการบังคับใช้โภชนาการชีวิตได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพกับสภาพสังคมไทยต่อไป

4. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้โภชนาการชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดในประเทศไทยมากขึ้น อันเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านอาชญวิทยาและทัณฑวิทยาของประเทศไทยให้มีความก้าวหน้ามากขึ้น

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตนักโทษประหาร” ประกอบด้วย

- ประวัติการประหารชีวิตในประเทศไทย
- แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุในการกระทำผิด
- ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยมีรายละเอียดของแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตนักโทษประหาร” ดังนี้

2.1 ประวัติการประหารชีวิตในประเทศไทย

การประหารชีวิตในประเทศไทย

ประวัติการประหารชีวิตในประเทศไทย

สำหรับประวัติการประหารชีวิตในประเทศไทยมีมาตั้งแต่อดีต แต่ปรากฏให้เห็นเป็นหลักฐานอย่างชัดเจนในสมัยอยุธยา กล่าวคือ แม้กฎหมายเก่าในสมัยกรุงศรีอยุธยาจะสูญหายไปมาก แต่จากกฎหมายตราสามดวง ซึ่งได้ประมวลไว้ในสมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกฯ สามารถแสดงให้เห็นเค้าโครงการลงโทษในสมัยกรุงศรีอยุธยาได้ว่า เป็นการลงโทษเพื่อแก้แค้น ตอบแทน และข่มขู่ยับยั้ง เพราะมุ่งลงโทษที่ตัวผู้กระทำผิดอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะโทษประหารชีวิตในพระอัยการขบถศึก อันว่าด้วยโทษทวะดิงษ์กรรมกรณ์ 32 ประการ ได้กำหนดวิธีการประหารชีวิตหลายรูปแบบอย่างน่าสยดสยอง (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย, 2008)

โดยการประหารชีวิตในสมัยอยุธยา ปกติใช้วิธีตัดศีรษะด้วยดาบ แต่ในกรณีกบฏได้มีบทบัญญัติในลักษณะที่โหดร้ายทารุณอย่างยิ่ง ซึ่งเข้าใจว่ามุ่งหมายข่มขู่ให้เกรงกลัว และในกรณีลงโทษพระราชวงศ์ก็มีวิธีประหารชีวิตแตกต่างจากสามัญชน โดยโทษประหารชีวิตที่มีความรุนแรงในสมัยอยุธยา ได้แก่ โทษประหารชีวิต 21 สถานสมัยโบราณวิธีการประหารชีวิตตามพระไอยการกระบดศึก บันทึกลงและอธิบายเอาไว้อย่างละเอียดถึงวิธีการลงโทษประหาร 21 วิธีหรือ 21 สถาน

โทษประหารชีวิต 21 สถานสมัยโบราณวิธีการประหารชีวิตตามพระไอยการกระบดศึก

สำหรับโทษประหารชีวิต 21 สถานสมัยโบราณวิธีการประหารชีวิตตามพระไอยการกระบดศึก ประกอบด้วยวิธีการประหารชีวิต ดังนี้

สถาน 1 คือ ให้อายุกระบานคีสะ (กบาลคีระชะ) เลิกออก (เปิดออก) เสียแล้ว เอาคิมคิปก้อน เหล็กแดงใหญ่ใส่ลงไปน้ำมันสะหมอง (มันสมอง) คีสะพลุ่งฟูขึ้นคั่งม่อ (หม้อ) เคี่ยวน้ำส้มพะอุม

สถาน 2 คือ ให้อายุค้ำหน้าจระ (จาก) เบื้องหน้าถึงไพโรปากเบื้องบนทั้งสองข้างเป็นกำหนด ถึงหมวกหู (ใบหู) ทั้งสองข้างเป็นกำหนด ถึงเกลียวคอชายผมเบื้องหลังเป็นกำหนด (หนังบริเวณคอ ถึงท้ายทอย) แล้วให้มุ่นกระหมวดผมเข้าทั้งเส้น (ม้วนเข้าหากัน) เอาท่อนไม้สอดเข้าข้างละคน โยกลอดอนสั้นเพิกหนังทั้งหม่นนั้นออกเสียแล้วเอากรวดทรายหยาบขัดกระบานคีสะชำระให้ขาวเหมือนพรรณศรีสังข์

สถาน 3 คือ ให้อายุเกี่ยวปากให้อ้าไว้ แล้วให้ตามประทีป (ดวงไฟ) ไว้ในปาก ในยหนึ่ง (นัยหนึ่ง) เอาปากสิวอันคมนั้นแสะแหวะผ่าปากจนหมวกหู (ใบหู) ทั้งสองข้าง แล้วเอาขอเกี่ยวให้อ้าปากไว้ให้โลหิตไหลออกเต็มปาก

สถาน 4 คือ เอาผ้าชุบน้ำมันพันให้ทั่วร่างกายแล้วเอาเพลิงจุด

สถาน 5 คือ เอาผ้าชุบน้ำมันพันนิ้วทั้งสิบนิ้วแล้วเอาเพลิงจุด

สถาน 6 คือ เชือดเนื้อให้เป็นแรงเป็นริ้วอย่าให้ขาดจากกัน ตั้งแต่ใต้คอกลงไปถึงข้อเท้าแล้ว เอาเชือกผูกจำ ให้เดินเหยียบริ้วเนื้อริ้วหนังแห่งตน ให้หลุดคร่าตีจำให้เดินไปกว่าจะตาย

สถาน 7 คือ เชือดเนื้อให้เนื้อด้วยหนังเป็นแรงเป็นริ้ว ตั้งแต่ใต้คอกลงมาถึงเอวและให้เชือด ตั้งแต่เอวให้เนื้อด้วยหนังเป็นแรงเป็นริ้วลงมาถึงข้อเท้ากระทำหนังเบื้องบนให้คลุมลงมาเหมือนนุ่งผ้า

สถาน 8 คือ ให้อายุห้วงเหล็กสวมข้อศอกทั้งสองข้าง ข้อเข่าทั้งสองข้างให้มันแล้วเอาเหล็กสอดในวงเหล็กแย่งชิงตรึงลงไว้กับแผ่นดินอย่าให้ไหวตัวได้ แล้วเอาเพลิงรน (ลน) ให้รอบตัว จนกว่าจะตาย

สถาน 9 คือ ให้อายุเบ็ดใหญ่ที่มีคมสองข้างเกี่ยวทั่วร่างเพิก (เปิด) หนังเนื้อและเอ็นน้อยใหญ่ ให้หลุดขาดออกมาจนกว่าจะตาย

สถาน 10 คือ ให้อายุมัดที่คมเชือดเนื้อให้ตัดออกจากกายแต่ทีละตำลึง (นำเนื้อมาชั่งให้ได้ น้ำหนักหนึ่งตำลึง:มาตราวัดสมัยโบราณ) จนกว่าจะสิ้นมังสา (เนื้อ)

สถาน 11 คือ ให้แล่สับทั่วร่างแล้ว เอาแปรงหวีชุบน้ำแสบกรีดคอ รูดชุดเสาะหนังและเนื้อ แลเอ็นน้อยใหญ่ให้ลอกออกให้สิ้น ให้อยู่แต่ร่างกระดูก

สถาน 12 คือ ให้อายุอนลงโดยข้างๆ หนึ่งแล้วให้อายุลาวเหล็กตอกลงไปโดยช่องหูให้แน่น กับแผ่นดินแล้วจับขาทั้งสองข้างหมุนเวียนไปดั่งบุคคลทำบังเวียน (เวียนเทียน)

สถาน 13 คือ ทำมิให้หนังพังหนังขาด แล้วเอาลูกสีลา (ลูกหิน) บดทุบกระดูกให้แหลกย่อยแล้วรวบรวมเข้าทั้งเส้น ยกขึ้นหย่อนลงกระทำให้น้ำเนื้อเป็นกองเป็นลอม แล้วพับห่อเนื้อหนังกับทั้งกระดูกนั้นทอดวางไว้ตั้งตั้งอันทำด้วยฟางซึ่งเอาไว้เช็ดเท้า

สถาน 14 คือ ให้เคี้ยวน้ำมันให้เคี้ยวพองพลา้น แล้วลาดสาตลงมาแต่ศีรษะ (ศีรษะ) จนกว่าจะตาย

สถาน 15 คือ ให้กักขังสุนัขร้ายทั้งหลายไว้ อุดอาหารหลายวันให้เต็มอยากแล้วปล่อยให้กัดทิ้งเนื้อหนังกินให้เหลือแต่ร่างกระดูกเปล่า

สถาน 16 คือ ให้เอาขวานผ่าอกทั้งเป็นแหกออกคั่ง โครงเนื้อ

สถาน 17 คือ ให้แทงด้วยหอกทีละน้อยๆ จนกว่าจะตาย

สถาน 18 คือ ให้ขุดหลุมฝังเพียงเอว แล้วเอาฟางปกคลุมร่างก่อนคลอกด้วยเพลิงพองหนังไหม้แล้วไลด้วยไถเหล็ก ให้เป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่เป็นริ้วน้อยริ้วใหญ่

สถาน 19 คือ ให้เชือดเนื้อล่าออกทอดด้วยน้ำมัน เหมือนทอดขนมให้ กินเนื้อตัวเองจนกว่าจะตาย

สถาน 20 คือ ให้ตีด้วยตะบองสั้นตะบองยาวจนกว่าจะตาย

สถาน 21 คือ ตีด้วยหวายที่มีหนามจนกว่าจะตาย (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

การสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์

การสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์เป็นวิธีการประหารพระราชวงศ์ไทย โดยการใช้ท่อนจันทน์เป็นอุปกรณ์ในการประหาร ซึ่งมีการบัญญัติไว้ในมาตรา 176 แห่งกฎหมายเกียรติบรรดา กฎหมายตราสามดวง ฉบับชำระในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โดยการประกาศใช้กฎหมายเกียรติบรรดาดังกล่าวเป็นครั้งแรกเมื่อใดยังคงเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกัน อาทิ กฎหมายเกียรติบรรดาที่เก่าแก่ที่สุดได้ปรากฏในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีบรมไตรโลกนาถ สมัยอยุธยา ซึ่งการประหารชีวิตด้วยวิธีนี้ไม่มีการปฏิบัติอีกต่อมาตั้งแต่รัชกาลพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดลเจ้าอยู่หัว และได้เลิกเสียอย่างเป็นทางการตั้งแต่มีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ในรัชกาลต่อมา ซึ่งกฎหมายดังกล่าวกำหนดให้มีการประหารชีวิตบุคคลทุกชนชั้นกระทำโดยการตัดศีรษะ (การสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์,2008)

การประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ

การประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะมีมาตั้งแต่สมัยอยุธยา ซึ่งการประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะในสมัยโบราณ เรียกว่า "กุดหัว" โดยใช้ดาบฟันคอ นักโทษเค็ดขาด ดาบที่ใช้ในการประหารมีรูปร่างต่างๆ กัน ครูเพชรฆาตเป็นผู้จัดทำดาบขึ้น มีดาบปลายแหลม ดาบปลายตัด และดาบหัวปลาไหล การประหารชีวิตครั้งใดจะใช้ดาบชนิดใด ให้อยู่ในดุลพินิจของครู เพชรฆาต

เพชรฆาตผู้ทำหน้าที่ประหารชีวิตมี 3 คน คือ ดาบที่หนึ่ง และตัวสำรองอีก 2 คน เรียกว่า

คาบสอง และคาบสาม ถ้าคาบหนึ่งฟื้นคอไม่ขาด คาบสองจะต้องซ้ำ ถ้ายังไม่ขาดคาบสามก็ต้อง เชือดให้ขาด พิธีการประหารชีวิตด้วยคาบ มีวัตถุเครื่องมือใช้และพิธีทางไสยศาสตร์หลายอย่าง เช่น มีสายมงคลล้อม รอบบริเวณประหาร กันผีตายโหงจะเสียน การตัดสายมงคลต้องใช้มีด โดยเฉพาะ จะใช้ของอื่นไม่ได้ เป็นต้น

ในสมัยรัชกาลที่ 5 การประหารชีวิตนักโทษด้วยคาบมักทำพิธีกันที่วัด โดยคุมตัวผู้ต้องโทษ ประหาร เดินทางโดยทางเรือออกจากคุกในลักษณะของจำกรบ 5 ประการ ดังจะสรุปขั้นตอนของ การประหารชีวิตด้วย คาบ ในสมัยรัชกาลที่ 5 ดังนี้คือ

1. เมื่อลูกขุน ณ ศาลาลูกขุน ณ ศาลหลวง วางโทษประหารชีวิต ก็จะนำความขึ้นกราบบังคมทูล พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประหารชีวิต
2. ก่อนจะนำตัวไปประหารชีวิต จะต้องถูกเขียน 3 ยกๆละ 30 ที รวม 90 ที
3. จัดอาหารคาวหวานมือสุดท้ายให้นักโทษกินก่อนประหาร และนิมนต์พระมาเทศน์ให้ฟัง
4. นักโทษประหารถูกจับนั่งมัดกับหลักไม้กางเขนแบบกาจับหลัก
5. เพฆฆฆมาตเอาดินเหนียวอุดหู อุดปาก และแปะไว้ที่ต้นคอนักโทษ เพื่อกำหนดตรงที่จะฟันจาก นั้นเพฆฆฆมาตคาบสองจะร้ายรำไปมา เพื่อรอจังหวะให้จิตนักโทษสงบ พร้อมกับเพฆฆฆมาตคาบหนึ่งลงคาบ ฟันคอทันที
6. เมื่อประหารแล้ว เจ้าหน้าที่จะตัดสั้นเท้า เพื่ถอดตรวนออกแล้วสับร่างกายหรือแล่นเนื้อให้ทาน แก่แร้งกา
7. เอาหัวเสียบประจาน (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

การประหารด้วยการยิงเป้า

ต่อมาปี พ.ศ. 2477 ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายลักษณะ อาญา ร.ศ.127 ว่าด้วยการประหารชีวิตจากการ "ให้เอาไปตัด ศีรษะเสีย" เป็น "ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย" ปืนกลมือที่ใช้ประหารชีวิตครั้งแรกเป็นปืนกลมือแบบแบล็คมันด์ ใช้ประหารชีวิตครั้งแรก เมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2478 ต่อมาประมาณ พ.ศ.2520 ได้มีการ เปลี่ยนปืนกลมือจากแบล็คมันด์เป็นปืนกล แบบเอชเค สำหรับปืนกลมือแบล็คมันด์นี้ใช้ประหารชีวิตผู้ ต้องขังมาแล้วจำนวน 213 คน (โทษประหารชีวิต ในประเทศไทย,2008)

สำหรับการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดที่ได้เปลี่ยนจากการประหารชีวิตด้วยคาบมา เป็นการประหารชีวิตด้วยปืน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477 เป็นต้นมา เรียกว่า การยิงเป้า ซึ่งเมื่อมีคำพิพากษา ถึงที่สุดให้ประหารชีวิตผู้ใดแล้ว ศาลที่เป็นเจ้าของคดีจะ ได้ออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุด ส่งไปยัง ผู้บัญชาการเรือนจำในท้องที่ที่ศาลนั้นตั้งอยู่ หมายจะระบุถึงชื่อ โจทก์ จำเลย ฐานความผิด จำเลย

ต้องโทษตามบทกฎหมายใด มาตราใด พร้อมคำสั่งว่าภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ให้ประหารชีวิตจำเลย (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย, 2008)

เมื่อผู้บัญชาการเรือนจำได้รับหมายดังกล่าวแล้ว จะนำนักโทษไปประหารชีวิตในทันทีไม่ได้ ต้องรอให้ครบกำหนด 60 วัน นับแต่วันฟังคำพิพากษาตามมาตรา 262 ถ้านักโทษหรือผู้มิประโยชน์เกี่ยวข้องได้ยื่นฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษ และทรงยกเรื่องราวมาก่อนครบ 60 วัน ก็ดำเนินการประหารชีวิตได้ในทางปฏิบัติ เมื่อนักโทษได้ยื่นฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษแล้ว ต้องรอฟังพระบรมราชวินิจฉัยเสียก่อน จึงจะดำเนินการขั้นต่อไป ฎีกาของนักโทษประหารให้ยื่นได้ครั้งเดียวเท่านั้น ในการประหารชีวิตนักโทษนั้น ให้มีคณะกรรมการเป็นผู้ดำเนินการ ประกอบด้วย ผู้บัญชาการเรือนจำในท้อง ที่ที่ทำการประหาร เป็นประธานกรรมการ เจ้าพนักงานเรือนจำระดับหัวหน้าฝ่ายแพทย์ การประหารชีวิตส่วนมากจะทำให้เรือนจำกลางบางขวาง ซึ่งกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรีหรือผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการด้วย โดยกรมราชทัณฑ์จัดผู้แทนไปดูแลความเรียบร้อยในการประหารชีวิต (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย, 2008)

ก่อนวันประหารชีวิต ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ถูกประหาร พร้อมทั้งรับแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของนักโทษที่มีอยู่ในสำนวนและหมายศาลมาทำการตรวจสอบ การตรวจสอบนั้นให้สอบกับแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือที่เก็บอยู่ ณ กองทะเบียนประวัติอาชญากร ตามเลขคดีและนามผู้ต้องโทษ เมื่อตรวจแล้วรายงานผลการตรวจสอบและส่งแผ่นพิมพ์ลายนิ้วซึ่งได้จัดการพิมพ์ขึ้นคราวนี้ 1 ฉบับ กับแบบพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ต้องโทษที่เอาไปจากสำนวนตามหมายศาลไปยังคณะกรรมการ เรือนจำซึ่งมีหน้าที่ต้องทำการประหารทำการตรวจสอบคดี ดำเนิน รูปพรรณตามทะเบียนรายตัว ทำบันทึกไว้เป็นหลักฐานเพื่อมิให้มีการประหารผิดตัวเมื่อถึงกำหนดวันประหารชีวิต เจ้าพนักงานเรือนจำจะจัดนิมนต์พระสงฆ์แสดงพระธรรมเทศนาให้นักโทษที่ถูก ประหารที่นับถือศาสนาพุทธ ส่วนนักโทษที่มีได้นับถือศาสนาพุทธ มีความปรารถนาจะประกอบพิธีกรรมตามศาสนาอื่นอนุญาตได้ตามสมควร (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย, 2008)

หากนักโทษมีความประสงค์จะขอทำพิธีกรรมก็จะจัดการทำให้ จัดหาอาหารมื้อสุดท้ายให้นักโทษก่อนนำไปประหาร ผู้บัญชาเรือนจำจะนำคำสั่งอธิบดีกรมราชทัณฑ์ พร้อมด้วยสำเนาคำพิพากษาอ่านให้นักโทษฟังนำนักโทษประหารไปยังที่จัดเตรียมไว้ จัดการยิงให้ตายต่อหน้าคณะกรรมการ โดยนำผู้ต้องโทษเข้าสู่หลักประหารซึ่งเป็นลักษณะเป็นไม้กางเขนมีความสูงขนาดใหญ่ โดยผู้ต้องโทษจะถูกมัดด้วยด้ายดิบ ให้ยื่นหันหน้าเข้าหลักประหารซึ่งมีไม้ตั้งคร่อมป้องกันมิให้ผู้ต้องโทษยื่นตัวงอ หรือเข้าอ่อน มือทั้งสองผูกมัดติดกับหลักประหารในลักษณะประนมมือ กำคอกไม้รูปเทียนไว้ เจ้าหน้าที่ นำจากประหารซึ่งมีเป่าวงกลมติดอยู่กับฉาก ตั้งเสื่อให้เป่าอยู่ตรงจุดกลางหัวใจของผู้ต้องโทษ ห่างจากด้าน หลังผู้ต้องโทษประมาณ 1 ฟุต เพื่อกำบังมิให้เจ้าหน้าที่ผู้ต้อนโกป็นเห็นตัวผู้ต้องโทษ แทนปืนประหารตั้งอยู่ ห่างจากฉากประหารประมาณ 4

เมตร เมื่อพร้อมแล้วเจ้าหน้าที่ให้สัญญาณ โดยโบกธงสีแดง ผู้ทำหน้าที่ลั่น ไซปิ่น คณะกรรมการ ประหารชีวิตร่วมกันตรวจสอบจนแน่ใจว่านักโทษถึงแก่ความตายอย่างแท้จริง จากนั้น เจ้าหน้าที่จะ จัดพิมพ์ลายนิ้วนักโทษประหารเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อยืนยันว่าไม่ประหารชีวิตผิดตัว (โทษประหาร ชีวิตในประเทศไทย,2008)

ให้คณะกรรมการตรวจนักโทษว่าได้ตายแล้วจริง พิมพ์ลายนิ้วมือลงนามรับรองว่าเป็น ลายนิ้วมือของนักโทษประหารจริง ส่วนศพถ้ามีญาติมารับก็อนุญาต ถ้าไม่มีญาติมาขอรับเรือนจำจะ ดำเนินการให้ ตามระเบียบกรมราชทัณฑ์ กำหนดให้ประหารชีวิตก่อน 07.00 น. ตั้งแต่พ.ศ. 2505 ได้ เปลี่ยนมาดำเนินการใน เวลากลาง ตั้งแต่เวลา 18.00 น.เป็นต้นไป (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย ,2008)

การใช้โทษประหารชีวิตของประเทศไทยในปัจจุบัน

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงการประหารชีวิตจากการยิงเป้ามาเป็นการ ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาใน พ.ศ.2545 แต่ได้มีการดำเนินการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเป็นครั้ง แรกใน พ.ศ.2546 โดยสถานภาพของโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ประกอบด้วย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต คือ มาตรา 19 จากเดิมที่กำหนดว่า “ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖ ดังนี้

“ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้ดำเนินการด้วยวิธีฉีดยา หรือ สารพิษ ให้ตาย

หลักเกณฑ์ และ วิธีการ ประหารชีวิต ให้เป็นไป ตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ” (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

วิธีการประหารชีวิตด้วยการฉีดยา

วิธีการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาในประเทศไทยมีความแตกต่างจากวิธีการประหารชีวิต ในประเทศสหรัฐอเมริกาบ้างเล็กน้อย กล่าวคือ ขั้นตอนการประหารชีวิตโดยการฉีดยาในประเทศ สหรัฐอเมริกา จะมีการเตรียมจิตใจของผู้ถูกประหารก่อนการประหาร เช่น ก่อนการประหาร 4 วัน นักโทษประหารจะถูกนำตัวจากแดนนักโทษประหารไปสู่ห้องขังพิเศษสำหรับนักโทษประหารโดย เฉพาะ ซึ่งจะถูกเฝ้าดูจากเจ้าหน้าที่ตลอด 24 ชั่วโมง จดหมายทุกฉบับจะถูกถ่ายสำเนาให้ ส่วน ฉบับจริงจะเก็บไว้เนื่องจากกลัวว่าจะมียาพิษ ยาเสพติด หรือยาอื่นๆ เคลือบมา การโทรศัพท์ต้อง

ได้รับอนุญาตจากผู้บัญชาการเรือนจำก่อน ในช่วงนี้อาจมีญาติมาเยี่ยมได้ (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

ก่อนการประหาร 2 วัน ผู้บัญชาการจะตรวจตราเพื่อเตรียมอุปกรณ์ในการประหารให้พร้อมรวมทั้ง เตรียมการเกี่ยวกับใบมรณะบัตรและการเคลื่อนย้ายศพ และก่อนการประหารหนึ่งวัน เจ้าหน้าที่ประหารจะ เตรียมอุปกรณ์เข็มฉีดยาและยา และอุปกรณ์สำรองให้พร้อม มีการจัดเตรียมพื้นที่หรือห้องสำหรับผู้สื่อข่าว ที่เข้าไปทำข่าวในเรือนจำ รวมทั้งพยานที่จะเข้าไปสังเกตการณ์ในการประหาร เวลา 18.00 น. (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

เจ้าหน้าที่จะจัดอาหารมื้อสุดท้ายไปให้นักโทษประหารรับประทาน เวลา 22.00 น. ผู้สื่อข่าวและพยานจึงได้รับอนุญาตให้เข้าเรือนจำและได้รับการชี้แจงจากเจ้าหน้าที่ถึงขั้นตอนการประหาร เวลา 23.30 น. จึงได้เริ่มดำเนินการเพื่อเตรียมการประหารซึ่งจะเริ่มเวลาที่เที่ยงคืนตรงเมื่อใกล้ถึงเวลาประหาร เจ้าหน้าที่จะนำตัวนักโทษประหารจากห้องขังไปที่ห้องประหาร แต่แทนที่จะนำนักโทษประหารไปยืนตรงกับหลักประหารก็เปลี่ยนเป็นการให้นอนบนเตียงประหาร ตรึง และผูกด้วยสายหนัง ทั้งขา ลำตัว และแขนทั้ง 2 ข้าง ซึ่งอยู่ในท่ากางออกทำให้ไม่สามารถดิ้นได้ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่ได้รับการฝึกอบรมมาอย่างดีจะมาติดเครื่องวัดการเต้นของหัวใจเข้ากับตัวนักโทษเพื่อตรวจสอบการตายหลังการฉีดยา โดยให้กรรมการภายนอกได้เห็นการเต้นของหัวใจ จากนั้นจึงแทง เข็มเข้าเส้นเลือดใหญ่หรือที่หลังมือทั้ง 2 ข้าง ข้างหนึ่งเป็นเข็มที่ใช้จริงอีกข้างหนึ่งเป็นเข็มสำรองในกรณีที่เข็มแรกมีปัญหา หรือบางกรณีจะแทงเข็มที่แขนเข็มเดียว จากนั้นนำท่อมาต่อเข้าเข็มโยงไปยังเครื่องฉีดยา (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

เมื่อได้เวลา เจ้าหน้าที่เรือนจำก็จะให้สัญญาณในการดำเนินการประหารได้ เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่เพชฌฆาต 2 คน ซึ่งอยู่ในห้องฉีดยาจะมี 2 ปุ่ม กดคนละปุ่ม แต่จะมีปุ่มเดียวที่ปล่อยยาเข้าร่าง ดังนั้น เจ้าหน้าที่ทั้ง 2 จึงไม่มีโอกาสทราบได้ว่าใครเป็นผู้กดปุ่มปล่อยยาเข้าเส้น แต่สำหรับประเทศที่ไม่ใช่เครื่องฉีดยาอัตโนมัติ จะใช้คนฉีดยาด้วยมือ ซึ่งจะมีคนเดียว ฉีดเข้าแขนซ้ายหรือขวา การฉีดไม่ได้ไปขึ้นฉีดยาที่แขน แต่ต่อสายยาง ออกมาและผู้ฉีดยาจะอยู่หลังม่าน

ยาที่ใช้ฉีดจะมี Sodium Penrothal ในสารละลาย 20-25 cc

Pancuronium bromide 50 cc

และ Potassium chloride 50 cc

ยาดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากทฤษฎีของ คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยเท็กซัส ที่จะให้ผลอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ยาที่ใช้ฉีดไม่ใช่ยาพิษ แต่เป็นยาทั่วไป ซึ่งถ้าให้เกินขนาดก็จะมีผลทำให้ตายได้ โดยจะต้องมีปริมาณที่มากพอสมควรต้องค่อยๆ ปล่อยเข้าไปในเส้นเลือด และใช้ถึง 3 ชนิด การฉีดยา เริ่มแรกจะปล่อยยา Sodium Penrothal เข้าไปให้หลับก่อน จากนั้นจึงปล่อย Pancuronium bromide และ Potassium chloride ตามลำดับ เพื่อให้หัวใจหยุดสูบฉีดโลหิตภายในไม่ถึงนาที เมื่อ

นักโทษแสดงอาการแน่นิ่งไป ผู้บัญชาการเรือนจำจะขอให้นายแพทย์ของเรือนจำเข้าตรวจยืนยันการตายของผู้ต้องขัง และประกาศเวลาตายต่อหน้าพยานรวมใช้เวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนนี้ทั้งสิ้นประมาณ 20-30 นาที ผู้แทนจากกองทะเบียนประวัติอาชญากร จะพิมพ์ลายนิ้วมืออีกครั้ง และเคลื่อนย้ายศพของนักโทษไปห้องเก็บศพต่อไป โดยเก็บไว้ตรวจสอบอีก 1 วัน ตลอดเวลาจะมีการถ่ายรูปและวิดีโอตามขั้นตอนต่างๆ ไว้ (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

สำหรับในประเทศไทยการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารมาเป็นการฉีดยานั้น ขั้นตอนการประหารจะแตกต่างจากในสหรัฐ เพราะการประหารชีวิตของไทยจะกระทำโดยทันทีที่ได้รับคำสั่งโดยปกติจะเป็นเวลาเย็น นักโทษประหารจะไม่รู้ตัวล่วงหน้า เมื่อเจ้าหน้าที่เดินเข้าไปในแดนประหารและนำตัวผู้ใดออกมา เมื่อนั้นจึงจะรู้ตัว และเมื่อผ่านพิธีการด้านการตรวจสอบบุคคล พิธีกรรมทางศาสนาและอื่นๆแล้ว จะถูกนำตัวเข้าสู่แดนประหารซึ่งในช่วงนี้แทนที่จะเป็นการนำไปผูกกับหลักประหาร ก็เปลี่ยนเป็นการนำไปสู่เตียงประหารนั่นเอง ทั้งนี้การเปลี่ยนจากการประหารชีวิตโดยการยิงเข้ามาเป็นการฉีดยานั้น ทำได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมมากนัก เพราะสามารถใช้ห้องประหารในเรือนจำกลางบางขวางเช่นเดิม หากจากกัน จัดหาเตียง และสายหนังรัด และจัดอุปกรณ์เข็มและเครื่องฉีดยาเพิ่มเติม ค่าใช้จ่ายในการประหารแต่ละครั้ง โดยเฉพาะค่ายาจะถูกกว่าค่ากระสุนปืน (โทษประหารชีวิตในประเทศไทย,2008)

2.2 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุในการกระทำผิด

สำหรับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของนักโทษประหารชีวิต ประกอบด้วยแนวคิด ทฤษฎี ดังนี้

1. แนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical School)

ผู้ก่อตั้งแนวความคิดอาชญาวิทยาดั้งเดิม คือ นักปราชญ์ชาวอิตาลี ชื่อ ซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Bonesana, Marchese de Beccaria, ค.ศ.1738 - 1794) โดยมีหลักปรัชญาสำคัญคือ “เจตจำนงเสรี (Free Will)” ซึ่งเบ็คคาเรียเชื่อว่า เจตจำนงเสรีเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมมนุษย์ กล่าวคือ หลักปรัชญานี้มีว่า “มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์สูงสุดด้านวัตถุ และในการตัดสินใจเลือกกระทำหรืองดเว้นการกระทำใด ๆ มนุษย์จะพิจารณาทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างมีเหตุผล เพื่อพิจารณาและคำนวณถึงผลประโยชน์หรือผลเสียที่จะได้รับจากการกระทำนั้น ๆ หลังจากนั้นจึงเลือกการกระทำหรืองดเว้นการกระทำ” นอกจากนี้ เบ็คคาเรียยังมีความเชื่อว่าหากจะป้องกันไม่ให้คนในสังคมกระทำผิดกฎหมาย บทลงโทษกฎหมายจะต้องมีลักษณะที่รุนแรง แน่นนอน และรวดเร็ว เพื่อให้คนในสังคมเห็นว่าผลเสียที่จะได้รับจากการกระทำ

ผิดมีมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ อันจะส่งผลให้คนในสังคมตัดสินใจไม่ประกอบอาชญากรรม (Adler,1991)

จากแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมของซีซาร์ เบ็คคาเรีย มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกระทำผิดของนักโทษประหาร” เนื่องจากต้องการศึกษาว่านักโทษประหารชีวิตอาจมีการประกอบอาชญากรรมเนื่องจากเจตจำนงเสรี (Free Will) โดยการคำนึงถึงผลที่จะได้รับจากการประกอบอาชญากรรมมีความคุ้มค่ามากกว่าโทษที่จะได้รับหรือไม่

2. ทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory)

หลักการสำคัญของทฤษฎีป้องกันมีรากฐานมาจากแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม โดยเชื่อว่าการป้องกันอาชญากรรมสามารถกระทำได้หากการลงโทษตามกฎหมายมีประสิทธิภาพ ซึ่งการลงโทษจะต้องประกอบด้วย “ความรุนแรง ความรวดเร็ว และความแน่นอน” ซึ่งนับเป็นหัวใจที่สำคัญของการป้องกันอาชญากรรม

ดังนั้น บุคคลจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ จะคำนึงถึงโทษที่จะได้รับ โดยจะมีการคำนวณจากโทษที่คาดหมายว่าจะได้รับหากถูกจับกุมกับผลที่คาดหมายว่าจะได้รับจากการกระทำผิดนั้น หากคิดว่าความทุกข์ที่จะได้รับจากโทษในกรณีจับกุมมีมากกว่าความสุขที่จะได้รับจากการกระทำผิด บุคคลก็จะไม่เลือกประกอบอาชญากรรมนั้น โดยความคิดของบุคคลดังกล่าวได้รับอิทธิพลมาจากประสบการณ์ที่เคยถูกลงโทษหรือจากการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลที่เคยถูกลงโทษ หรือได้มาจากความรู้ที่ทราบเกี่ยวกับอัตราโทษทางกฎหมาย

สำหรับหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้ประกอบด้วยหลักการสำคัญ 2 รูปแบบ คือ

- การป้องกันทั่วไป (General Deterrence)

หมายถึง อิทธิพลของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ทำให้บุคคลทั่วไปเกรงกลัวและไม่กล้าจะประกอบอาชญากรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากความเกรงกลัวต่อการถูกจับกุม ถูกตัดสินว่ากระทำผิดและถูกลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งหากไม่มีกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมนี้แล้ว บุคคลทั่วไปก็จะเลือกประกอบอาชญากรรม

- การป้องกันเฉพาะ (Special Deterrence)

หมายถึง อิทธิพลของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ทำให้บุคคลที่เคยถูกลงโทษมาแล้วไม่ประกอบอาชญากรรม เนื่องจากบุคคลดังกล่าวเกรงว่าจะถูกลงโทษอีก (Adler,1991)

จากทฤษฎีการป้องกันมีความเกี่ยวข้องกับการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” เนื่องจากผู้ที่ประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิตอาจเกิดจากการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือบทลงโทษที่ได้รับทั้งที่เป็นการป้องกันทั่วไป หรือการป้องกันเฉพาะ

3. ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า บุคคลมีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมาย แนวทางในการเลือกพฤติกรรมผิดกฎหมายขึ้นอยู่กับความพึงพอใจหรือผลประโยชน์ที่ต้องการนั้นไม่จำกัดเฉพาะในรูปของทรัพย์สินเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงผลประโยชน์หรือความพึงพอใจด้านจิตใจด้วย ประเด็นสำคัญ คือ การที่บุคคลได้คิดคำนึงถึงผลที่จะตามมาหลังจากการประกอบอาชญากรรมแล้วไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับ ความเป็นไปได้ที่จะถูกจับกุม อัตราโทษที่ได้รับหากถูกจับกุม ตลอดจนหนทางเลือกอื่นที่ถูกกฎหมาย

นอกจากนี้ทฤษฎีนี้ยังมองว่าอาชญากรรมมีคุณสมบัติสองประการ คือ คุณสมบัติของการประกอบอาชญากรรม ซึ่งอาชญากรจะมีพฤติกรรมแตกต่างกันไปตามรูปแบบของอาชญากรรม ซึ่งจะแตกต่างกันในด้านความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม ทรัพย์สินหรือผลประโยชน์ที่ได้รับที่จะได้รับจากการกระทำผิด และการมีอยู่อย่างแพร่หลายของเหยื่ออาชญากรรม ส่วนคุณสมบัติของอาชญากร ซึ่งมีความแตกต่างของตัวอาชญากรในการตัดสินใจที่จะประกอบอาชญากรรม โดยต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป อันได้แก่ โอกาสในการกระทำผิด ผลเสีย ผลประโยชน์ ตลอดจนความเสี่ยง รวมทั้งแรงกระตุ้นหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของอาชญากรผู้นั้นด้วย ซึ่งหลังจากที่บุคคลได้คิดคำนวณถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชญากรรมแล้วจึงตัดสินใจว่าจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ (Siegel, 2006)

จากทฤษฎีนี้มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” คือ พฤติกรรมในการกระทำผิดของนักโทษประหารอาจเป็นพฤติกรรมที่คิดก่อนกระทำผิดโดยการคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ได้รับ และการประกอบอาชญากรรมอาจเป็นพฤติกรรมที่นักโทษประหารเห็นว่าการก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าโทษที่จะได้รับ

4. แนวความคิดของสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School)

ซีซาร์ ลอมโบโซ (Cesare Lombroso , 1835 - 1909) เป็นผู้ริเริ่มนำหลักการศึกษาทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาสาเหตุของอาชญากรรมและเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งความเชื่อของแนวคิดนี้ โดยเชื่อในสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมแตกต่างไปจากแนวคิดของสำนักคลาสสิก กล่าวคือ แนวคิดของสำนักปฏิฐานนิยม เชื่อว่า “มนุษย์เกิดมาเปรียบเสมือนผ้าขาวที่บริสุทธิ์หากแต่

กระทำผิดหรือประกอบอาชญากรรม เนื่องจากสภาพแวดล้อม(Determinism) เป็นตัวบีบบังคับให้ต้องประกอบอาชญากรรม”

แนวความคิดของสำนักปฏิฐานนิยมมีสมมติฐานเกี่ยวกับสาเหตุอาชญากรรมที่สำคัญ 2 ประการ คือ พฤติกรรมของมนุษย์มีสาเหตุมาจากแรงกดดันหรือปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์ (Criminal Behavior as Caused) และปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรมจะแตกต่างจากปัจจัยกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมตามกฎหมาย โดยปัจจัยที่ทำให้เกิดอาชญากรรมประกอบด้วย ปัจจัยทางชีวภาค ปัจจัยทางจิต และปัจจัยทางสภาพแวดล้อมภายนอก (Adler,1991)

สามารถนำมาอธิบายการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” ได้ว่า นักโทษประหารประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารอาจเนื่องมาจากถูกสภาพแวดล้อมบีบบังคับให้ต้องประกอบอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางชีวภาค ปัจจัยทางจิต และปัจจัยทางสภาพแวดล้อมภายนอก

5. ทฤษฎีความสัมพันธ์กับครอบครัวและพฤติกรรมอาชญากรรม ของอีแวน นายท์
อีแวน นายท์ ได้นำเสนอว่า “พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นผลมาจากการไร้ประสิทธิภาพของการควบคุมทางสังคม ” โดยการควบคุมทางสังคม สามารถจำแนกได้เป็น

1. การควบคุมโดยตรง (Direct Control) มาจากกฎระเบียบ และการลงโทษ ตลอดจนการให้รางวัลของผู้ปกครองในครอบครัว
2. การควบคุมภายใน (Internal Controls) จากจิตสำนึกของบุคคลที่จะละเว้น ไม่กระทำผิด เนื่องจากพิจารณาแล้วเห็นว่าอาจจะสร้างความทุกข์หรือความผิดหวังให้แก่ผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิด
3. การควบคุมภายนอก (External Controls) มาจากการให้ความรักความอบอุ่นของครอบครัว เป็นเหตุให้สมาชิกของครอบครัวเกิดความสำนึกในความผิด ซึ่งจะป้องกันบุคคลไม่ให้ประกอบอาชญากรรม (พรชัย ขันดีและคณะ , 2543)

สามารถอธิบายการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” ได้ว่า นักโทษประหารมีการประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษสูงสุดเนื่องจากครอบครัวทำหน้าที่บกพร่อง โดยไม่สามารถทำหน้าที่ในการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัวให้ห่างไกลจากเส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

6. ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ของเฮ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory)

พฤติกรรมทางอาชญากรเรียนรู้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม ซึ่งความประพฤติที่แสดงมาในลักษณะอาชญากร ขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วงระยะเวลา ความสม่ำเสมอในการติดต่อ และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยมีหลักการที่สำคัญของการคบหาสมาคม ได้แก่

1. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้
2. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ตามกระบวนการติดต่อสื่อสาร
3. หลักการสำคัญในส่วนของ การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมนั้น เกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน
4. เมื่อพฤติกรรมอาชญากรได้รับการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้รวมถึง
  - (1) เทคนิคในการกระทำผิด
  - (2) ทิศทางเฉพาะของแรงคลใจ แรงผลักดัน การใช้เหตุผล ทักษะคติเกี่ยวกับการกระทำผิด
5. ทิศทางเฉพาะของแรงคลใจและแรงผลักดันจะถูกเรียนรู้จากการทำให้เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับกฎหมาย
6. หลักการสำคัญของการคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกัน คือ บุคคลจะกลายเป็นผู้กระทำผิดเพราะว่า ความเห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมายมีมากกว่าความเห็นด้วยกับการไม่ละเมิด
7. การคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกัน อาจจะแตกต่างกันในด้านความถี่ ระยะเวลา การให้ความสำคัญ และความเข้มข้น
8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมโดยการคบหาสมาคมจะมีความเกี่ยวข้องกับกลไกการทำงานที่เหมือนการเรียนรู้ทั่วไป
9. ในขณะที่พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ไม่จำเป็นต้องอธิบายโดยความต้องการหรือค่านิยมนั้น (Siegel, 2549)

สามารถอธิบายได้ว่า นักโทษประหารอาจมีพฤติกรรมกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิตเนื่องจากการคบหากับเพื่อนในสังคม โดยการถ่ายทอดทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจนพฤติกรรมในการประกอบอาชญากรรมจากเพื่อนในกลุ่ม ตลอดจนมีการลอกเลียนแบบพฤติกรรมในการประกอบอาชญากรรมจากเพื่อนที่คบหาสมาคมจนกระทั่งเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่มีความถูกต้องเป็นวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มเพื่อน

7. ทฤษฎีพันธะทางสังคม ของ ทราวิช เฮอร์ชี่ (Hirschi 's Bond Theory)

เฮอร์ชี่ (Hirschi) ได้นำเสนอทฤษฎีควบคุมโดยมีใจความสำคัญว่า บุคคลที่มีความผูกพันกับองค์กรหรือกลุ่มในสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และเพื่อนฝูง มักมีแนวโน้มที่จะไม่ประกอบอาชญากรรม หรือกล่าวได้ว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรืออาชญากรรมเกิดจากบุคคลที่มีพันธะทางสังคมหรือมีความผูกพันทางสังคมน้อย

หลักการสำคัญของทฤษฎีนี้คือ พันธะทางสังคม (Social Bond) ซึ่งประกอบด้วย

1. ความผูกพัน (Attachment) ได้แก่ ความผูกพัน รัก ต่อบุคคลอื่น หรือมีความสนใจกับความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น โดยเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลมีการพัฒนาการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม จึงส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกรักหรือสามัคยานึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม

2. ข้อผูกมัด (Commitment) ได้แก่ การผูกมัดการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ส่งผลให้บุคคลไม่ต้องการประกอบอาชญากรรม เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต

3. การเข้าร่วม (Involvement) ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม เป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะประกอบอาชญากรรม

4. ความเชื่อ (Belief) ได้แก่ ความเชื่อถือในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานในสังคมสูง จะมีแนวโน้มไม่ประกอบอาชญากรรม (Siegel, 2006)

สามารถนำมาใช้อธิบายการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” ได้ว่า นักโทษประหารอาจประกอบอาชญากรรมจนต้องโทษประหาร เนื่องจากไม่มีความผูกพันต่อสังคมไม่ว่าจะเป็นความผูกพันต่อครอบครัว ชุมชน หรือสังคมโดยรวม ไม่มีข้อผูกมัดในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ไม่มีการเข้าร่วมในกิจกรรมทางสังคมที่มีประโยชน์ และการขาดความเชื่อในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง อันทำให้นักโทษประหารต้องประกอบอาชญากรรมและเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

8. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของ เอเคอร์ (Aker's Social Learning Theory)

หลักการสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม คือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรืออาชญากรรมเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม โดยผ่านทางความใกล้ชิด หรือ ทางการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลอื่น โดยผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้ค่านิยม และ

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งกระบวนการเรียนรู้ผ่านทางสมาชิกในครอบครัว ที่อยู่อาศัย การคบเพื่อน และสื่อมวลชน เป็นต้น

หลักการที่สำคัญของทฤษฎี ประกอบด้วย

1. การคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association)

หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้คบหาสมาคมกับบุคคลอื่น และได้มีประสบการณ์กับค่านิยมในการให้ความยอมรับหรือไม่ยอมรับพฤติกรรมผิดกฎหมายหรือถูกต้องตามกฎหมาย โดยนอกจากจะมีการคบหาสมาคมแล้วยังมีการเลียนแบบและการสนับสนุนพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ซึ่งกลุ่มที่คบหาสมาคมที่สำคัญ ได้แก่ ครอบครัว เพื่อนฝูง ตลอดจนสื่อ เป็นต้น

2. คำนิยาม (Definition)

หมายถึง ทักษะคิดหรือความหมายที่บุคคลยึดติด หรือมีต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง โดยการให้ความหมายของสถานการณ์และทักษะคิดที่มีต่อพฤติกรรมหรือการกระทำใดว่าถูกหรือผิด ดีหรือเลว

3. การสนับสนุนที่แตกต่างกัน (Differential Reinforcement)

หมายถึง ความสมดุลของการคาดหวัง หรือ ความสมดุลระหว่างรางวัลและการลงโทษที่เป็นผลมาจากพฤติกรรมของบุคคล โดยบุคคลจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่จะขึ้นอยู่กับประสบการณ์เกี่ยวกับรางวัลและโทษที่เป็นผลมาจากพฤติกรรมนั้นทั้งในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ตลอดจนความเป็นไปได้ของการกระทำผิดซ้ำจะขึ้นอยู่กับรางวัลที่ได้รับจากการกระทำผิด

4. การเลียนแบบ (Imitation)

หมายถึง การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมหลังจากที่ได้มีการสังเกตพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันของบุคคลอื่น การเลียนแบบจะขึ้นอยู่กับคุณลักษณะและรูปแบบพฤติกรรมที่ถูกสังเกต ตลอดจนผลที่ได้รับจากพฤติกรรมนั้น โดยการเลียนแบบที่สำคัญซึ่งมีอิทธิพลต่อการประกอบอาชญากรรมจะขึ้นอยู่กับรางวัลที่สังเกตจากตัวบุคคล และสื่อมวลชน (พรชัย ชันดีและคณะ, 2543)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” เนื่องจากนักโทษประหารที่กระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารอาจมีการเรียนรู้ทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมที่ไม่ถูกต้องทั้งจากบุคคลในสังคมที่ใกล้ชิด หรือ จากสื่อมวลชนจนกระทั่งทำให้ต้องเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

9. ทฤษฎีความแตกต่างและความผิดปกติของร่างกาย (Difference and Defectiveness Theories)

ทฤษฎีกลุ่มนี้มีหลายทฤษฎีและถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เนื่องจากมีสมมติฐานที่เหมือนกัน คือ ความแตกต่างในสรีระร่างกายของบุคคลนั้นมีสาเหตุมาจากความผิดปกติของชีวเคมีภายในร่างกาย หรือ การเปลี่ยนแปลงทางกายภาพเกิดขึ้นภายในตัวอาชญากร สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดพฤติกรรมอาชญากร เช่น

- ทฤษฎีโครโมโซม (XYY Chromosomal Complement) ซึ่งมีความเชื่อว่าเซลล์ของผู้ชายบางคนจะมีโครโมโซมนี้ และเป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรมอาชญากร
- ทฤษฎีระบบประสาทส่วนกลาง (Central Nervous System Functioning) ซึ่งมีความเชื่อว่าอาชญากรมีระบบประสาทที่ทำงานช้ากว่าบุคคลทั่วไป โรคลมบ้าหมูซึ่งเป็นโรคเกี่ยวกับระบบประสาทมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรรม และพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นผลโดยตรงมาจากสมองที่มีการทำงานผิดปกติ
- ความไม่สามารถในการเรียนรู้ (Learning Disabilities) ซึ่งเชื่อว่าพฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการที่สมองทำงานผิดปกติทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น
- การทำงานของระบบประสาท “ออโตโนมิก” (Autonomic Nervous System Function) เชื่อว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือชอบกระทำผิดจะมีความยับยั้งชั่งใจต่ำ (พรชัย ขันดีและคณะ, 2543)

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” คือ พฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร อาจเกิดจากความผิดปกติของสภาพร่างกายอันส่งผลให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้ จนกระทั่งทำให้ผู้กระทำผิดไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมในการกระทำผิดได้

10. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)

หลักการสำคัญของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ คือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรมนั้น เป็นสัญลักษณ์หรือสัญญาณของความขัดแย้งระหว่าง อิด อัดตา และอภีอาดตา ซึ่งทฤษฎีนี้เชื่อว่าจิตใจของมนุษย์ประกอบได้ด้วย 3 ส่วน คือ

อิด (Id) หมายถึง เป็นสัญชาตญาณดิบ

-สภาพจิตใจที่ไม่ได้ขัดกลา

-โครงสร้างจิตใจขั้นพื้นฐาน

-สัญชาตญาณที่ฝังลึกเป็นบุคลิกภาพจากแรงผลักดันทางชีววิทยา

อัตตา (Ego) หมายถึง ภาวะจิตใจที่ผ่านการเรียนรู้ระหว่างตนเองและสิ่งแวดล้อม

-ได้รับการพัฒนาจาก Id

-เป็นส่วนประกอบที่ 2 ของบุคลิก

-ผ่านการเรียนรู้ระหว่างตนเองและสิ่งแวดล้อม

อภีอัตตา (Super Ego) หมายถึง ภาวะจิตใจขั้นสูงสุด

จิตใจขั้นนี้คำนึงถึงความคิดและความรู้สึกที่เป็นนามธรรม หรืออาจเรียกว่า มโนธรรม

หากคนในสังคมมีสภาพจิตใจที่เป็นสัญชาตญาณดิบมากกว่าจิตใจในขั้นอัตตาและอภีอัตตา จะทำให้คนขาดการยับยั้งชั่งใจและมีการประกอบอาชญากรรมได้ง่าย มีกระทำตามความต้องการของตัวเอง ขาดการยับยั้งชั่งใจ ก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือ การประกอบอาชญากรรม (พรชัย ขันดีและคณะ, 2543)

สามารถอธิบายพฤติกรรมของนักโทษประหารที่ต้องกระทำจนกระทั่งต้องโทษสูงสุด คือ ประหารชีวิต ได้ว่า นักโทษประหารอาจมีภาวะของจิตใจที่เป็นสัญชาตญาณดิบมากกว่าจิตใจในขั้นอื่น ๆ ทำให้ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมการกระทำผิดได้

11. ทฤษฎีการควบคุมตนเอง ของก๊อดเฟรดสันและเฮอร์ชี่ (Gottfredson & Hirshi's Self-control Theory)

ทฤษฎีนี้อธิบายถึงความแตกต่างของปัจเจกชนในเรื่องคุณสมบัติส่วนบุคคลที่จะระงับหรือควบคุมตนเองไม่ให้บุคคลประกอบอาชญากรรม ซึ่งหมายความรวมถึงอาชญากรรมทุกประเภทและในทุกสภาวะและทุกสภาพแวดล้อม ซึ่งทฤษฎีการควบคุมตนเองได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูงจะมีแนวโน้มที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมค่อนข้างต่ำตลอดเวลา ในขณะที่บุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำจะมีแนวโน้มที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอาชญากรรมสูงมาก โดยการควบคุมตนเองจะเป็นเครื่องยับยั้งหรือออกกั้นที่ป้องกันไม่ให้นักแสดงพฤติกรรมอาชญากรรมออกมา (พรชัย ขันดีและคณะ, 2543)

สามารถนำมาใช้อธิบายการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร” ได้ว่าผู้กระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต อาจมีการควบคุมตนเองต่ำ ไม่สามารถทนต่อสิ่งที่ย่ำแย่หรือจูงใจให้ประกอบอาชญากรรมได้

12. ทฤษฎีติดตรา (Labeling)

มีนักทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีติดตราจำนวนหลายคนด้วยกัน อาทิ แฟรงค์ แทนเนนบาล์ม (Frank Tannenbaum ,1938) เอ็ดวิน เลอเมิท์ (Edwin Lemert) ฮาร์เวียร์ เบคเกอร์ (Becker,1963) จอห์น คริสชีส (John Kitsues) และไค อีริกสัน (Kai Erikson) ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญของทฤษฎีติดตราได้ว่า

พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรถูกกำหนดโดยกลุ่มคนรอบๆข้าง หรือโดยสังคม พฤติกรรมอาชญากรมิใช่คุณสมบัติของผู้เป็นเจ้าของแต่เกิดจากการที่สังคมกำหนดบุคคลต่างๆ กล่าวคือ สังคมมองบุคคลนั้นเป็นอย่างไร บุคคลดังกล่าวจะปฏิบัติดังนั้น หรือหากสังคมมีการตีตราสมาชิกในสังคมอย่างไร บุคคลที่ถูกติดตราจะปฏิบัติตามที่สังคมได้ตีตรา (พรชัย ขันดีและคณะ,2543)

สามารถอธิบายพฤติกรรมของนักโทษประหารชีวิตได้ว่า อาจมีการกระทำผิดเนื่องจากสังคมได้ตีตราให้เป็นคนไม่ดีของสังคม ทำให้ในที่สุดจึงมีพฤติกรรมดังที่สังคมได้ตีตรา โดยมีการกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต

13. ทฤษฎีบุคลิกภาพ (Personality Theory)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า อาชญากรมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติแตกต่างจากบุคคลธรรมดา ซึ่งมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมได้ โดยอาชญากรมักเป็นผู้ที่มีบุคลิกต่อต้านสังคม คือ ไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมหรือจิตผั่นผวน

สำหรับบุคลิกภาพที่มีการต่อต้านสังคม หรือ จิตผั่นผวน ฮาร์เวียร์ ครีคเลย์ (Harvey Cleckley) ได้สรุปลักษณะไว้ดังนี้

1. เห็นแก่ตัว (Egocentricity)
2. ไม่เข้าสังคม (Antisocial Behavior)
3. ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของบุคคลอื่น (Insensitivity to others)
4. มีความเป็นปรปักษ์กับบุคคลอื่น (Hostility)
5. ไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of concern for rights and privileges)
6. มีพฤติกรรมโด้ตอบ (Impulsive behavior)
7. มีความซื่อสัตย์และผูกพันกับสังคมต่ำ (Poor loyalty and social relations)
8. ไม่มีการวางแผนในการตัดสินใจอีกทั้งยังไม่สามารถเรียนรู้จาก

ประสบการณ์ได้ (Poor planning and judgment ; failure to learn from experience)

9. ตำหนิบุคคลอื่น (Projection to blame onto others)
10. ขาดความรับผิดชอบ (Lack of responsibility)
11. ไม่มีความรู้สึกหรือไร้อารมณ์ (Emotional poverty)
12. ขอบโกหกโดยไม่มีเหตุผล (Meaningless lying)
13. การลงโทษไม่สามารถป้องกันมิให้บุคคลเหล่านี้จากการกระทำผิดได้

(Punishment does not deter)

14. ไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อบุคคลอื่น (Lack of inner feeling For he or she does to others)
  15. สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นรับรู้ความรู้สึกของตนได้ (Express Verbally appropriate affective responses but shows callous indifference to others)
  16. ไม่มี ความเสียใจต่อการกระทำผิดของตนเอง (No distress over his or her maladjustment)
  17. ไม่มีความรักต่อบุคคลอื่น (A warped capacity for love of lovelessness)
  18. มีความสามารถทำให้ผู้อื่นรักตนเองได้ (An ability to be charming)
- (พรชัย ชันดีและคณะ,2543)

มีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” คือ นักโทษประหาร อาจเป็นผู้ที่ถูกสภาพแวดล้อมหล่อหลอมจนกระทั่งมีบุคลิกภาพที่บกพร่อง มีความแตกต่างจากบุคคลธรรมดา โดยเป็นบุคลิกภาพต่อต้านสังคมเป็นสำคัญ

2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” ประกอบด้วย

ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต

สำหรับผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต ประกอบด้วย

วิศิษฐ์ เจนนานนท์ (2545) ศึกษาเรื่อง “โทษประหารชีวิต : ศึกษาวิธีการบังคับโทษด้วยการนิรโทษกรรมที่เกี่ยวข้อง ” โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาเพื่อวิเคราะห์หลักเกณฑ์และ

แนวทางของกฎหมายปัญหาข้อขัดข้องและอุปสรรคในการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยาว่ามีขั้นตอนวิธีการดำเนินการเป็นอย่างไร จากการศึกษาวิจัยพบว่ามาตรการทางกฎหมายที่จะบัญญัติรองรับการปฏิบัติตามมาตรา 19 ที่แก้ไขใหม่นั้นยังไม่มี ความชัดเจนในส่วนที่เกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติ ผู้วิจัยได้เสนอแนะมาตรการในการกำหนดบทบัญญัติกฎหมายเพื่อรองรับแนวทางในการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยาซึ่งเป็นการประหารชีวิตแบบใหม่ให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของนานาอารยประเทศ

เจษฎา บุรินทร์สุชาติ (2548) ศึกษาเรื่อง “บทบาทของศาลโลกต่อมาตรการลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์กระระหว่างประเทศกับการเมืองภายในรัฐ โดยศึกษากรณี บทบาทของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศหรือศาลโลกที่มีต่อมาตรการลงโทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อทราบและเข้าใจถึงบทบาทของศาลโลกที่มีต่อการเมืองภายใน ตลอดจนสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมาตรการลงโทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกาภายหลังจากศาลโลกได้มีคำตัดสินในกรณีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาพบว่าศาลโลกเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อการกำเนิดและปรับปรุงกฎหมายระหว่างประเทศ ในกรณีที่ศาลโลกมีอำนาจตัดสินคดีข้อพิพาทอันเกิดจากการปฏิบัติตามระบอบกฎหมายระหว่างประเทศ ศาลโลกได้วางแนวทางการปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองภายในประเทศได้ในที่สุด แม้ศาลโลกจะไม่มีอำนาจเชิงบังคับที่มีประสิทธิภาพเพื่อบังคับให้รัฐสมาชิกปฏิบัติตามคำตัดสินได้ดังเช่นศาลยุติธรรมภายในประเทศ แต่คำตัดสินและตีความระบอบระหว่างประเทศของศาลโลกได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ละเมิด โดยการทำให้การตีความการปฏิบัติตามระบอบที่แตกต่างกันเพื่อผลประโยชน์ของตนแต่เพียงฝ่ายเดียวนั้นเป็นที่ยุติ จากนั้นกลไกของระบอบระหว่างประเทศได้ทำให้รัฐที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ละเมิดยินยอมที่จะปฏิบัติตามแนวทางคำตัดสินของศาลโลกมากขึ้นเพราะไม่ต้องการเสียชื่อเสียงและเสียผลประโยชน์ที่คาดหวังจะได้รับจากรบอบต่อไปในอนาคต การใช้โทษประหารชีวิตของสหรัฐอเมริกากับผู้ถูกละเมิดสิทธิทางกงสุลนั้นได้กลายเป็นข้อพิพาทระหว่างประเทศโดยข้อกล่าวหาที่ว่าสหรัฐอเมริกาได้ละเมิดการปฏิบัติตามระบอบความร่วมมือระหว่างประเทศภายใต้อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล คำตัดสินของศาลโลกในกรณีที่เกี่ยวข้องเป็นที่ยุติแล้วว่าสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ละเมิดระบอบความร่วมมือนี้และได้วางแนวทางการปฏิบัติตามระบอบให้สหรัฐอเมริกาปฏิบัติตาม ด้วยความสำคัญของระบอบความร่วมมือด้านสิทธิทางกงสุลเพื่อการคุ้มครองคนชาติสหรัฐอเมริกาในต่างประเทศซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับความร่วมมือและการต่างตอบแทนที่ดีจากรัฐสมาชิกอื่น การไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกนั้นทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเสียชื่อเสียงและอาจไม่ได้รับการต่างตอบแทนที่ดีจากรัฐสมาชิกในระบอบนี้

สหรัฐอเมริกาจึงได้ยอมปรับเปลี่ยนมาตรการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ถูกละเมิดสิทธิทางกงสุลในเวลาต่อมา

นคร วัลลิภากร (2548) ศึกษาเรื่อง “โทษประหารชีวิตในประเทศไทย : ศึกษาแนวคิดในการยกเลิก” จากผลการศึกษาปรากฏว่า ความเป็นไปได้ในการยกเลิกโทษประหารชีวิตแม้ว่าขณะนี้ในทางวิชาการจะมีเหตุผลที่สมควรยกเลิกโทษประหารชีวิตก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติคงยากที่จะยกเลิกโดยสิ้นเชิง แต่หนทางที่เหมาะสมคือจำกัดโทษประหารชีวิตให้แคบลงเท่านั้น คือ ประการแรก หากโครงสร้างและบุคคลหรือองค์กรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีศักยภาพและประสิทธิภาพเป็นที่เกรงกลัวต่อบุคคลก็จะไม่มีผู้ใดที่จะล่วงละเมิดต่อกฎหมาย ไปกระทำความผิดจากการศึกษาพบว่ากรณีโทษประหารชีวิตหรือไม่ ไม่มีผลต่ออาชญากรรม แต่ศักยภาพและประสิทธิภาพมีผลต่อจำนวนอาชญากรรม ประการที่สอง ประเทศไทยนำหลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เข้าไปในรัฐธรรมนูญ เท่ากับว่าประเทศต้องพร้อมที่จะพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ในมนุษย์ทุกคน การละเมิด ต่อสิทธิในการมีชีวิต โดยการประหารชีวิตจึงไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญที่บัญญัติเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ ประการที่สาม ตามแนวคิดที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งที่อบรมสั่งสอนได้ พัฒนาปรับปรุงแก้ไขได้ ฉะนั้น การบังคับโทษจึงไม่ใช่การทำให้ตายหรือถูกควบคุมไว้ที่จำกัดเท่านั้น แต่เป็นการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ที่บกพร่องให้เป็นมนุษย์ที่ปกติสามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมได้ ดังนี้จึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบบังคับโทษ หรือองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการบังคับโทษได้ เกิดประโยชน์ทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ ประการที่สี่ รัฐจะต้องนำหลักการบริหารทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ ซึ่งภาวะธรรมชาติของมนุษย์บนพื้นฐานที่ว่า มนุษย์ในโลกนี้ต้องการเป็นคนดี อยู่อย่างสงบสุขถ้าสมาชิกในสังคม มีอาหาร มีที่อยู่อาศัยได้รับการศึกษา มีเงินใช้มีครอบครัวที่อบอุ่น บุคคลก็จะกระทำผิดน้อยลง ประการที่ห้า นำข้อยกเว้นโทษประหารชีวิต มาบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญโดยใส่ไว้ในมาตรา 31 แห่งรัฐธรรมนูญ ในประเด็นการยกเว้นโทษประหารชีวิตแก่หญิงมีครรภ์ บุคคลวิกลจริต บุคคลอายุไม่ถึง 18 ปี และประเด็นสำคัญที่จะต้องเพิ่มคือ ผู้สูงอายุ โดยสังคมไทยมีความอ่อนโยน เอื้ออาทรต่อผู้อาวุโส ยกเว้นแก่ผู้สูงอายุก็เป็นสิ่งสำคัญ การบัญญัติยกเว้นโทษประหารชีวิตกับบุคคลเหล่านี้ เพื่อเป็นการยืนยันและรับรองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะรัฐธรรมนูญของประเทศที่ยอมรับหลักนิติรัฐ จะต้องคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชน เป็นหลักสำคัญ

ไพโรจน์ พลเพชรและคณะ (2550) ศึกษาเรื่อง “ก่อนวันประหาร การใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของนักโทษประหารชีวิต 4 กรณี” โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อทราบถึงสิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในมาตรฐานสากลและภายในประเทศ

ตลอดจนอุปสรรคในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของนักโทษ
ประหารชีวิต

กระบวนการศึกษาได้ทำการศึกษาจากสำนวนคดีและการสัมภาษณ์นักโทษประหารชีวิต
จำนวน 4 ราย ซึ่งเป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 2 คน ต้องโทษด้วยคดีฆาตกรรม จำนวน 2 ราย
คดียาเสพติด จำนวน 2 ราย และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักโทษประหารชีวิต

ผลการศึกษาพบว่า แม้ว่ากติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
จะได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองผู้ต้องหาและจำเลยไว้เป็นจำนวนมาก แต่ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่
ของรัฐมิได้ปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนอย่างที่จะควรปฏิบัติ นับตั้งแต่การจับกุม การแจ้งสิทธิ
ผู้ต้องหาซึ่งควรเป็นการปฏิบัติขั้นพื้นฐานที่สำคัญ แต่ก็ละเลยหรือลดระดับให้ลงเหลือเพียงแค่
พิธีกรรมต้องทำตามกฎหมายเท่านั้น ทำให้ผู้ต้องหายังคงไม่ทราบสิทธิของตนอย่างแท้จริง
นอกจากนี้ กระบวนการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้ต้องขังและจำเลยยังมีปัญหาในทาง
ปฏิบัติอยู่มาก ขาดประสิทธิภาพ ทำให้เกิดกระบวนการช่วยเหลือกันเองของผู้ต้องขังโทษประหาร
ชีวิตในการเขียนคำอุทธรณ์และฎีกาต่อศาล ตลอดจนนักโทษประหารไม่ได้ประกันตัวทำให้ออกาส
ในการต่อสู้คดีอย่างเป็นทางการมีข้อจำกัดอยู่มาก และนักโทษประหารชีวิตชายทุกคนต้องถูกใส่
ตรวนตลอด 24 ชั่วโมง อันอาจเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของนักโทษและเป็นการ
ทรมาน

ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักโทษประหาร

ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักโทษประหาร ประกอบด้วย

ปิยะพันธ์ ปิงเมือง (2545) ศึกษาเรื่อง “เกณฑ์ชีวิตการตัดสินลงโทษประหารชีวิต” โดยมี
จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาค้นหาปัจจัยสำคัญต่างๆ ที่ศาล ใช้เป็นเกณฑ์ชีวิตในการตัดสินลงโทษประหาร
ชีวิต ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงสำรวจ ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยเกิดขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญของศาลชั้นต้น ศาล
อุทธรณ์และ ศาลฎีกา จำนวน 30 คน ที่ได้ร่วมกันสร้างกลุ่มตัวแปรซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ศาล ใช้เป็น
เกณฑ์ชีวิตในการตัดสินลงโทษประหารชีวิตขึ้นจำนวน 19 ตัวแปร และเมื่อ ผู้วิจัยได้นำตัวแปร
ดังกล่าวไปสัมภาษณ์ ท่านประธานศาลฎีกา ท่านประธานศาล อุทธรณ์ และท่านอธิบดีผู้พิพากษา
ศาลอาญา ในขั้นตอนของการทดสอบความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา ปรากฏว่าตัวแปรได้ถูกคัดออก
จำนวน 4 ตัวแปร คงเหลือตัวแปรที่ใช้ ในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 15 ตัวแปร โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้
พิพากษารวม 719 คน การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนสุดท้ายใช้สถิติขั้นสูงได้แก่ การวิเคราะห์

จำแนกประเภท เพื่อจำแนกให้เห็นความแตกต่างระหว่าง จำเลยที่สมควรถูกตัดสิทธิลงโทษประหารชีวิต กับจำเลยที่ไม่สมควรถูกตัดสิทธิลงโทษประหารชีวิตได้อย่างชัดเจน

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรได้ถูกคัดเลือกเข้าสมการจำแนกประเภททั้ง 15 ตัวแปร โดยตัวแปรที่ให้ค่าอำนาจการจำแนกแ่งสมการมากที่สุดได้แก่ "จำเลยมีพฤติกรรมในการกระทำความผิดที่ร้ายแรงจนเป็นต้นตอ ไม่สามารถแก้ไขพฤติกรรมให้กลับตัวเป็นคนดีได้โดยวิธีการจำคุก จึงต้องตัดออกจากสังคมอย่างถาวรโดยการลงโทษประหารชีวิต เพื่อตัดโอกาสไม่ให้กลับมามีกระทำความผิดหรือเป็นอันตรายต่อสังคมอีก เช่น มือปืน รับจ้างที่กระทำความผิดอย่างโหดโชนหลายคดี จำเลยที่ก่อคดีข่มขืนแล้วฆ่าอีก ข่มขืนฆ่าอีก ฯลฯ" ผลการวิจัยจึงเป็นการยืนยันว่า กลุ่มตัวอย่างได้ให้การยอมรับต่อตัวแปรทั้ง 15 ตัวแปรนี้ ซึ่งสามารถใช้เป็นเกณฑ์ชี้วัดในการตัดสินลงโทษประหารชีวิตได้ โดยมีเหตุผลสนับสนุนทั้งในเชิงทฤษฎี และเชิงปฏิบัติการ

พิทยา สังฆนาคิน (2545) ศึกษาเรื่อง "การปรับตัวของนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการปรับตัวของนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวของนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง และเพื่อศึกษาความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และปัญหาอุปสรรคของการปรับตัว ของนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 286 คนที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

ผลการศึกษาปรากฏว่า นักโทษประหารชีวิต มีการปรับตัวทางสังคมด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่เรือนจำ พนักงานสอบสวน (ตำรวจ) ทนายความ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทุกด้าน มีการปรับตัวทางด้านสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

นักโทษประหารชีวิตส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องปัจจัยสี่ จำแนกเป็นสถานที่พักอาศัย เรือนนอน มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักโทษ อาหารไม่มีคุณภาพ ไม่ครบหมวดหมู่ และขาดคุณค่าทางโภชนาการ เนื้อสัตว์มีปริมาณน้อย เครื่องนุ่งห่ม ตู้เก็บสิ่งของเครื่องใช้ ที่ตากเสื้อผ้ามีน้อย ไม่เพียงพอกับจำนวนผู้ต้องขัง ยารักษาโรค เมื่อเจ็บป่วยไม่ได้รับการรักษาพยาบาลอย่างทันที่ทั้งที่จ่ายยาไม่ถูกกับโรค ขาดแพทย์เฉพาะทาง

รองลงมา นักโทษประหารชีวิตมีปัญหาเรื่อง ขั้นตอนการพิจารณาคดีในกระบวนการยุติธรรม มีความล่าช้าและใช้ระยะเวลานานเกินไป โดยไม่ได้รับการพิจารณาให้ปล่อยตัวชั่วคราว (การประกันตัว) ทำให้นักโทษประหารชีวิตส่วนใหญ่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการต่อสู้คดี เพราะไม่สามารถหาพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณาคดีต่อศาลได้ และปัญหาเรื่องบุคคลจำแนกเป็นถูกผู้ต้องขังเก่าหรือผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานกลั่นแกล้งเอาโรคเอาเปรียบ เจ้าหน้าที่เรือนจำใช้วาจาที่ค่อนข้างไม่เหมาะสม ไม่ให้กำลังใจต่อนักโทษประหารชีวิต และนักโทษประหารชีวิต

ส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่อง เวลาในการเขียนญาติมีน้อย การติดต่อญาติค่อนข้างลำบาก เพราะอยู่ต่างจังหวัด ปัญหาเรื่องสุขภาพ เป็นโรคทางเดินหายใจ และโรคติดต่อ ไม่มีเครื่องอุปโภคบริโภค เช่น สบู่ ยาสีฟัน ผงซักฟอก สินค้าที่ทางเรือนจำขายให้แก่ักโทษมีราคาแพง ขาดที่ปรึกษาที่ให้ความรู้ด้านคดีความ และกฎระเบียบข้อบังคับของเรือนจำเคร่งครัดเกินไป

อรสม สุทธิสาคร (2546) ศึกษา เรื่อง “นักโทษประหารหญิง” โดยการสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกจากนักโทษประหารหญิงในทัณฑสถานหญิง จำนวน 9 คน ซึ่งเป็นนักโทษประหารชีวิตหญิงที่มีสถานภาพเป็นนักโทษเด็ดขาด ต้องคำพิพากษาจากศาลสูงสุดให้ต้องโทษประหารชีวิต

ผลการศึกษาปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างกระทำผิดด้วยคดีฆาตกรรมและค้ายาเสพติด สำหรับสาเหตุในการกระทำผิดเนื่องจากมีความโลภ ต้องการร่ำรวย สำหรับกรณีการค้ายาเสพติด และการบันดลโทษ สำหรับกรณีต้องโทษด้วยคดีฆาตกรรม อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 ราย เท่านั้นที่สารภาพว่าได้กระทำผิดจริง โดยกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ไม่ยอมรับว่ากระทำผิดจริง โดยให้เหตุผลที่ต้องโทษประหารชีวิตว่าเกิดจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาทิ การที่รู้จักกับผู้ค้ายาเสพติดจึงถูกจับกุมในฐานะผู้ร่วมค้ายาเสพติดด้วย หรือ การถูกหลอก และการถูกปรับปราจากพยาน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดประสบปัญหาขณะต้องโทษในเรือนจำ โดยประสบปัญหาด้านสุขภาพอันเกิดจากความเครียดที่ต้องโทษประหารชีวิต การมีชีวิตที่ไร้คุณค่า มีโอกาสน้อยที่จะพ้นโทษออกจากเรือนจำ

ผลการศึกษาต่างประเทศ

ผลการศึกษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต ประกอบด้วย

Steven (1992) ศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของผู้ต้องขังที่มีต่อโทษประหารชีวิต” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาถึงทัศนคติของผู้ต้องขังที่มีต่อโทษประหารชีวิต เนื่องจากการศึกษาความคิดเห็นของคนอเมริกัน โดยส่วนใหญ่เห็นด้วยต่อการใช้โทษประหารชีวิต ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาได้แก่ ผู้ต้องขังจำนวน 307 คน

ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้กระทำผิดในคดีที่มีความรุนแรงจะมีความชื่นชอบต่อการใช้โทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมบางประเภทเมื่อมีการประยุกต์ใช้สำหรับผู้กระทำผิดคนอื่น แต่ไม่ต้องการให้มีการใช้โทษประหารชีวิตสำหรับการกระทำผิดของตนเอง นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นว่าโทษประหารชีวิตจะเป็นการช่วยยับยั้งอาชญากรรม และอาจเป็นนัยที่จะนำไปสู่การใช้ความรุนแรงของอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้น

โดยผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้ต้องขังมีความเห็นด้วยอย่างมากต่อการใช้โทษประหารชีวิตเช่นเดียวกับความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป แต่มีเหตุผลในการสนับสนุนโทษประหารชีวิตที่แตกต่างกัน สำหรับข้อเสนอแนะจากการศึกษา ได้แก่ การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ให้มากขึ้น เพื่อนำไปสู่แนวทางในการกำหนดมาตรการลงโทษที่สามารถยับยั้งการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ได้

Cunningham and Vigen (2002) ศึกษาเรื่อง “ลักษณะเฉพาะตัว การปรับตัว และการควบคุมของนักโทษประหาร : การวิจารณ์การทบทวนวรรณกรรม” โดยเป็นการศึกษาและการทบทวนวรรณกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับนักโทษประหาร การศึกษาในเชิงวิเคราะห์โดยมีจุดอ่อนที่การเก็บรวบรวมข้อมูลของนักโทษประหาร การวิจารณ์งานวิจัยจึงมีพื้นฐานสำคัญจากข้อมูลของเรือนจำเป็นสำคัญ โดยเป็นการศึกษาข้อมูลจากนักโทษประหารในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ถูกควบคุมตัวเมื่อ 1 มกราคม 2002 มีจำนวนนักโทษประหารที่ศึกษาทั้งหมด 3,711 คน จากมลรัฐจำนวน 37 แห่ง

ผลการศึกษาเกี่ยวกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักโทษประหารในประเทศสหรัฐอเมริกา ปรากฏว่า นักโทษประหารชีวิตโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และมีพื้นเพมาจากภาคใต้ของประเทศ ในขณะที่นักโทษประหารเพศหญิงมีเพียงจำนวนน้อย ดังจะเห็นได้จากนับจากปี 1900 จนกระทั่งสิ้นปี 2000 มีจำนวนนักโทษประหารเพศหญิงในสหรัฐอเมริกาเพียง 45 คน หรือร้อยละ 0.56 (45/8,010) จากจำนวนนักโทษประหารทั่วประเทศ ซึ่งโดยส่วนใหญ่กระทำผิดด้วยคดีฆาตกรรมสามีและคนรักหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับสามีหรือคนรัก และสำหรับการประหารชีวิตเยาวชน ปรากฏว่ามีเขตอำนาจศาลจำนวน 5 แห่ง และ 19 แห่งที่อนุญาตให้มีการประหารชีวิตเยาวชนที่มีอายุขั้นต่ำ 17 ปี และ 16 ปี ตามลำดับ ซึ่งนับตั้งแต่ปี 1973 จนกระทั่งถึงปี 2001 มีจำนวนเยาวชนที่ถูกประหารชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 200 คน โดยมีเยาวชนหญิงจำนวน 4 คน

สำหรับเชื้อชาติของนักโทษประหารยังคงปรากฏให้เห็นถึงความขัดแย้งเนื่องจากนักโทษประหารโดยส่วนใหญ่เป็นคนสีผิวเชื้อชาติแอฟริกัน นอกจากนี้ยังปรากฏว่านักโทษประหารโดยส่วนใหญ่มีความสามารถในการเรียนรู้หรือสติปัญญาที่จำกัด มีความบกพร่องในการศึกษาเล่าเรียน โดยนักโทษประหารโดยส่วนใหญ่จบการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ไม่มีความสามารถในการพิสูจน์การกระทำผิดของตนเอง มีประวัติเป็นผู้ที่มีอาการทางประสาทตลอดจนมีประวัติที่เคยเผชิญกับความบอบช้ำทางจิตใจ เป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก ถูกทอดทิ้ง ครอบครัวมีประวัติเสพยาเสพติด และมีประวัติเสพยาเสพติด โดยมีอัตราของผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตวิทยาในกลุ่มนักโทษประหารสูงซึ่งได้ปรากฏให้เห็นโดยการแสดงออกถึงความก้าวร้าวในระหว่างการควบคุมอย่างรวดเร็ว ซึ่งตรงกันข้ามกับความคาดหวัง ผลงานวิจัยได้แสดงให้เห็นว่านักโทษประหารโดย

ส่วนใหญ่ไม่แสดงให้เห็นความก้าวร้าวขณะถูกควบคุมตัวในเรือนจำแม้กระทั่งในเรือนจำที่มีลักษณะเป็นสถานที่เปิดมากกว่าที่ถูกควบคุมตัวอยู่ โดยมีการศึกษาการใช้ความรุนแรงของนักโทษประหารในขณะถูกควบคุมในเรือนจำเป็นระยะเวลาจนถึง 15 ปี ปรากฏว่ามีการทำร้ายผู้ต้องขังหรือเจ้าหน้าที่ในเรือนจำเพียงร้อยละ 10.7 และมีนักโทษประหารจำนวน 2 คนที่ทำให้ผู้ต้องขังในเรือนจำเสียชีวิต ซึ่งน้อยกว่าร้อยละ 0.5

สำหรับสถานการณ์ของการถูกจำคุกในเรือนจำ ปรากฏว่านักโทษประหารประสบความเครียดที่เกี่ยวข้องกับประหารชีวิตที่ยังไม่เด็ดขาด การถูกจำกัดบริเวณ การถูกจำกัดสิทธิ ความลำบากใจจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ การแปลกแยกจากครอบครัว และความรู้สึกโดดเดี่ยว ทำให้นักโทษประหารประสบกับความรู้สึกไร้คุณค่าและล้มเหลว ความรู้สึกโกรธเนื่องจากการรับรู้ถึงการไม่มีคุณค่าที่คอยคุกคาม อารมณ์เฉยชาหรือความรู้สึกเย็นชาที่มีต่อตนเองหรือผู้อื่น สุขภาพกายและจิตที่เสื่อมถอยลง

จากผลการศึกษาดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการประเมินสุขภาพจิตเป็นสิ่งควบคู่ในการตัดสินใจ โดยการศึกษาของนายความให้เห็นปัญหาสุขภาพจิตของนักโทษประหาร ความต้องการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตเข้ามาดำเนินงาน ความไม่เท่าเทียมของเชื้อชาติที่มีต่อการตัดสินใจ นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมและความมั่นคงปลอดภัยของนักโทษประหาร และการพิจารณาถึงขีดความสามารถทางด้านจริยธรรม

The American Bar Association (2003) ได้จัดทำโครงการประเมินการใช้โทษประหารชีวิต เพื่อเป็นการศึกษาถึงการใช้โทษประหารชีวิตที่ก่อให้เกิดความยุติธรรมตามหลักการคุ้มครองสิทธิผู้ต้องหา (due process) และเพื่อลดความเสี่ยงของผู้บริสุทธิ์ที่อาจตกเป็นนักโทษประหาร โดยเป็นการศึกษาถึงการใช้อำนาจของกระบวนการยุติธรรมที่มีต่อการบังคับใช้โทษประหารชีวิตในมลรัฐฟลอริดา อลาบามา อริโซนา จอร์เจีย ในปี 2003

การประเมินการใช้โทษประหารชีวิตครอบคลุมถึง ข้อมูลพื้นฐานของนักโทษรวมทั้งการตรวจสอบ DNA เครื่องมือและเทคนิคของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย การตรวจสอบทางการแพทย์ อัยการ การให้บริการแก่ผู้กระทำความผิดในระหว่างเป็นผู้ต้องหาตลอดจนการอุทธรณ์โดยมีการใช้ความเมตตาากรุณา การอุทธรณ์โดยตรงและความเป็นหนึ่งเดียวของการอุทธรณ์ กระบวนการพิสูจน์ความผิดของรัฐ ความเมตตาากรุณา คำสั่งของคณะลูกขุน ความเป็นอิสระของระบบศาล เชื้อชาติและชนกลุ่มน้อย ความเจ็บป่วยหรือความบกพร่องทางจิต

ผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้ สำหรับการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของนักโทษรวมทั้งการตรวจสอบ DNA ทางมลรัฐต้องการให้มีการเก็บ DNA ของนักโทษประหารต่อไปเป็นระยะเวลา 60 วันหลังจากที่ได้มีการประหารชีวิตนักโทษแล้ว นอกเหนือจากกระบวนการที่ทางมลรัฐได้

ดำเนินการเก็บพยานหลักฐานในการตรวจสอบ DNA ในระหว่างการพิจารณาคดี ในการอุทธรณ์คดี และหลังจากการพิสูจน์ความผิด

เครื่องมือและเทคนิคของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย มีความจำเป็นต้องป้องกันการชี้ตัวและคำสารภาพที่ผิดพลาด โดยตำรวจต้องมีการอบรมพื้นฐานเกี่ยวกับการสอบสวนพยาน ศาลจะต้องใช้ดุลพินิจในการยอมรับพยานหลักฐานที่ใช้เป็นพยานในการพิสูจน์การกระทำผิด ตลอดจนมีการปรับกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น การติดประกาศจับผู้กระทำความผิดหรือการเจรจาต่อรองกับผู้ต้องหา เป็นต้น

การตรวจสอบทางการแพทย์พบว่า จะต้องมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบทางการแพทย์ต่อการกระทำผิดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องควบคู่กับการพัฒนาบุคลากร การสร้างมาตรฐานในวิชาชีพ และการตรวจสอบระบบการทำงานของหน่วยงานดังกล่าว

อัยการพบว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการใช้ดุลพินิจ การส่งฟ้องผู้ต้องหาเพื่อให้มีการใช้กำหนดโทษการประหารชีวิต โดยทางมลรัฐต้องการให้มีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลพินิจของอัยการ และการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการทำงานของอัยการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่อการป้องกันการดำเนินงานที่ผิดพลาดอันจะนำไปสู่การลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการประหารชีวิต

การให้บริการแก่ผู้กระทำความผิดในระหว่างเป็นผู้ต้องหาตลอดจนการอุทธรณ์โดยมีการใช้ความเมตตา กรุณา พบว่าแม้ทางมลรัฐจะมีหน่วยงานที่ให้บริการแก่ผู้กระทำความผิดค่อนข้างมาก แต่มีความจำเป็นต้องพัฒนาในด้านต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพและมีความเพียงพอต่อการให้บริการอย่างแท้จริง

การอุทธรณ์โดยตรงและความเป็นหนึ่งเดียวของการอุทธรณ์ พบว่าศาลสูงสุดจะต้องมีการทบทวนพิจารณาคดีการกระทำผิดของผู้ต้องโทษประหารชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ

กระบวนการพิสูจน์ความผิดของรัฐ พบว่าทางมลรัฐจะต้องมีการกำหนดกฎหมายที่สามารถนำข้อมูลมาใช้ในการพิสูจน์การกระทำผิดของนักโทษประหารก่อนหน้าได้

ความเมตตา กรุณา พบว่าเป็นการดำเนินการ โดยผู้ว่าการมลรัฐและคณะกรรมการ อย่างไรก็ตามควรมีการสร้างประสิทธิภาพในการใช้ความเมตตา กรุณาต่อผู้ต้องโทษประหารชีวิต ซึ่งควรมีการสร้างระบบที่มีความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

คำสั่งของคณะลูกขุน พบว่าการทำงานของคณะลูกขุนในมลรัฐมักจะมีสร้างปัญหา คือ ทำให้พยานหลักฐานมีความน่าเชื่อถือน้อยลง และทำให้สถานการณ์แย่มากขึ้น จึงควรมีการปรับปรุงถึงการสร้างมาตรฐานในการทำงานของคณะลูกขุน และจะต้องมีการตรวจสอบการทำงานของคณะลูกขุนให้มากขึ้น

ความเป็นอิสระของระบบศาล พบว่าระบบศาลของมลรัฐมาจากการเลือกตั้ง อันจะนำไปสู่การสร้างอำนาจและความไม่ยุติธรรมให้เกิดขึ้นได้ จึงต้องมีการตรวจสอบการทำงานของศาล เพื่อให้การใช้อำนาจในการทำงานมีความถูกต้องมากขึ้น

เชื้อชาติและชนกลุ่มน้อย พบว่า ศาลสูงสุดและผู้ว่าการมลรัฐได้ศึกษาข้อมูลจากนักโทษประหารเพื่อจะนำมาพิจารณาถึงความแตกต่างของเชื้อชาติและชนกลุ่มน้อย โดยจะต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อนำมาพิจารณาประกอบการพิจารณาคดีสินประหารชีวิตและจะต้องมีคณะกรรมการที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบความไม่เท่าเทียมกันในการใช้โทษประหารชีวิตที่มีต่อเชื้อชาติและความเป็นชนกลุ่มน้อย

ความเจ็บป่วยหรือความบกพร่องทางจิต พบว่าทางมลรัฐได้มีข้อห้ามในการประหารชีวิตผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านจิตได้มีการชะลอนำมาใช้ในปี 2001 แต่หลังจากนั้นในปี 2004 ได้มีการห้ามประหารชีวิตสำหรับผู้บกพร่องทางจิตทุกประเภท โดยทางมลรัฐจะต้องมีการปกป้องสิทธิให้แก่ผู้กระทำผิดประเภทดังกล่าว ซึ่งควรมีคณะกรรมการดำเนินงานพิจารณาในด้านนี้

Kubena และคณะ (2004) ศึกษาเรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต : การสนับสนุนและต่อต้านของนักศึกษาในวิทยาลัย Huntsville มลรัฐเท็กซัส” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาถึงทัศนคติของนักศึกษาต่อการใช้โทษประหารชีวิต และปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องต่อการสนับสนุนหรือการต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิต เนื่องจากมลรัฐแห่งนี้ยังคงมีการใช้โทษประหารชีวิต สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ นักศึกษาที่เรียนวิชาจิตวิทยาและวิชาเกี่ยวกับการบริหารงานยุติธรรม จำนวน 495 คน

ผลการศึกษาปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตร้อยละ 78.8 สำหรับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิต ได้แก่ เชื้อชาติ เพศ และพรรคการเมืองที่ชื่นชอบ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ก่อคดีฆาตกรรมที่เป็นคดีอุกฉกรรจ์ ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นด้วยต่อการใช้โทษประหารชีวิตสำหรับเยาวชน หรือผู้ที่มีความบกพร่องทางสภาพจิต

Cunningham และคณะ (2005) ศึกษา เรื่อง “การประหารชีวิตเป็นสิ่งที่ล้าสมัยหรือไม่ : ทศวรรษของการใช้โทษประหารชีวิตในมลรัฐมิสซูรี ” เนื่องจากมีการใช้โทษประหารชีวิตในมลรัฐมิสซูรีตั้งแต่ปี 1991 การศึกษาจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเปรียบเทียบถึงการกระทำผิดในระหว่างการควบคุมตัวนักโทษประหารชีวิต นักโทษประหารชีวิตซึ่งจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่ได้รับการพักการลงโทษ และนักโทษประหารที่ได้รับการพักการลงโทษได้ โดยเป็นการศึกษาทางเลือกที่มีต่อนักโทษประหารดังกล่าวกับผลต่อการควบคุมตัวนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำ กลุ่ม

ตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ ศึกษาผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตัวในเรือนจำโปโทลี (Potosi) ซึ่งเป็นเรือนจำที่มีความมั่นคงสูงสุดในมลรัฐนี้ โดยเป็นผู้ต้องขังที่ต้องโทษประหารชีวิต 149 คน ผู้ต้องขังที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่ได้รับการพักการลงโทษ 1,054 คน ผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษ 2,199 คน

ผลการศึกษาปรากฏว่า นักโทษประหารชีวิตไม่ฆาตกรรมนักโทษด้วยกัน หรือฆาตกรรมเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุม หรือ พยายามฆ่าตัวตาย อย่างไรก็ตาม มีการใช้ความรุนแรงภายในเรือนจำบ่อยครั้งในกลุ่มผู้ต้องขังที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่ไม่ได้รับการพักการลงโทษ แต่กลุ่มนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษมีการใช้ความรุนแรงน้อยกว่า ผลการศึกษาดังกล่าวได้ก่อให้เกิดข้อสงสัยอย่างมากต่อการแยกควบคุมผู้ต้องขังที่ต้องโทษประหารชีวิตและมีการกำหนดนโยบายที่เข้มงวดโดยการสร้างแดนมั่นคงพิเศษต่อการควบคุมผู้ต้องขังที่ต้องโทษประหารชีวิต สำหรับข้อเสนอแนะของการศึกษา คือ การแยกการควบคุมนักโทษประหารจากนักโทษทั่วไปเป็นการลดการสร้างความปลอดภัยให้แก่ผู้อื่นและเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ ยังเป็นการทำให้ผู้ต้องโทษประหารชีวิตมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น ตลอดจนควรมีการแยกการควบคุมระหว่างนักโทษประหารที่กำลังอยู่ระหว่างการตัดสินและนักโทษประหารที่เป็นนักโทษประหารเด็ดขาด

Jacobs และคณะ (2006) ศึกษาเรื่อง “ใครคือผู้อยู่รอดในการประหารชีวิต : การวิเคราะห์ในระดับบุคคลและบริบท” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติของนักโทษประหาร การจัดการทางสังคม และการประหารชีวิต โดยมีการใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครอง ตลอดจนการทบทวนวรรณกรรมแม้จะมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับลักษณะของนักโทษประหารที่นำไปสู่การต้องโทษประหารชีวิต ประสบการณ์ในการต้องโทษจำคุกมีความสำคัญเช่นเดียวกัน โดยในแต่ละมลรัฐจะมีความแตกต่างกันต่อความต้องการประหารชีวิตผู้กระทำความผิด แต่อย่างไรก็ตามผู้กระทำความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 10 การศึกษาจึงใช้การวิเคราะห์ปัจจัยระดับบุคคลและระดับบริบทของสังคมที่มีผลต่อความเป็นไปได้ของการประหารชีวิตในประวัติการประหารชีวิตที่ผ่านมา โดยเป็นการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักโทษประหารชีวิตระหว่างปี 1973 – 2002

ผลการศึกษาปรากฏว่า ปัจจัยระดับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการประหารชีวิตผู้ต้องโทษประหาร ได้แก่ ผู้ต้องโทษประหารชีวิตที่เป็นชาวผิวสีเชื้อสายแอฟริกันที่ฆาตกรรมคนผิวขาวมีโอกาสที่จะถูกประหารชีวิตมากกว่าการกระทำผิดด้วยคดีอื่น ๆ นอกจากนี้นักโทษประหารเพศหญิงมีโอกาสในการถูกประหารชีวิตน้อยกว่าเพศชาย และนักโทษที่เคยกระทำความผิดและต้องโทษมาก่อนมักถูกตัดสินที่มีความรุนแรงมักจะมีความเป็นไปได้สูงที่จะถูกประหารชีวิต

สำหรับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบริบทของสังคมในการอธิบายถึงโอกาสในการประหารผู้ต้องโทษประหารชีวิต ได้แก่ ปัจจัยด้านเชื้อชาติของคนในสังคมที่มีความหลากหลาย โดยหากชนกลุ่มน้อยมีแนวโน้มที่จะมีอำนาจมากขึ้น จะมีการใช้กฎหมายที่มีความรุนแรงเพื่อควบคุมกลุ่มดังกล่าว ทำให้ผู้ต้องโทษประหารชีวิตที่มาชนกลุ่มน้อยมีโอกาที่จะถูกประหารชีวิตมากกว่า นอกจากนี้หากการเมืองมีความเป็นประชาธิปไตยสูงโอกาสที่ผู้ต้องโทษประหารชีวิตจะถูกประหารชีวิตจะน้อย และการเลือกประธานาธิบดีที่มาจากพรรครีพับลิกันเนื่องจากนโยบายของพรรคให้ความสำคัญกับการใช้โทษประหารชีวิตจะทำให้โอกาสที่ผู้ต้องโทษประหารชีวิตจะถูกประหารชีวิตมีความเป็นไปได้มากขึ้น ตลอดจนการใช้โทษประหารชีวิตเพื่อเป็นการควบคุมอาชญากรรม ซึ่งปรากฏว่าหากเมืองใดที่มีปริมาณอาชญากรรมมากโอกาสที่ผู้ต้องโทษประหารชีวิตจะมากตามไปด้วย ตลอดจนหากเมืองดังกล่าวมีชาวเมืองมากกว่าคนที่อพยพย้ายถิ่นเข้ามาโอกาสในการใช้โทษประหารชีวิตจะน้อย เพราะคนในเมืองไม่ต้องการให้มีการประหารชีวิตคนในท้องถิ่น

Muhlhausen (2007) ศึกษาเรื่อง “โทษประหารชีวิตกับการยับยั้งอาชญากรรมและการป้องกันชีวิต” ได้ศึกษาการประหารชีวิตและการป้องกันอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา จากการทบทวนวรรณกรรมจากงานวิจัยในแต่ละช่วง

ผลการศึกษาพบว่า งานวิจัยในช่วงแรกซึ่งเป็นงานวิจัยในระหว่าง คริสตศักราช 1700s ได้แสดงให้เห็นว่าการใช้โทษประหารชีวิตมีผลกระทบต่อการใช้ยับยั้งอาชญากรรมมาก และผลการศึกษาในช่วงเวลาปัจจุบันได้แสดงให้เห็นว่าการใช้โทษประหารชีวิตสามารถยับยั้งอาชญากรรมป้องกันชีวิตคนในสังคมได้ โดยผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตมีผลต่อการเพิ่มขึ้นของการฆาตกรรม หรือ กล่าวได้ว่าการมีโทษประหารชีวิตสามารถช่วยยับยั้งอาชญากรรมได้ ซึ่งสรุปได้ว่า ชาวอเมริกันสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตด้วยเหตุผลสำคัญ 2 ประการ คือ มีหลักฐานน้อยมากที่ได้แสดงให้เห็นว่ามีชนกลุ่มน้อยที่ได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม และการใช้โทษประหารชีวิตมีผลกระทบอย่างมากต่อการยับยั้งอาชญากรรมและช่วยป้องกันชีวิตคนในสังคม

จากการทบทวนวรรณกรรมทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า การใช้โทษประหารชีวิตมีมาตั้งแต่อดีต โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อต้องการแก้แค้นทดแทน การข่มขู่ยับยั้ง และการตัดโอกาสในการกระทำผิดเป็นสำคัญ ซึ่งในอดีตวิธีการประหารชีวิตจะมีความโหดร้ายทารุณ หากแต่ปัจจุบันวิธีการประหารชีวิตจะคำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชนมากขึ้น

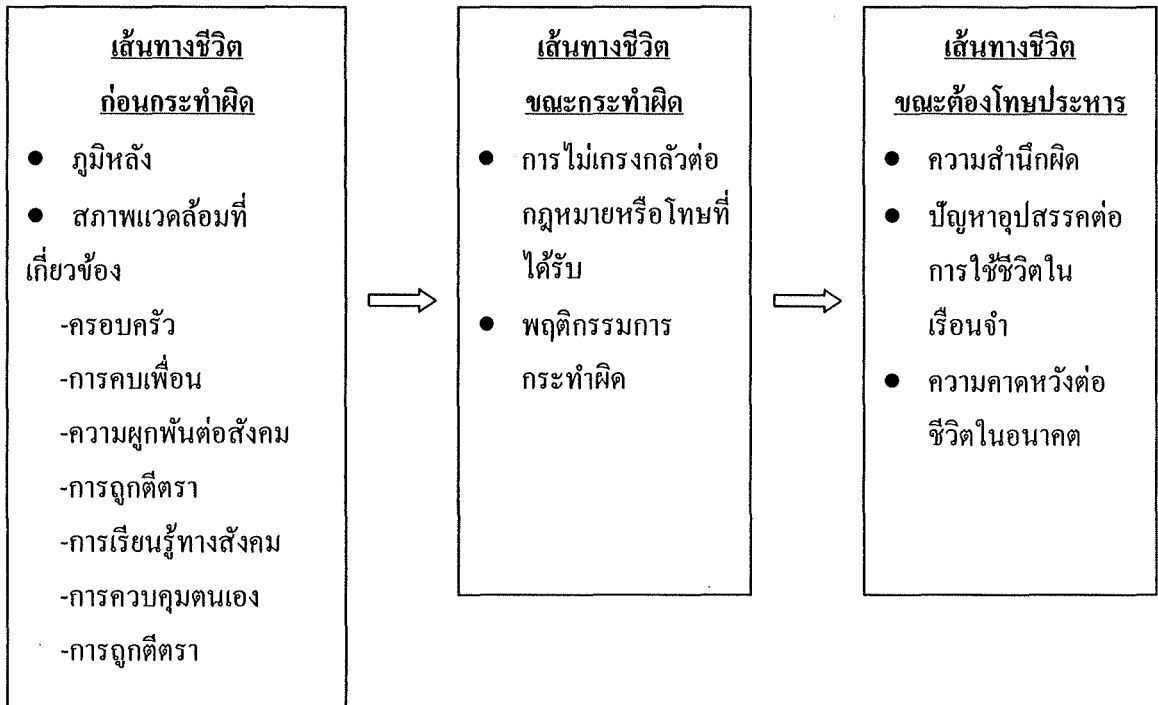
สำหรับสาเหตุที่นักโทษประหารประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิตอาจเนื่องมาจากการมีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ในการเลือกการกระทำ โดยเห็นว่าการประกอบ

อาชญากรรมก่อให้เกิดความสุขหรือตอบสนองต่อความต้องการของจิตใจ ตลอดจนการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายรวมทั้งโทษประหารชีวิต นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมและปัจจัยต่าง ๆ (Determinism) เป็นสาเหตุสำคัญที่บีบบังคับให้นักโทษประหารต้องประกอบอาชญากรรม อันอาจเนื่องมาจากสภาพร่างกาย หรือจิตใจที่ไม่สามารถควบคุมความพฤติกรรมประกอบอาชญากรรมได้ ตลอดจนมีการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมที่ไม่ถูกต้องทั้งจากเพื่อน โดยผ่านการคบหาสมาคม หรือการเรียนรู้ผ่านทางสื่อมวลชน รวมทั้งการขาดความรักความผูกพันต่อครอบครัวหรือสังคมอาจทำให้นักโทษประหารตัดสินใจประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย และการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นอาชญากรหรือคนไม่ดี อาจเป็นสิ่งที่หล่อหลอมให้นักโทษประหารมีบุคลิกภาพที่อ่อนแอหรือมีบุคลิกภาพที่ง่ายต่อการกระตุ้น ทำให้นักโทษประหารต้องถลำลึกเข้าสู่เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร โดยมีพฤติกรรมกระทำผิดที่มีความร้ายแรงจนเป็นสันดาน แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ยากต่อการแก้ไข ซึ่งผู้กระทำผิดมีเจตนาในการกระทำผิด มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรุนแรง โหดเหี้ยม ทารุณ ไร้มนุษยธรรม มีพฤติกรรมที่อุกอาจไม่ยำเกรงต่อกฎหมาย หากกระทำผิดหลายคนผู้กระทำผิดมีลักษณะเป็นหัวหน้าใหญ่ผู้บงการ และผลของการกระทำผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมเป็นอันมาก

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” มีวิธีการดำเนินการวิจัย คือ

1. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Study) โดยการศึกษาจากหนังสือ วารสาร เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งศึกษาจากงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ต่าง ๆ

2. การศึกษาภาคสนาม (Field Study) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพ

โดยการวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จึงมีขั้นตอนในการ ดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” ใช้การเลือกกลุ่ม ตัวอย่างการศึกษาเชิงคุณภาพ ด้วยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความน่าสนใจด้วยวิธีการ เฉพาะเจาะจง (purposive Sampling) โดยเป็นนักโทษประหารที่ต้องโทษในคดีที่มีความรุนแรง และส่งผลกระทบต่อสังคม จำนวน 10 คน โดยจำแนกเป็น เพศชาย 6 คน เพศหญิง 4 คน

จากผลการเก็บข้อมูลปรากฏว่า ได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจากการศึกษาเชิงคุณภาพ จำนวน 10 คน โดยจำแนกเป็น เพศชาย 6 คน เพศหญิง 4 คน หรือ ร้อยละ 100.00 ของกลุ่มตัวอย่างเชิงคุณภาพที่ได้กำหนดไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” ได้มีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้ วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) โดยแบบสอบถามคำถามปลายเปิด (interview guide) ได้พัฒนาขึ้นเป็นเครื่องมือในการศึกษา เพื่อศึกษาเชิงลึกถึงข้อมูลส่วนบุคคล บัญชีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของนักโทษประหาร ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การคบเพื่อน การเรียนรู้ทางสังคม ความผูกพันต่อสังคม การถูกตีตราจากสังคม การไม่เกรงกลัว ต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ สภาพร่างกายและจิตใจ การควบคุมตนเองและบุคลิกภาพ และ

การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมในการประกอบอาชีพกรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต และข้อมูลขณะต้องโทษประหาร ถูกจำคุกในเรือนจำในสถานภาพของนักโทษประหาร

- การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคุณภาพ ได้ดำเนินการดังนี้ คือ ผู้ศึกษา ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความชำนาญในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษผู้กระทำความผิดและนักโทษประหารชีวิต จำนวน 3 คน เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของเครื่องมือในการวิจัยเชิงคุณภาพ จากนั้นผู้ศึกษาได้แก้ไขแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

1. การจัดทำโครงร่างแบบสอบถาม
2. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่าง
3. การจดบันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์
4. การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซ้ำครั้งที่ 2 เพื่อความสมบูรณ์แบบและตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล

แนวทางการดำเนินงาน

แนวทางในการดำเนินงานประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. การทบทวนวรรณกรรม
2. การเขียนเค้าโครงการวิจัย
3. เขียนบทที่ 1-3
4. การออกแบบเค้าโครงการสัมภาษณ์นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง
5. การสัมภาษณ์นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง
6. การวิเคราะห์ผลการศึกษาและการเขียนรายงานการวิจัย
7. การเขียนรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

สรุปแนวทางการดำเนินงาน

ระยะเวลา (เดือน)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
การดำเนินงาน												
1. ทบทวนวรรณกรรม		→										
2. เขียนเค้าโครงการวิจัย		→										
3. เขียนบทที่ 1-3		→										
4. เก็บรวบรวมข้อมูล			→									
5. วิเคราะห์ผลการศึกษาและการเขียนรายงานวิจัย							→					
6. การเขียนรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์									→			

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นี้ จะใช้เป็นตัวอย่างในรายละเอียด เป็นข้อมูลเชิงลึกเพื่ออธิบายเส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร โดยการเลือกสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่างที่มีความน่าสนใจเพื่อศึกษาข้อมูลในเชิงคุณภาพจากกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการถอดถ้อยคำให้สัมภาษณ์แบบคำต่อคำ จดบันทึก การสังเกตการณ์ คัดลอกข้อความสำคัญจากเอกสารแฟ้มประวัตินักโทษประหารและบันทึกอย่างละเอียด เพื่อให้การตีความและการกำหนดประเด็นที่สำคัญได้อย่างถูกต้องเชื่อถือได้ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อกำหนดกลุ่มหัวข้อแนวคิดสำคัญ (category) จัดกลุ่มหัวข้อคล้ายกันเข้าด้วยกันและ

กำหนดแบบแผนแนวคิดสำคัญอันเป็นแก่นสาระหลัก (Pattern/Themes) (Krippendorf, อ้างถึงใน ศรีสมบัติ โศภประจักษ์ชัดและคณะ, 2545) ดังนี้

1. ผู้วิจัยอ่านแบบสัมภาษณ์หลายครั้งจนรู้สึกเข้าถึงเนื้อหาทั้งหมด
2. ทำบันทึกการวิเคราะห์ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด รวมทั้งบันทึกข้อมูลทั่วไป ข้อมูลที่น่าสนใจ หรือ ข้อมูลที่ขัดแย้ง หรือปัญหาต่าง ๆ ระหว่างการอ่านและการวิเคราะห์ เพื่อช่วยเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์
3. ลงรหัส (coding) โดยการขีดเส้นใต้ (highlight) หรือ แยกคำ วลี ข้อความ หรือ ประโยคที่สำคัญ โดยการวิเคราะห์จากคำต่อคำ บรรทัดต่อบรรทัด วลีต่อวลี ข้อความต่อข้อความ และประโยคต่อประโยค
4. จัดกลุ่มประเด็นย่อย (categories) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างแต่ละคน มีการจัดกลุ่มคำ วลี ข้อความ และประโยคที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันไว้เป็นหมวดหมู่
5. นำข้อความหรือประโยคที่กำหนดความหมายแล้ว มาจัดรวมเป็นประเด็นหลัก (themes)
6. เขียนรายงานในรูปของการบรรยาย โดยให้มีความต่อเนื่องและกลมกลืนกันในแต่ละประเด็นหลัก ประเด็นย่อย โดยมีการยกตัวอย่างคำพูดของผู้ให้สัมภาษณ์มาประกอบเพื่อความเข้าใจ

การสร้างที่น่าเชื่อถือของการศึกษาเชิงคุณภาพ

การสร้างที่น่าเชื่อถือได้ของการวิจัย โดยการใช้การตรวจสอบข้อมูลสามเส้า (Triangulation) อันเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลจาก 3 แหล่งประกอบกัน ซึ่งได้แก่ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลจากเอกสารที่ได้จากเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานใกล้ชิดกับนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง และการตรวจสอบข้อมูลจากเอกสารที่ได้จากคำพิพากษาของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง ในการสัมภาษณ์นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง ได้มีการใช้เวลาในการสัมภาษณ์เป็นเวลานาน เพื่อให้ให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างได้คุ้นเคยและให้ข้อมูลตามข้อคำถามที่ได้สัมภาษณ์อย่างถูกต้อง (prolonged engagement) คำถามที่ใช้สัมภาษณ์ได้มีการใช้คำถามเดียวกันในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทุกคน มีการใช้เทปบันทึกคำสัมภาษณ์ในกรณีที่ต้องขังและทางเรือนจำอนุญาตให้บันทึกเทปได้ เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้ครบถ้วน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลได้มีการตรวจสอบผลการศึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นการสร้างความถูกต้องและที่น่าเชื่อถือให้แก่ผลการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นสำคัญ

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ระยะเวลาในการศึกษา คือ ระยะเวลาระหว่างเดือนสิงหาคม 2555 – กรกฎาคม 2556

จริยธรรมของการวิจัยในคน

การศึกษาได้ให้ความสำคัญกับจริยธรรมของการวิจัยในคน ดังนี้

- การเก็บข้อมูลจะต้องได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษ
- ประการ
- การเผยแพร่ข้อมูลซึ่งจะต้องไม่ระบุชื่อ นามสกุลที่แท้จริงของผู้ต้องขัง หากแต่จะมีการนำเสนอในภาพรวม

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” ประกอบด้วย 2 ส่วน
ดังนี้

ส่วนที่ 1: ผลการศึกษาข้อมูลของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2: การสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา

สำหรับผลการศึกษา ปรากฏดังนี้

ส่วนที่ 1: ผลการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1 : นางเกด

“ดิฉันไม่เคยได้รับความรักจากพ่อ...คิดว่าผู้ชายคงเหมือนกันทั่วโลก
แต่งงานมีสามีที่เจ้าชู้มาก...ไม่เคยรับผิดชอบครอบครัว
เคยทำแท้งลูกตนเองกับสามี ตั้ง 3 ครั้ง
รู้สึกเย็นชากับสามี...สุดท้ายทนไม่ไหวเลยต้อง...ฆ่า!”

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษประหาร

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางเกด ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีจ้างวานฆ่าสามี ปัจจุบันอายุ 52 ปี เป็นคนจังหวัดพิษณุโลก จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.ศ. 5) ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพค้าขาย โดยมีรายได้เฉลี่ยเดือนละประมาณ 3,000 บาท ในขณะที่สามีประกอบอาชีพรับราชการเป็นครู มีลูกสาว 1 คน ซึ่งปัจจุบันอายุ 30 กว่าปี

นางเกดต้องโทษประหารชีวิต ซึ่งเป็นการกระทำผิดครั้งแรกในขณะอายุ 38 ปี โดยศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ได้มีคำพิพากษาให้นางเกดต้องโทษประหารชีวิตเหมือนกัน ปัจจุบันนางเกดจึงอยู่ในสถานภาพของนักโทษประหารชีวิตเด็ดขาดหญิง ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษ นางเกดเคยต้องโทษจำคุกครั้งที่ทัณฑสถานหญิง จังหวัดพิษณุโลก ในระหว่างรอศาลชั้นต้นพิพากษาคดีเป็นระยะเวลาประมาณ 6 เดือน แต่เมื่อศาลชั้นต้นได้พิพากษาให้นางเกดต้องโทษประหารชีวิต นางเกดได้ย้ายจากทัณฑสถานหญิง จังหวัดพิษณุโลก มาต้องขังที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพฯ จนกระทั่งทุกวันนี้ รวมระยะเวลาประมาณ 9 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

นางเกดต้องตกเป็นนักโทษเด็ดขาดในคดีจ้างฆ่าสามีตัวเอง โดยเหตุสำคัญของการตัดสินใจกระทำผิดครั้งนี้ เนื่องจากนางเกดได้ขอหย่ากับสามี แต่สามีไม่ยอมหย่า ประกอบกับนางเกดได้ขอให้สามีคืนเงินจำนวนหนึ่งที่สามีได้ขอยืมไปประกอบธุรกิจ แต่เมื่อสามีไม่ยอมหย่าและไม่ยอมคืนเงินที่ยืมไปให้แก่นางเกด นางเกดซึ่งมีความเบื่อหน่ายสามีมาเป็นเวลานาน อันเนื่องจากการที่สามีเป็นคนเจ้าชู้ ไม่รับผิดชอบต่อครอบครัวเท่าที่ควร และการยืมเงินจากตนเองมาเป็นเวลานาน ทำให้นางเกดเห็นว่าตนและสามีจะไม่สามารถอยู่ร่วมโลกใบเดียวกันได้อีกต่อไป

ประกอบกับความรู้สึกของลูกผู้หญิงที่ต้องทนกับความรู้สึกที่สามีทำร้ายทางจิตใจ ด้วยการมีผู้หญิงคนใหม่มาเป็นเวลานาน นับตั้งแต่ภายหลังแต่งงานกันมาสามีก็เจ้าชู้มาตลอด ทำให้นางเกด

รู้สึกว่าคุณถูกทำร้ายมาโดยตลอด จนจิตใจขาดความรักให้ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี เมื่อนางเกิดขอมีชีวิตใหม่ที่ยื่นหยัดด้วยลำแข้งของตัวเองกับการเลี้ยงลูกสาวที่เป็นตั้งแก้วตาดวงใจของนาง หากแต่สามีไม่ยอมหย่าและไม่ยอมคืนเงินที่ยืมไป โดยการอ้างว่าเงินที่ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเป็นธุรกิจของครอบครัว ไม่จำเป็นต้องคืน และไม่หย่า รวมทั้งไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใด ๆ ยังคงเจ้าชู้ดังเดิม ทำให้ความรู้สึกที่นางเกิดต้องอดทนกับการใช้ชีวิตคู่มาเป็นเวลา 20 กว่าปีต้องจบลง เมื่อนางได้วางแผนฆ่าสามีเป็นระยะเวลา 2 เดือน ด้วยการจ้างวานมือปืนซึ่งเป็นน้องชายของน้องเขย ด้วยเงินจำนวน 50,000 บาท แลกกับชีวิตของสามี อิศรภาพและความรู้สึกสุขใจ เมื่อไม่มีสามีอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับปัจจัยด้านครอบครัวของนางเกิด อาจเป็นปัจจัยสำคัญต่อการที่ทำให้นางเกิดต้องกลายเป็นนักโทษประหาร โดยปัจจัยครอบครัวประกอบด้วย ครอบครัวในวัยเด็ก และครอบครัวก่อนต้องโทษประหารที่หล่อหลอมให้นางเกิดต้องมีบุคลิกและจิตใจที่เป็นนักโทษประหารในปัจจุบัน ดังนี้

- ครอบครัวในวัยเด็ก

นางเกิดเติบโตมาจากครอบครัวที่พ่อกับแม่หย่าร้างกัน โดยนางเกิดมีพี่น้องจำนวน 3 คน ในขณะที่นางเกิดเติบโตอายุประมาณ 10 กว่าขวบ พ่อกับแม่ได้แยกทางกัน โดยแม่ได้รับผิดชอบเลี้ยงลูกจำนวน 3 คน ซึ่งนางเกิดเป็นพี่สาวคนโต มีน้องชายอีก 2 คน

สำหรับเหตุผลของการแยกทางกันของพ่อ และแม่ในครั้งนี้ มีผลต่อสภาพจิตใจของนางเกิดเป็นอย่างยิ่ง เพราะนางเกิดมีความรู้สึกฝังใจเป็นอย่างยิ่งว่า

“ขนาดพ่อยังเป็นแบบนี้... พ่อไม่รักแม่ ไม่รักเรา...

แล้วจะมีผู้ชายคนไหนในโลกที่รักเราได้...”

การหย่าร้างของพ่อกับแม่ ทำให้นาง เกิดเห็นว่าความรักของผู้ชายในโลกใบนี้คงไม่มีอย่างจริงจัง เพราะพ่อผู้ให้กำเนิดยังไม่รักตนเอง แล้วจะมีผู้ชายคนใดที่รักตนได้อย่างแท้จริง เพราะนางเกิดต้องเห็นความลำบากในการเลี้ยงลูก 3 คนของแม่ ทำให้นางเกิดยังมีความรู้สึกเบื่อบ่นต่อผู้ชาย และคิดว่าผู้ชายคงไม่มีผู้ชายคนใดที่มีความรักจริงให้แก่ตนเองได้ แม้ต่อมาภายหลังแม่จะได้แต่งงานมีสามีใหม่ มีพ่อเลี้ยงที่ทำหน้าที่เป็นพ่อคอยเลี้ยงดูตนเองและน้อง ๆ อีก 2 คน และต่อมาแม่และพ่อเลี้ยงได้มีลูกชายเพิ่มอีก 1 คน นางเกิดจึงมีพี่น้องรวม 4 คน

แต่ความรักจากพ่อเลี้ยงก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกฝังลึกในจิตใจที่เห็นว่าไม่มีผู้ชายคนใดที่สามารถรักตนเองได้อย่างแท้จริง ต่อมาน้อง ๆ ได้ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต 2 คน ทำให้นางเกิดอยู่กับพ่อเลี้ยง แม่ และน้องชายอีก 1 คน จนกระทั่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และต่อมา น้องชายคนสุดท้ายก็เสียชีวิตด้วย โรคแอลกอฮอล์ขึ้นสมองในขณะที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ทำให้ปัจจุบันนางเกิดไม่มีพี่น้องร่วมสายเลือดเดียวกัน มีตนเองเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นลูกของแม่

ประกอบกับนางเกิดได้เห็นพฤติกรรมของน้ำชายที่อยู่บ้านใกล้เคียงกัน ซึ่งมักจะทะเลาะทู่ตีภรรยาเป็นประจำและไม่ขยันทำงาน ทำให้นางเกิดมีความรู้สึกเบื่อหน่ายและเฉยชากับเพศตรงข้ามมากยิ่งขึ้น ซึ่งนางเกิดได้เล่าให้ฟังว่า

“ตั้งแต่ดิฉัน โตเป็นสาวมา ดิฉัน ไม่เคยสนใจมองผู้ชายคนใดเลย เพราะเป็นความเบื่อหน่ายต่อความเห็นแก่ตัว ความไม่รับผิดชอบของผู้ชาย คิดว่าผู้ชายคงไม่มีความรักให้แก่ผู้หญิงจริง ไม่ว่าจะเป็นพ่อ ยังไม่เคยเห็นความรักที่มีให้เราเลย เห็นน้ำชายอีก ก็ได้แต่ปลง วัน ๆ เอาแต่ทะเลาะด่าทอ ทู่ตีเมีย...”

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

นางเกิดเป็นคนที่รูปร่างหน้าตาดีคนหนึ่ง คงจะเห็นได้จากในปัจจุบันแม้จะมีอายุตั้ง 52 ปี แต่นางเกิดดูเป็นสาวกว่าอายุมาก และจากเค้าโครงหน้า บ่งบอกว่าในสมัยสาว ๆ นางเกิดเป็นคนที่สวยคนหนึ่ง ซึ่งนางเกิดได้เล่าให้ฟังว่า ในสมัยสาว ๆ นางเกิดได้มีผู้ชายหลายคนเข้ามาจีบ แต่นางเกิดกลับไม่ได้มีความรู้สึกชอบใครเป็นพิเศษ ด้วยความรู้สึกที่ฝังใจต่อผู้ชายดังกล่าวข้างต้น

ประกอบกับการเป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่ง แม้ใจจริงจะชอบการเป็นครู แต่เมื่อเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งตนเองเห็นว่า เรียนหนังสือไม่เก่ง และเป็นคนขี้อาย การไปพูดต่อหน้าเด็ก ๆ หน้าห้องตนเองคงไม่สามารถทำได้ เมื่อได้เจอกับสามีซึ่งมีอาชีพเป็นครูเข้ามาจีบนางเกิดจึงตอบตกลงแต่งงาน โดยนางได้กล่าวว่า

“ตอนที่เลือกสามี และแต่งงานด้วยกัน ก็ไม่ได้รักอะไรเขามากนัก คิดว่าเขาเหมาะสมกับเรามีอาชีพครูที่มั่นคงและเป็นอาชีพที่เราชอบ ก็เลยตอบตกลงแต่งงาน เพราะคิดว่าเขาน่าจะดูแลเราได้มากกว่าคนอื่น ๆ ที่มาจีบเรา... แต่ยืนยันว่าไม่ได้รักเขาหรือผู้ชายคนไหนทั้งสิ้น

มันรู้สึกเฉย ๆ กับผู้ชายไปหมด เพราะคิดแต่ว่า ขนาดพ่อยังไม่รักเราแล้วผู้ชายคนไหนจะมารักเราได้”

ภายหลังนางเกิดแต่งงานอยู่กับสามีได้ไม่นาน ก็ทราบว่าสามีเป็นคนเจ้าชู้ แม้ว่าก่อนหน้านี้สามีจะเคยมีภรรยาและลูก และหย่าร้างกัน 1 ครั้ง ก่อนที่จะมาแต่งงานกับตนเอง แต่นางเกิดก็

คิดว่าเมื่อมาแต่งงานกับตนเองแล้ว สามีคงไม่เจ้าชู้ แต่ภายหลังแต่งงานได้ไม่นานนัก เมื่อมีลูกคนแรก สามีก็เจ้าชู้มาโดยตลอด โดยจะมีข่าวมาทำให้นางเกิดทราบว่ามีเจ้าชู้กับผู้หญิงคนอื่น แต่นางเกิดก็ไม่ได้ใส่ใจมากนัก เพราะเห็นว่าสามีเป็นคนบุคลิกหน้าตาดี พุดจาดี คงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะมีผู้หญิงมาชอบสามีของตนเอง

ประกอบกับขณะแต่งงานนางเกิดไม่ได้มีความรักให้กับสามีแต่อย่างใด หากแต่แต่งงานด้วย เพราะคิดว่าผู้ชายคนนี้รักตน และคิดว่าอยู่กันไปนาน ๆ ตนเองก็คงจะรักกับผู้ชายคนนี้ไปเอง เพราะยังคงฝังใจที่ว่า

“พ่อที่เป็นผู้ชายยังไม่รักเรา แล้วเราจะรักผู้ชายคนไหนได้อย่างไร”

เมื่อแต่งงานกันได้ประมาณครึ่งปี ความคิดที่นางเกิดเคยคิดว่า แต่งงานกันไปคงทำให้นางเกิดรักสามีขึ้นได้ กลับแปรเปลี่ยนไปเมื่อพบว่า สามีเป็นคนเจ้าชู้ และยังคงชอบกินเหล้าสูบบุหรี่

ภายหลังเมื่อนางเกิดมีลูกคนแรก เมื่อพบว่าสามียังคงเจ้าชู้ ความรู้สึกของนางเกิดที่มีต่อสามี เริ่มแปรเปลี่ยนจากความรู้สึกเฉยชาที่อาจจะแปรเปลี่ยนเป็นความรัก กลับเปลี่ยนเป็นความรู้สึกที่เบื่อบ่นต่อสามี เนื่องจากสามีนอกจากเจ้าชู้แล้ว ยังเพิ่มภาระให้นางเกิดต้องคอยดูแลเป็นพิเศษ เพราะการกินเหล้า ไม่รับผิดชอบต่อตัวเอง

ความประพฤติดังกล่าวของสามีส่งผลต่อความรู้สึกเฉยชา และเกลียดชังต่อสามีมากขึ้น โดยนางเกิดได้เล่าให้ฟังว่า

“ฉันไม่อยากเจอสามี ไม่อยากให้มีกลางคืน ไม่อยากมีความสัมพันธ์ใด ๆ กับสามี”

นางเกิดได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อสามียังคงมีความประพฤติดังเดิม ๆ นางเกิดไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับสามี ไม่อยากมีลูกกับสามี นางเกิดจึงได้บอกให้สามีว่าตนเองไม่ต้องการมีลูกกับสามีอีกต่อไป ให้สามีทำหมันจะได้ไม่ต้องมีลูกด้วยกัน แต่เมื่อสามีปฏิเสธ นางเกิดจึงได้ฉีดยาคุมมาโดยตลอด และเมื่อต้องมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน นางเกิดจะไม่มีความต้องการใด ๆ ต้องการเพียงนอนหลับให้เท่านั้น เป็นความรู้สึกที่นางเกิดต้องทนกับความรู้สึกดังกล่าวมาเป็นเวลานาน และสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า นางไม่มีความรักต่อสามีเลย

ความรู้สึกที่นางเกิดไม่มีความรักให้สามีอีกต่อไปปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้น เมื่อนางเกิดได้ตั้งท้องลูกคนที่ 2 คนที่ 3 และคนที่ 4 โดยนางเกิดได้ทำแท้งลูกถึง 3 คน เพราะไม่ต้องการมีลูกที่เกิดจากสามี และมีความเบื่อบ่นกับชีวิตครอบครัว ซึ่งพฤติกรรมการทำแท้งของนางเกิดนับได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความแปลกจากเพศหญิงทั่วไปที่มีครอบครัว และมีความพร้อมในทางฐานะ

ที่จะเลี้ยงลูกได้ แต่นางเกดโคตทำแท้ง ทำลายลูกที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขแท้ ๆ ของตนเองและสามี โดยนางเกดได้เล่าให้ฟังว่า

“ดิฉันไม่มีความรักอะไรให้สามีเลย ตั้งแต่ตอนแต่งงาน คิดว่าแต่งไปคงจะรักเขาได้ แต่ยิ่งเจอพฤติกรรมการเจ้าชู้ของเขามากขึ้นเรื่อย ๆ ความรู้สึกเฉยชาที่เคยมี...ก็เปลี่ยนเป็นความเกลียด ... ไม่อยากให้มีกลางคืน... ไม่อยากมีอะไรต่อกันเหมือนสามีภรรยาผู้อื่น... ”

ดิฉันเกลียดเขา ขนาดที่ว่าไม่ต้องการมีลูกกับเขาอีกต่อไปแล้ว เคยบอกให้เขาไปทำหมัน แต่เขาก็ไม่ยอมทำ

ดิฉันเลยต้องเป็นคนจัดการทุกอย่างเสียเอง... ด้วยการตัดสินใจทำแท้งลูกคนที่ 2 คนที่ 3 และคนที่ 4

ดิฉันไม่รู้สึกเสียใจอะไรทั้งสิ้นกับลูกแท้ ๆ ของตัวเองที่ได้ทำลายเขาไป ...ก็ไม่ทราบเหมือนกัน อาจเป็นเพราะจิตใจเรามันด้านชา ไม่มีความรู้สึกรักผู้ชายคนใดเลย ไม่มีแม้กระทั่งความรู้สึกที่จะรักเลือดเนื้อเชื้อไขที่เกิดจากผู้ชายที่ได้ชื่อว่า สามี ได้อีกต่อไป”

สำหรับความเจ้าชู้ครั้งสุดท้ายของสามีที่นางเกดเห็นว่าเป็นปัญหาใหญ่ ที่ทำให้นางเกดต้องตัดสินใจขอย้ายกับสามีอย่างเด็ดขาด เนื่องจากสามีของนางเกดได้เรียนต่อระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และได้รู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง แต่ผู้หญิงคนดังกล่าวอาจแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่นางเกดจะทราบเพียงว่าสามีไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนดังกล่าวเนื่องจากในกรณีนี้ สามีได้พาผู้หญิงคนดังกล่าวมาค้างที่บ้านด้วย ในวันศุกร์ และวันเสาร์ โดยอ้างว่าต้องทำงานที่เรียนปริญญาโทด้วยกันต่อ เพราะผู้หญิงเก่งคอมพิวเตอร์ ต้องให้มาช่วยทำงาน แต่สามีได้ให้ผู้หญิงคนดังกล่าวพักในห้องนอนเดียวกับลูกสาว แต่ต่อมาลูกสาวบอกว่าไม่ชอบผู้หญิงคนดังกล่าว ไม่ต้องการให้พ่อพามาที่บ้าน ซึ่งเมื่อลูกเคียด ลูกจะมีอาการชัก นางเกดจึงได้บอกสามีไม่ให้พาผู้หญิงมาที่บ้านอีก ซึ่งหลังจากนั้นสามีจะไม่กลับบ้านช่วงวันเสาร์-วันอาทิตย์ โดยอ้างติดภารกิจในเรื่องการเรียนปริญญาโท

นางเกดจึงได้จ้างคนสืบพฤติกรรมของสามี จนกระทั่งทราบว่าสามีได้พาผู้หญิงไปค้างที่โรงแรม เมื่อนางเกดทราบว่าสามีเจ้าชู้เช่นเคย นางเกดก็ยังคงมีความรู้สึกเฉย ๆ เพราะตั้งแต่ทราบว่ามีสามีเจ้าชู้ นางเกดได้เล่าให้ฟังว่า

“ฉันไม่เคยตามไปต่อว่าผู้หญิงคนไหนเลย ฉันไม่เคยรักสามีขนาดที่ว่า ต้องการแก่งแย่งสามีคืนมาจากใคร คิดเพียงว่าสามีเรา... ใครอยากได้ก็เอาไป...”

เป็นความรู้สึกที่มีหลังจากที่มีลูกด้วยกัน นางเกดมีความรู้สึกเฉยชากับสามีมาเรื่อย ๆ แม่จะต้องประสบกับปัญหาความเจ้าชู้ของสามีมา โดยตลอด แต่นางเกดก็ทำได้เพียงแต่อดทน เพราะนางเกดเป็นผู้หญิงที่ถูกสั่งสอนและเรียนรู้การอดทนมาจากมารดาได้เป็นอย่างดี ประกอบปัญหาเรื่องเงิน ซึ่งสามีได้ยืมนางเกดไป เนื่องจากภายหลังการแต่งงาน นางเกดและสามีได้หันไปทำธุรกิจด้วยกัน เพื่อให้ฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น โดยเริ่มจากการทำธุรกิจถ่ายเอกสาร การเขียนป้าย และการทำธุรกิจบ้านจัดสรร ซึ่งเป็นบ้านเดี่ยว และต้องกู้เงินจากธนาคารถึง 10 ล้านบาท และเพิ่งเริ่มทำได้เพียง 8-9 หลัง ก็ให้พ่อสามีเป็นผู้ดำเนินการต่อ เพราะสามีไม่ชอบ แต่เมื่อสามีเริ่มทำโครงการต่อจึงต้องการเงิน และนางเกดได้ยืมเงินจากแม่ของตนเองให้ 300,000 บาท และนำโฉนดที่ดินไปจำนอง ได้เงินมาอีก 500,000 บาท สามีจึงมีหนี้สินจากการกู้ยืมเงินนางเกด 800,000 บาท

แต่เมื่อนางเกดได้ประสบกับปัญหาความเจ้าชู้ของสามีที่ไม่ยอมเลิก และได้พาผู้หญิงอีกคนมาค้างที่บ้านดังกล่าวข้างต้น อันเป็นการสร้างความคับแค้นใจให้แก่นางเกดอย่างถึงที่สุด นางเกดจึงตัดสินใจขอหย่ากับสามี และขอเงินค่าหย่าเพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูตนเองกับลูกเป็นจำนวน 1,600,000 บาท โดยสามีจะผ่อนให้เดือนละเท่าไรก็ได้

แต่คำตอบที่นางเกดได้รับจากสามีคือ

“กูไม่หย่า ! เงินก็ไม่ให้ ! เงินยืมมาใช้ด้วยกันไม่ให้ ! ”

คำตอบนี้ เป็นเหมือนสิ่งที่จุดชนวนระเบิดที่อยู่ภายในใจของนางเกดมาเป็นเวลานานให้ต้องจบลง ด้วยการอยู่กับสามีกันคนละโลก

การคบเพื่อน

อย่างไรก็ตาม ภายหลังแต่งงานนางเกดไม่มีเพื่อนเลย แม้จะมีปัญหาในครอบครัวมากมาย เพียงใครก็ตาม แต่นางเกดไม่มีเพื่อนที่คอยปรึกษาหารือ หรือให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาแต่อย่างใด เมื่อประสบปัญหาใด ๆ ในชีวิตนางเกดได้รับการสั่งสอนและเรียนรู้จากมารดาให้ใช้ความอดทนให้ถึงที่สุด ไม่เคยมีเพื่อนที่คอยรับฟังการระบายปัญหาในใจจากนางเกดเลยแม้แต่คนเดียว

การเรียนรู้ทางสังคม

สำหรับการเรียนรู้ทางสังคมที่มีต่อการประกอบอาชีพการงาน นางเกดเองก็ไม่ได้เรียนรู้ในการประกอบอาชีพการงานจากใคร เพียงแต่เป็นคนที่ยังไม่รู้จากสังคม โดยเฉพาะการเรียนรู้จากครอบครัวในวัยเด็กคือ จากแม่ว่าผู้หญิงจะต้องมีความอดทน เก็บกด ต้องทนรับปัญหาที่เกิดขึ้นใน

ครอบครัวให้ได้ ทำให้นางเกิดต้องอดทนกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับสามีมาเป็นเวลานาน เมื่อประสบกับสถานะที่ไม่สามารถจะอดทนได้อีกต่อไป จึงหันมาหาทางในการง่าสามี

ประกอบกับนางเกิดได้มีการเรียนรู้ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับเพศชายจากบิดาในวัยเด็กที่ไม่มีความรักให้กับมารดาและตนเอง ทำให้นางเกิดเรียนรู้ว่าผู้ชายทั้งโลกคงเหมือนกัน คงไม่มีผู้ชายคนไหนที่มีความรักให้กับตนเองได้อย่างแท้จริง ทำให้นางเกิดมีความรู้สึกเฉยชากับผู้ชาย ในการตัดสินใจแต่งงานนางเกิดไม่ได้มีโอกาสในการเลือกผู้ชายที่ดี เพราะความรู้สึกที่ฝังใจต่อผู้ชายที่ได้เรียนรู้มาในวัยเด็ก อันส่งผลให้นางเกิดต้องแต่งงานกับผู้ชายที่เจ้าชู้และไม่มีความรับผิดชอบ เพราะนางเกิดไม่ได้เรียนรู้ทางสังคมในการสร้างครอบครัวที่ดีที่เกิดจากความรักความเข้าใจของคนทั้งสองคนแต่อย่างใด อันอาจเป็นเหตุผลทำให้ความรู้สึกในวัยเด็กที่เคยประสบและการประสบกับสามีที่นางไม่ได้เลือก หากแต่แต่งงานเพราะคิดว่าเหมาะสม ทำให้นางเกิดขาดความรักให้กับสามีอย่างแท้จริง ไม่สามารถให้อภัยต่อความผิดพลาดของสามีที่เกิดขึ้นได้เลย นอกจากการแลกด้วยชีวิตของสามี

ความผูกพันต่อสังคม

นอกจากนี้ อาจกล่าวได้ว่าปัจจัยอื่น ๆ อาจไม่มีผลต่อการกระทำผิดของนางเกิดอย่างชัดเจนนัก ไม่ว่าจะเป็นความผูกพันต่อสังคมก่อนต้องโทษ ซึ่งนางเกิดอาศัยอยู่ในชุมชนดังกล่าวมาเป็นเวลานาน ไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจในการกระทำผิด โดยบ้านที่นางเกิดอาศัยอยู่กับสามีเป็นบ้านพักของครู ซึ่งเป็นบ้านที่เธอและสามีได้อาศัยอยู่เป็นเวลานานหลายปี อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเธอมีบุคลิกภาพที่ค่อนข้างขี้อาย ไม่ค่อยชอบสูงส่งกับใครมากนัก เธอจึงไม่ได้มีความรู้สึกผูกพันต่อชุมชนที่อยู่อาศัยมากนัก

การถูกตีตรา

สำหรับการถูกตีตราจากสังคม ปรากฏว่านางเกิดไม่เคยถูกสังคมตีตราว่าเป็นคนไม่ดีแต่อย่างไร เพราะไม่เคยกระทำผิดจารีตประเพณี ศีลธรรมแต่อย่างใด โดยปกตินางเกิดไม่เคยมีประวัติในการกระทำผิดแต่อย่างใด จึงไม่เคยถูกตีตราจากเพื่อนบ้าน หรือชุมชนที่อาศัยอยู่ว่าเป็นคนไม่ดีแต่ประการใด

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

สำหรับปัจจัยสภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ ปรากฏว่า หากมองจากภายนอกนางเกิดเป็นผู้ที่มีสภาพร่างกายที่ปกติ เป็นผู้ที่มีหน้าตาสะสวย เมื่อได้พูดคุยด้วยในครั้งแรกจะเห็นว่าเป็นคนที่มีสภาพจิตใจที่ไม่ได้มีความโหดร้าย เกรี้ยวกราดที่ได้แสดงออกให้เห็นทางสีหน้าหรือแววตา

แต่ประการใด หากแต่นางเกดได้แสดงให้เห็นถึงการเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพสุ่ม เยือกเย็น ควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี ไม่เคยมีประวัติการรักษาอาการทางประสาท

หากแต่เมื่อได้มีการสนทนากับนางเกดเป็นระยะเวลาหนึ่ง จะเห็นได้ว่านางเกดอาจมีปัญหาสภาพจิตใจที่เย็นชาต่อความรักของเพศตรงข้ามรวมทั้งสามี เพราะฝังใจว่า บิดาไม่รักตนเอง ซึ่งคงจะไม่มีผู้ชายคนใดที่รักตนได้อีก จึงมีบุคลิกภาพภายในที่เป็นคนเฉยชาต่อเพศตรงข้าม ต่อสามี และมีบุคลิกภาพที่เฉยชา ค่อนข้างมีสภาพจิตใจที่แตกต่างจากเพศหญิงที่เป็นเพศแม่ เนื่องจากนางเกดสามารถทำแท้งลูกของตนเองจำนวนถึง 3 คน ได้อย่างเย็นชา โดยไม่รู้ลึกลับคิด หรือสงสัยสารลูกแต่อย่างใด อันเป็นบุคลิกภาพที่มีความแตกต่างจากเพศหญิงโดยส่วนใหญ่

การควบคุมตนเอง

นางเกดเป็นผู้ที่สามารถควบคุมตนเองได้เป็นอย่างดี แม้จะมีความโกรธไม่พึงพอใจสามีมากมายเพียงใด แต่ก็ควบคุมอารมณ์ไม่แสดงออก กลายเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพภายนอกสุ่ม เยือกเย็น แต่ภายในเป็นคนเก็บกด เปรียบเสมือนระเบิด หรือลูกโป่งที่พร้อมจะระเบิด หรือแตกได้ตลอดเวลา

ความไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

สำหรับการกระทำผิดในครั้งนี้ นางเกดได้เล่าให้ฟังว่า

“เมื่อความอดทนถึงที่สุดแล้ว จึงคิดจะฆ่าสามี ในขณะที่นั้นไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะได้รับเลย ไม่ว่าจะเป็โทษสูงสุดถึงประหารชีวิต เพราะคิดว่าการกระทำผิดในครั้งนี้ จะสามารถปิดบังความผิดได้ โดยจะมีการวางแผนเป็นอย่างดี ไม่ให้มือปืนจับทอดมายังตนเอง”

ในขณะที่วางแผนและลงมือกระทำความผิด นางเกดไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ เพราะเห็นว่าสามารถปิดบังความผิดได้เป็นสำคัญ

เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด

พฤติกรรมในการกระทำผิด

นางเกดได้ตัดสินใจในการฆ่าสามีเป็นระยะเวลาประมาณ 2 เดือน เนื่องจากต้องการหย่า และทวงเงินจากสามี แต่สามีไม่ยอมหย่าและไม่ยอมคืนเงินที่ยืมไปให้ ทำให้นางเกดคิดไปต่าง ๆ นานา

“ถ้าสามีไม่ยอมหย่า อาจจะมาอะอะ โวยวาย ทะเลาะเรากับแม่ ตอนนั้นแม่เป็นโรคหัวใจ ทำให้แม่หัวใจวายได้”

ดิฉันจึงได้ตัดสินใจในการวางแผนฆ่า ซึ่งได้คิดวางแผนการฆ่าหลากหลายวิธี
 “เดิมทีก็เคยคิดว่าจะฆ่าสามีอย่างไรดี... ถ้าใช้มีดแทงให้ตาย! เราก็อำไม่ได้ เพราะ
 หวาดเสียวกลัวเห็นเลือดเขา ถ้าจะยิงให้ตาย! ก็คิดว่า จะหาปืนมาจากไหน
 เลยตัดสินใจจ้างให้คนอื่นยิงแทนเรานะดีกว่า...”

เมื่อสอบถามถึงความรู้สึกบาปที่จะต้องฆ่าสามี นางเกตได้เล่าให้ฟังว่า

“ดิฉันเป็นคนไม่ชอบทำบาป ขนาดปู ปลา ยังไม่อยากจะเลย
 จำได้ว่าเคยฆ่าปู ปลา แค่ครั้งเดียว เขามากิน แล้วไม่อยากทำอีกเลย
 ในการฆ่าสามีครั้งนี้ ฉันก็รู้ว่ามันบาปแน่นอน... แต่เราคิดว่าเราให้คนอื่นฆ่า เราไม่เห็น
 บาปก็อาจไม่มากนัก...”

เมื่อได้พิจารณาไตร่ตรองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นางเกตจึงได้ติดต่อกับน้องเขย ซึ่งมีลักษณะ
 เป็นนักเลง มีเพื่อนฝูงมากมาย โดยเล่าให้น้องเขยฟังว่าตนเองต้องการฆ่าสามี ให้ช่วยหามือปืนให้
 หน่อย ซึ่งน้องเขยก็หามือปืนที่รู้จักกันให้ และคิดราคาค่าหัวของสามีในราคา 50,000 บาท และมี
 ข้อตกลงว่า จะไม่มีการชดเชยคดียังนางเกตเป็นอันขาด ซึ่งน้องเขยและมือปืนก็ได้รับปากเป็นอย่างดี

จนกระทั่งเหตุการณ์ลอบยิงสามีได้เกิดขึ้น เมื่อประมาณต้นเดือนเมษายน พ.ศ. 2543 ขณะ
 กำลังเตรียมอาหารเย็นเพื่อรับประทานที่บ้านพักครูแห่งหนึ่ง ซึ่งสามีได้นั่งดื่มเบียร์ตามลำพังบริเวณ
 นอกบ้าน ได้มีผู้ชาย 2 คน ขับรถจักรยานยนต์มาลอบมองบริเวณบ้าน ซึ่งนางเกตทราบว่าเป็นมือปืน
 อย่างแน่นอน โดยมีผู้ชายที่นั่งซ้อนท้ายเป็นมือปืนและคนขับเป็นคนชี้เป้าให้ทราบว่ามีของของ
 อย่างแน่นอน จนเวลาประมาณสามทุ่ม มือปืนได้ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันเดิมกลับมาอีกครั้ง
 จนกระทั่งเห็นว่าสามีของตนยังคงนั่งดื่มเบียร์อยู่ที่เดิม มือปืนจึงได้ชักปืนมายิงสามี แต่สามีได้
 พยายามวิ่งหลบหนีวิถีกระสุนไปบังหลังต้นไม้ แต่มือปืนได้ลงจากรถจักรยานยนต์และตามไปยัง
 สามีอีกหลายนัดจนกระทั่งสามีสิ้นชีวิต นางเกตจึงได้วิ่งออกมาประคองร่างสามี ประกอบกับ
 ภารโรงของโรงเรียนได้วิทยุไปบอกครูคนอื่นให้แจ้งตำรวจ หลังจากนั้นตำรวจก็มาอยู่ที่เกิดเหตุ

ตำรวจไม่ได้ส่งสัยนางเกตแต่ประการใด แต่ได้เชิญไปให้ปากคำที่โรงพัก และปล่อยนาง
 เกตกลับไป โดยไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแต่ประการใด โดยตำรวจมุ่งปมการฆ่าเป็นประเด็นอื่น ๆ อาทิ
 ปัญหาชู้สาวจากความเจ้าชู้ของสามี และไม่เกี่ยวข้องกับนางเกต หรือปัญหาความขัดแย้งในเรื่อง
 อื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม หลังจากสามีถูกยิงเสียชีวิต นางเกตได้ออกจากบ้านพัก และไปอยู่ที่จังหวัด
 อื่นเป็นเวลา 2 เดือน จนกระทั่งเดือนมิถุนายน ตำรวจจับน้องเขยได้ แต่น้องเขยไม่ได้พาดพิงถึงนาง

เกด จนกระทั่งตำรวจจับมือปืนรับจ้างได้ และตำรวจบังคับให้สารภาพ ในที่สุดมือปืนได้รับสารภาพว่า คนที่จ้างวานฆ่าเป็นนางเกด ทำให้นางเกดต้องถูกจับกุมในที่สุด

สำหรับเหตุผลสำคัญที่ทำให้นางเกดต้องโทษประหารชีวิต แม้คดีจะไม่มีพยานหลักฐานมากนัก นางเกดได้เล่าให้ฟังว่า

“ทนายได้แนะนำให้ดิฉันปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และทุกศาล ทำให้ศาลเห็นว่าฉันไม่สารภาพ ไม่ยอมรับผิด เลยถูกพิพากษาทั้งสามศาล

ดิฉันก็เชื่อทนายเพราะเราไม่มีความรู้อะไรมากนัก กฎหมายก็ไม่รู้เรื่อง ทนายแนะนำอย่างไรก็ตามฉัน จำต้องคำพิพากษาประหารชีวิตทั้งสามศาลนี้แหละ...”

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษประหาร

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางเกดได้เล่าให้ฟังขณะฟังคำพิพากษาของศาล ดังนี้

“ขณะศาลพิพากษา ฉันมีความรู้สึกเฉย ๆ เพราะคิดว่าฉันทำผิด เขาก็สมควรตาย ถ้าฉันไม่ทำเขา ลูกจะไม่สบายใจ แม่อาจหัวใจวายตาย

จะมีเพียงความรู้สึกที่ส่งสารลูกสาว ที่มองฉัน และร้องไห้โฮ เมื่อศาลพิพากษาประหารชีวิตฉัน...

ถ้าถามถึงความรู้สึกกลัวถูกประหารชีวิตไหม ?

ตอนนั้นฉันไม่มีความรู้สึกกลัวแต่อย่างใด แต่พอถูกจำคุกทุกวันนี้ พอมีข่าวประหารชีวิตจริง ก็หวาดกลัวบ้างเหมือนกัน”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางเกดได้เล่าให้ฟังว่า แม้ปัจจุบันเธอจะต้องโทษประหารชีวิต เธอก็ไม่ได้รู้สึกผิดในการกระทำของเธอแต่ประการใด รวมทั้งหากย้อนเวลากลับไปเปลี่ยนแปลงอดีตได้ หากยังคงอยู่ในสถานการณ์เดิม เธอก็คงเลือกการกระทำที่ได้กระทำลงไป คือ การฆ่าสามี เนื่องจากเธอได้ให้เหตุผลว่า

“มันเป็นสิ่งที่สาสมกับสิ่งที่สามีได้กระทำกับดิฉัน

ดิฉันต้องอดทน เก็บกดความทุกข์ใจมาเป็นเวลานาน”

หากแต่การต้องโทษประหารชีวิตของเธอในครั้งนี้ ได้ทำให้เธอได้สำนึกผิด แต่ก็สายไปเสียแล้วสำหรับโอกาสในการแก้ตัวอีกต่อไป

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิต

ปัญหาและอุปสรรคขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

สำหรับการใช้ชีวิตในเรือนจำของนางเกด ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด เพราะนางเกดสามารถปรับตัวได้ง่าย จึงไม่มีปัญหาอุปสรรคในการใช้ชีวิตในเรือนจำแต่อย่างใด และในขณะนี้นางเกดได้ทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษ ซึ่งนางเกดก็ได้แต่รอคอยให้ตนเองได้รับการพระราชทานอภัยโทษ โดยไม่มีความรู้สึกเกรงกลัวต่อการที่จะถูกประหารชีวิตแต่อย่างใด ซึ่งนางเกดพร้อมจะรับโทษประหารชีวิตได้หากจะต้องถูกประหารชีวิตจริง ๆ หากจะมีความรู้สึกเกรงกลัว ก็อาจจะมีบ้างเมื่อได้ข่าวการประหารชีวิตจริงในปี 2552 ที่ผ่านมา

เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางเกด มีเพียงประการเดียวคือ การได้เยี่ยมญาติอย่างใกล้ชิด เพราะเป็นหนทางเดียวที่ทำให้นางเกดและลูกได้ใกล้ชิดกันมากที่สุด เพราะปัจจุบันจะมีลูกเท่านั้นที่มาเยี่ยมตนเองเพียงเดือนละครั้ง ในขณะที่ญาติ ๆ แทบไม่มีโอกาสได้พบหน้ากันอีกเลยภายหลังจากที่ต้องคำพิพากษาประหารชีวิต

ความคิดเห็นต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิต

นางเกดได้แสดงความคิดเห็นต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิตว่า

“ฉันคิดว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพราะมันโหดร้าย แม้จะมีการประหารจริงหรือไม่จริง”

ข้อเสนอแนะที่นางเกดต้องการฝากถึงสังคมภายนอก

“ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันก็ยังยืนยันว่า... จะต้องฆ่า!

แต่อยากจะฝากถึงทุกคนว่า ถ้าใครอยู่ในสภาวะกดดันอย่างฉัน ขอให้คิดให้ดีกว่าก่อนว่ามันคุ้มกันหรือเปล่า ถ้ามีทางเลือกอื่น ๆ ก็เลือกทางอื่นเถอะค่ะ เพราะทุกวันนี้แม้ฉันยังไม่ถูกประหาร แต่ฉันก็เหมือนคนที่ตายหึ่งเป็น... ต้องอยู่ด้วยการรอคอยการพบกับลูกที่ฉันรักมากที่สุด”

กรณีศึกษาที่ 2 : นางสาวใจ

สามีมีเมียน้อย...เป็นเวลา 20 กว่าปี เมียน้อยคอยระรานดิ้นตลอด

ฉันต้องการให้สามีเลิกกับเขา แต่เขาพูดว่าต้องแลกด้วยชีวิตของฉัน...

สุดท้ายญาติพี่น้องยู่ให้ดิฉันต้อง...ฆ่า!

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวใจต้องโทษประหารชีวิต ด้วยคดีจ้างวานฆ่าภรรยาเมื่อ ปัจจุบันอายุ 47 ปี เป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาในระดับอนุปริญญา (ปวท.) ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว โดยเปิดร้านขายเครื่องคั้นทุกชนิด รวมทั้งบุหรี่และสุรา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 8,000 บาท ก่อนจะมาทำธุรกิจส่วนตัว เคยทำงานในบริษัทการเงิน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000 กว่าบาท เป็นระยะเวลาเกือบ 10 ปี แต่เมื่อเก็บเงินได้และหย่าขาดจากสามีเดิม จึงมีสามีใหม่และได้ซื้อตึกแถวเปิดกิจการค้าขายทำธุรกิจส่วนตัว

สำหรับสถานภาพของครอบครัวก่อนต้องโทษ นางสาวใจได้สมรสกับสามีคนที่ 1 เป็นระยะเวลากว่า 20 ปี มีบุตรด้วยกัน 2 คน เป็นเพศหญิงอายุ 23 ปี เรียนจบ ปวส. และเพศชายอายุ 16 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษา ซึ่งนางสาวใจได้ฟ้องหย่ากับสามีคนแรกเป็นระยะเวลา 5 ปี ก่อนต้องโทษ โดยตนเองเป็นผู้รับผิดชอบเลี้ยงดูบุตรทั้งสองคน หลังจากหย่ากับสามีคนแรกได้ไม่นานนัก นางสาวใจได้อยู่กับสามีคนที่สอง ซึ่งรับผิดชอบเลี้ยงดูนางสาวใจและบุตรทั้งสองคนด้วยความรัก เพราะสามีคนที่สองไม่มีบุตร

นางสาวใจต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีจ้างวานฆ่าภรรยาเมื่อของสามีคนแรก ซึ่งเป็นการกระทำผิดครั้งแรกในชีวิต โดยมีอายุขณะกระทำผิด 38 ปี โดยศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ต้องโทษประหารชีวิต ในขณะที่คดีกำลังอยู่ในชั้นอุทธรณ์ แต่นางสาวใจได้เล่าให้ฟังว่า

“ ปัจจุบันคดีของดิฉันยังไม่ได้อุทธรณ์ เนื่องจากทนายไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ให้ ทนายขยายเวลาในการอุทธรณ์พลาดไป 1 วัน ทำให้ต้องรอคำสั่งศาลในการอุทธรณ์คดี ”

นางสาวใจ จึงใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำในสถานภาพของนักโทษประหารหญิงมาเป็นระยะเวลา

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

นางสายใจตัดสินใจในการจ้างวานฆ่าภรรยาบ่อย เนื่องจากสามีมีภรรยาบ่อยมาเป็นระยะเวลา 20 กว่าปี นางสายใจต้องการให้สามีเลิกกับภรรยาบ่อย แต่สามีเลิกไม่ได้ โดยบอกว่าภรรยาบ่อยไม่ยอมเลิกด้วย นอกจากนี้ภรรยาบ่อยยังได้โทรศัพท์ไปข่มขู่นางสายใจมาเป็นระยะเวลานาน ทั้งการโทรศัพท์ไปเยาะเย้ยว่าสามีอยู่กับตนเอง และเมื่อทราบว่านางสายใจต้องการให้สามีเลิกกับตนเอง ภรรยาบ่อยมักจะโทรศัพท์ไปข่มขู่ว่าถ้าสามีเลิกกับตน นางสายใจจะมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ไม่ได้เช่นกัน

นอกจากนี้ สามียังได้สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้นางสายใจมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นการแอบคบชู้กับภรรยาบ่อยจนกระทั่งนายสายใจจับได้ การปลูกสร้างบ้านให้กับภรรยาบ่อย การข่มขู่เอาเงินจากนางสายใจไปให้ภรรยาบ่อยทุกเดือน และก่อนการจ้างวานฆ่า สามีได้พาภรรยาบ่อยออกหน้าออกตาในสังคมมากขึ้น โดยญาติจะเห็นสามีพาภรรยาบ่อยออกงานสังคมด้วยกันบ่อยมาก และสิ่งที่ทำให้นางสายใจไม่สามารถจะอดทนต่อความประพฤติของภรรยาบ่อยได้อีกต่อไปคือ ภรรยาบ่อยมักโทรศัพท์ไปหาสามีที่บ้านในขณะที่สามีอยู่กับนางสายใจ และพูดข่มขู่นางสายใจว่า

“หากต้องการให้สามีเลิกกับตนเอง นางสายใจก็ต้องแลกด้วยชีวิตของนางสายใจ...”

ซึ่งนางสายใจได้สะสมความรู้สึกโกรธแค้น และน้อยใจสามีมาเป็นเวลานาน แต่ไม่เคยมีความคิดในการฆ่าภรรยาบ่อยมาเป็นเวลา 20 กว่าปี แต่เหตุผลที่ทำให้ต้องตัดสินใจฆ่า เนื่องจากบรรดาญาติพี่น้องซึ่งได้มีบ้านเรือนอาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน ได้บอกแก่นางสายใจว่า รับไม่ได้กับพฤติกรรมของสามีนางสายใจที่พาภรรยาบ่อยออกหน้าออกตา จะต้องมีการจัดการให้เด็ดขาด จะปล่อยไว้อย่างนี้ไม่ได้ ซึ่งนางสายใจได้เล่าให้ญาติฟังว่า เคยบอกสามีให้เลิก แต่สามีทำไม่ได้และภรรยาบ่อยได้โทรศัพท์มาข่มขู่ตนเอง ญาติจึงได้แนะนำให้นางสายใจเป็นฝ่ายลุกขึ้นมาสู้ และสู้ด้วยการแลกด้วยชีวิตของภรรยาบ่อย

“ดิฉันไม่เคยต้องการฆ่าเขาเลยนะคะ แม้จะรู้ว่าเขาเป็นเมียบ่อยสามีดิฉันมาตั้ง 20 กว่าปี เราได้แต่บ่นน้อยใจ และขอร้องให้สามีเลิกกับเขา เพราะเราเองก็รู้ว่าเขา ไม่ได้มีสามีเราคนเดียว ยังมีการคบกับคนอื่นด้วย แต่เมื่อสามีไปบอกเลิกกับเขา เขาก็จะโทรศัพท์มาหาเรา บอกว่าสามีเราอยู่กับเขา ทำให้เราต้องเจ็บช้ำน้ำใจ แต่ฉันก็อดทนได้”

แต่ช่วงหลังเขามักจะโทรศัพท์มา และเยาะเย้ยเราว่าไม่มีทางคืนสามีให้หรอก

ถ้าอยากจะให้เขาเลิกกับสามี ต้องแลกด้วยชีวิตของฉัน...

ฉันก็อดทนได้นะ ไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าเขาหรอก

แต่เหตุผลที่ต้องตัดสินใจฆ่า...มันมาจากญาติ ๆ ด้วย ที่ต้องการให้เราจัดการเมียน้อยคนนี้ให้ได้เสียที เห็นสามีพาออกงานบ่อย มันหยาบกัน ญาติเขาบอกถ้าเราไม่ทำ เขาจะทำเอง ฉันก็เลยต้องตัดสินใจ...ฆ่า!”

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับครอบครัวที่หล่อหลอมทำให้นางสายใจต้องกลายเป็นนักโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน มีลักษณะดังนี้

ครอบครัวในวัยเด็ก

ครอบครัวในวัยเด็กของนางสายใจ อาจจะไม่มียุทธศาสตร์การกระทำผิดเท่าใดนัก เพราะนางสายใจได้เล่าให้ฟังว่า ตนเองได้เติบโตมาในครอบครัวธรรมดาทั่วไป ที่พ่อและแม่อยู่ด้วยกันด้วยความรักความอบอุ่น แม้จะไม่มีฐานะร่ำรวยมากนัก แต่ไม่เคยเห็นพ่อและแม่ทะเลาะเบาะแว้งกันแต่อย่างใด โดยนางสายใจมีพี่น้องรวม 6 คน นางสายใจเป็นคนที่ 4 ครอบครัวในวัยเด็กของนางสายใจ มีลักษณะเหมือนครอบครัวของชาวบ้านในเชียงใหม่ทั่วไป แต่พ่อแม่ก็สอนให้รักพี่น้องและญาติ ๆ ซึ่งมีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน ในชุมชนเดียวกัน ซึ่งเมื่อมีปัญหาในชีวิตนางสายใจมักจะปรึกษาพี่น้องและญาติ ๆ เสมอ ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งก่อนต้องโทษ

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

นางสายใจได้รู้จักกับสามีคนแรกขณะกำลังศึกษาในระดับอาชีวศึกษา โดยสามีเป็นคนบุคลิกหน้าตาดี นางสายใจได้เล่าให้ฟังถึงสามีคนนี้ก่อนแต่งงานว่า

“ก่อนแต่งงานฉันรักเขามาก เพราะดีกับเราทุกอย่าง ไม่คิดว่าพอแต่งงานแล้ว จะสร้างปัญหาให้เราแบบนี้”

นางสายใจตัดสินใจแต่งงานกับสามีภายหลังที่เรียนจบ ปวท. โดยตนเองได้ทำงานในบริษัทการเงิน ส่วนสามีทำงานที่บริษัทขนส่ง ต่อมาภายหลังจึงได้หันมาประกอบธุรกิจส่วนตัวทำสวนส้มจำนวน 10 ไร่ เมื่อแต่งงานด้วยกันและมีลูกด้วยกันคนแรก ซึ่งเป็นลูกสาว สามียังไม่แสดงให้เห็นความเจ้าชู้แต่อย่างใด โดยยังคงรักครอบครัว แต่เมื่อแต่งงานได้ประมาณ 8 ปี ในขณะที่นางสายใจตั้งท้องลูกคนที่ 2 และไปคลอดลูกคนที่ 2 ที่บ้านแม่ที่จังหวัดแพร่ โดยนางสายใจต้องอยู่ไฟภายหลังคลอดที่นี้เป็นระยะเวลา 1 เดือน ซึ่งสามีจะไปเยี่ยมอาทิตย์ละ 1 ครั้ง ในช่วงระยะเวลา

ดังกล่าวเป็นช่วงระยะเวลาที่นางสายใจเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของสามี เพราะบางครั้งสามีไม่ได้มาเยี่ยม และมีคนเห็นสามีกับผู้หญิงคนอื่น

ภายหลังการอยู่ไฟนางสายใจได้กลับไปอยู่ที่บ้านกับสามีที่ จ.เชียงใหม่ แต่อย่างไรก็ตามนางสายใจยังคงมีความไว้วางใจต่อสามี ไม่คิดว่าสามีจะมีภรรยาอื่น จนผ่านไป 6 ปี จึงทราบว่าสามีมีภรรยาอื่น โดยมีคนมาบอก และสังเกตเห็นพฤติกรรมของสามีที่เปลี่ยนไป จนกระทั่งนางสายใจได้สืบทราบว่า สามีมีภรรยาอื่น เป็นลูกน้องในที่ทำงาน ทำให้ใกล้ชิดกัน และต้องไปทำธุระกับสามีมาเป็นเวลานาน อันเป็นจุดที่ทำให้ความใกล้ชิดเปลี่ยนแปลงสถานภาพของเจ้านายกับลูกน้อง เป็นสามีกับภรรยาอื่น

สามีมีภรรยาอื่นเป็นระยะเวลานาน 10 กว่าปี โดยผู้หญิงดังกล่าวเป็นคนหน้าตาดี แต่เป็นคนเจ้าชู้คือ ก่อนจะมาเป็นภรรยาอื่นของสามีตนเอง ได้มีสามีและลูกติด 1 คน ต่อมาเมื่อมาเป็นภรรยาอื่นจึงได้เลิกกับสามี แต่ในขณะที่เป็นภรรยาอื่นของสามีตนเองยังได้คบหาความสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่น

เมื่อนางสายใจทราบว่าสามีมีภรรยาอื่น ก็มีความรู้สึกเสียใจมาก และขอให้สามีเลิก ซึ่งสามีก็ไม่ได้ตอบตกลงแต่อย่างไร แต่สิ่งที่ทำให้นางสายใจต้องเสียใจมากขึ้น เมื่อทราบว่าสามีได้ปลูกบ้านให้ภรรยาอื่น โดยมีคนโทรศัพท์มาบอก นางสายใจจึงแอบไปดู โดยขับรถไปกับลูกสาว เห็นสามีและภรรยาอื่นกำลังทำบุญขึ้นบ้านใหม่ กับลูกชายและแม่ของภรรยาอื่น เมื่อเห็นว่าสามียังคงคบหากับภรรยาอื่น จนถึงขนาดปลูกบ้านให้ นางสายใจจึงมีความรู้สึกเสียใจมากขึ้น

ต่อมาสามีได้ลาออกจากงานเพื่อไปทำธุรกิจสวนส้ม ซึ่งภรรยาอื่นได้ลาออกจากงานเช่นเดียวกันและไม่ทำงาน โดยชอบเที่ยวเตร่ และแต่งตัวสวย ในขณะที่นางสายใจได้ลาออกจากบริษัทการเงิน และไปทำธุรกิจส่วนตัว ขายเครื่องดื่ม มีเงินเก็บพอสมควร ซึ่งเมื่อสามีไม่มีเงินจะไปขู่เอาเงินจากนางสายใจไปให้ภรรยาอื่น โดยการคิดเครื่องยন্ত্রเป็นเสี่ยงดัง หากไม่ยอมให้เงินจะแสดงพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งนางสายใจจะรู้สึกอายมาก จนต้องให้เงินสามีไปให้ภรรยาอื่นเป็นเวลานาน โดยสามีจะมาข่มขู่เอาเงินครั้งละ 2,500 – 3,000 บาท

เมื่อความอดทนถึงที่สุด ภายหลังจากที่สามีมีภรรยาอื่นเป็นระยะเวลานานถึง 10 ปี นางสายใจได้คุยกับสามีว่า ขอให้เลิกกับภรรยาอื่น ซึ่งสามีก็ตอบตกลง เพราะในขณะนั้นสามีจับได้ว่าภรรยาอื่นแอบมีชู้ แต่เมื่อสามีขบอกลีก ภรรยาอื่นกลับไม่ยอมเลิก แต่กลับโทรศัพท์ไปก่อกวนนางสายใจและข่มขู่นางสายใจ

“ฉันไม่ยอมเลิกกับสามีแถม ถ้าจะให้ฉันเลิกต้องดูกันต่อไปว่าใครจะตายก่อนกัน!”

ซึ่งปรากฏว่าสามีไม่สามารถเลิกกับภรรยาอื่นได้ และยังคงพาภรรยาอื่นออกงานด้วยกัน ทำให้ญาติของนางสายใจรับไม่ได้ ส่วนหนึ่งญาติมีความเชื่อว่าสามีหลงเสน่ห์ของภรรยาอื่น โดย

ภรรยาบ่อยอาจทำเสน่ห์หยาแฝด เพราะเป็นชาวเขา อาจจะมีการทำเสน่ห์ให้ได้ และบอกนางสายใจจัดการกับผู้หญิงคนนี้ จะปล่อยให้ภรรยาบ่อยมาระรานอย่างนี้ไม่ได้ ด้วยความแค้นใจ และความเชื่อญาติ นางสายใจจึงตัดสินใจจ้างวานฆ่าภรรยาบ่อย

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนางสายใจอาจจะไม่มีผลต่อพฤติกรรมในการกระทำผิดของนางสายใจมากนัก กล่าวคือ

การคบเพื่อน

สำหรับการคบเพื่อนนั้น ปรากฏว่า นางสายใจไม่ค่อยมีเพื่อนสนิทมากนัก ไม่เคยเรียนรู้พฤติกรรมในการประกอบอาชญากรรมจากใครในสังคม แม้จะมีปัญหาในชีวิตอย่างไรก็ตาม ไม่เคยปรึกษาเพื่อนแต่ประการใด แต่จะมีญาติพี่น้องที่มีบ้านเรือนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกันมาตั้งแต่วัยเด็กจำนวนหลายคนที่นางสายใจได้ให้ความไว้วางใจ เปรียบเสมือนเพื่อนที่คอยเล่าสู่กันฟังถึงปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตและเป็นผู้ช่วยใจการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตให้แก่นางสายใจแม้กระทั่งการฆ่าภรรยาบ่อย

การเรียนรู้ทางสังคม

นางสายใจไม่เคยเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมจากสมาชิกในครอบครัวหรือญาติพี่น้อง รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ ในสังคมแต่ประการใด จะมีเพียงการเรียนรู้ในการใช้ชีวิตที่ต้องมีความอดทนเพื่อประคับประคองครอบครัวให้ได้ แม้สามีจะมีภรรยาบ่อยก็ต้องมีความอดทนในการใช้ชีวิตอยู่ อย่างไรก็ตาม นางสายใจได้มีการเรียนรู้จากสังคมในการที่ต้องตัดสินใจในการฆ่าภรรยาบ่อย เนื่องจากเมื่อญาติพี่น้องไม่เห็นด้วยต้องการให้เธอฆ่า ในที่สุดเธอต้องตัดสินใจฆ่า

ความผูกพันต่อสังคม

นางสายใจมีความรักความผูกพันกับชุมชนที่อยู่อาศัยเป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นที่อยู่อาศัยที่เติบโตมาตั้งแต่เด็ก มีญาติพี่น้องที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นางสายใจไม่ได้ตัดสินใจฆ่าภรรยาบ่อยที่ได้มีการคบหากับสามีตนเองมาเป็นระยะเวลานานถึง 20 ปี เพราะมีความรักความผูกพันกับชุมชนสังคมที่อาศัยอยู่ จนกระทั่งได้ตัดสินใจฆ่าเมื่อได้รับความกดดันมากขึ้น และญาติพี่น้องเป็นฝ่ายที่เสนอให้ตนเองต้องจัดการกับภรรยาบ่อยได้แล้ว

การถูกตีตราจากสังคม

นางสายใจไม่เคยได้รับการตีตราจากชุมชนที่อยู่อาศัยว่าเป็นคนที่ไม่ดีแต่ประการใด เนื่องจากได้ประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดีตามครรลองครองธรรมมาโดยตลอด เมื่อนางสายใจได้จ้างวานช่างกรรยาน้อย คนในชุมชนหรือแม้กระทั่งตำรวจจึงไม่ได้มีความสงสัยนางสายใจแต่ประการใด

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

นางสายใจเป็นผู้ที่มีสภาพร่างกายและจิตใจที่ปกติไม่ได้มีลักษณะที่ผิดปกติแต่ประการใด กล่าวคือ

นางสายใจเป็นผู้ที่มีลักษณะผิวขาว ท้วม หน้าตา ผิวพรรณดี มีลักษณะดังเช่นสาวเหนือที่หน้าตาดีทั่วไป ซึ่งหากมองภายนอกจะไม่ทราบว่าผู้หญิงคนนี้จะต้องโทษประหารชีวิต

อีกทั้งมีสภาพจิตใจที่ไม่มีความผิดปกติแต่ประการใด ไม่เคยมีประวัติในการรักษาอาการทางประสาท หรืออาการทางจิตในโรงพยาบาลแต่อย่างใด โดยนางสายใจเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่เรียบร้อย โดยสังเกตได้จากการพูดจาที่มีความสุภาพเรียบร้อย กริยานุุ่มนวล อ่อนหวาน ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกับใคร มีการควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี มีการข้มยิ้มแจ่มใส ไม่เคยแสดงอาการโมโหร้ายกับใคร

แต่เหตุผลสำคัญที่ทำให้ต้องกลายเป็นนักโทษประหาร นอกจากการที่กรรยาน้อยข่มขู่ ระบาย ไม่ยอมเลิกกับสามีแล้ว อาจเนื่องมาจากการที่มีบุคลิกภาพที่ต้องเก็บกดกับปัญหาเป็นระยะเวลานานและการที่ญาติ ๆ เป็นฝ่ายขู่ ให้ต้องตัดสินใจทำโดยญาติบอกว่าจะปล่อยให้กรรยาน้อยข่มขู่ไม่ได้ ต้องจัดการให้เรียบร้อย ด้วยความที่เชื่อญาติ ๆ จึงเป็นเหตุผลสำคัญให้ต้องฆ่า

การควบคุมตนเอง

นางสายใจเป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี สังเกตได้จากการพูดจาที่สุภาพ อ่อนหวาน ตลอดจนนางสายใจได้เล่าให้ฟังว่า

“โดยปกติฉันจะเป็นคนเฉยๆ กับปัญหา ไม่ค่อยโกรธใครอะไรมากนัก สามีทำให้เราโกรธ เราก็ใช้ความอดทน กรรยาน้อยสามีมาระรานเราตั้งหลายปี เราก็อดทน ไม่ไปแสดงอะไรที่เป็นการโกรธตอบ

แต่ที่เราต้องฆ่าเขา

ก็อาจเป็นเพราะความอดทนถึงที่สุดแล้วก็ได้..”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

นางสายใจตัดสินใจในการกระทำผิดเป็นระยะเวลาประมาณเกือบ 1 ปี แต่ในที่สุดเมื่อภรรยาน้อยยังคงระราน ประกอบกับแรงยุจากญาติ ๆ จึงตัดสินใจจ้างวางข่าโดยญาติเป็นคนหามือปืนให้ และยืนยันว่ามือปืนจะไม่ซัดทอดมายังตนเองอย่างแน่นอน ทำให้นางสายใจไม่เกรงกลัวต่อโทษ เพราะคิดว่าคงไม่ถูกจับกุมอย่างแน่นอน ประกอบกับคิดว่าหากถูกจับกุม โทษที่ได้รับคงจะไม่สูงมาก ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า โทษจะสูงถึงประหารชีวิต

พฤติกรรมในการกระทำผิด

ภายหลังตัดสินใจในการฆ่าภรรยาน้อยเป็นระยะเวลาเกือบ 1 ปี นางสายใจจึงได้เชื่อญาติในการยืมตนเองจัดการกับภรรยาน้อย ซึ่งนางสายใจได้ประสบกับสภาวะกดดันมากที่สุดในชีวิต จากกรณีที่มีภรรยาน้อยออกหน้าออกตาไปงานสังคม เมื่อบอกให้สามีเลิก สามีก็ไม่สนใจ ยังขู่เอาเงินของตนเองไปให้ภรรยาน้อย และภรรยาน้อยได้โทรศัพท์มาข่มขู่ตนเองเป็นระยะเวลานานเกือบ 2-3 ปี นางสายใจจึงตัดสินใจฆ่า

โดยการไปบอกกับญาติ ญาติจึงหามือปืนให้ ซึ่งเป็นแฟนของหลานสาว โดยจ่ายเงินผ่านลุง และลุงเป็นคนเอาปืนให้ สำหรับค่าจ้างในการฆ่าภรรยาน้อยที่นางสายใจต้องจ่าย เป็นเงินจำนวนมากถึง 250,000 บาท

สำหรับสาเหตุที่ต้องฆ่าผู้หญิงแทนที่จะฆ่าสามี นางสายใจได้ให้เหตุผลว่า

“ฉันไม่ได้แค้นสามีอะไรมาก แต่แค้นผู้หญิงคนนั้นมากกว่า หึงพุดจาข่มขู่ว่า ฉันกับมัน ใครจะตายก่อนกัน และอีกประเด็นหนึ่ง ฉันคิดว่า ถ้าฆ่าผู้หญิงคนนี้ ตำรวจคงไม่สงสัยฉัน เพราะผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาของสามีฉันมันยังมีแฟนอีกหลายคน แฟนใหม่ซื้อรถให้ขับคันหนึ่ง ตำรวจอาจมุ่งประเด็นไปในความเจ้าชู้ของมันก็ได้...”

เมื่อได้จ้างวานฆ่ามือปืนเรียบร้อยแล้ว นางสายใจได้จ่ายเงินไปก่อน 100,000 บาท และในตอนเช้าของวันเกิดเหตุ มือปืนได้ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปชุมนุมอยู่ที่หน้าบ้านของภรรยาน้อย ในขณะที่ภรรยาน้อยจะไปทำงานที่ร้านข้าวสาร มือปืนได้ยิงขณะที่ภรรยาน้อยกำลังคิดเครื่องรถยนต์อยู่ที่หน้าบ้าน จนกระทั่งเสียชีวิตคาที่ โดยมีลูกชายของภรรยาน้อยเห็นเหตุการณ์ที่แม่ถูกยิงทั้งหมด นางสายใจจึงได้จ่ายเงินจำนวนที่เหลือ 150,000 บาท ให้แก่มือปืน

หลังจากที่ภรรยาน้อยเสียชีวิต ตำรวจไม่ได้มุ่งปมสังหารมาที่นางสายใจแต่อย่างใด จนกระทั่งระยะเวลาผ่านไปเกือบ 1 ปี นางสายใจจึงได้ตัดสินใจฟ้องหย่ากับสามี เพราะเมื่อภรรยาเสียชีวิต สามีก็ดีขึ้นมาก แต่หลังจากนั้นไม่นาน สามีก็แสดงความเจ้าชู้โดยการไปติดนักร้องญาติ ๆ จึงบอกให้เลิกกับสามี ไม่เช่นนั้นจะตัดญาติ โดยจ้างทนายความในการฟ้องหย่าและภายหลัง

ฟ้องหย่า และหย่าขาดจากสามีเก่าได้ 2 ปี นางสาวใจจึงได้มีครอบครัวใหม่กับสามีคนที่สองที่รัก และดูแลลูก ๆ ของตนเป็นอย่างดี

หลังจากเหตุการณ์จ้าวานฆ่าผ่านไป 1 ปีเต็ม มือปืนรับจ้างได้ถูกจับกุมในคดีฆ่าเสพติด ซึ่งตำรวจทำให้มือปืนรับสารภาพว่าเคยกระทำผิดในคดีฆ่าคนตาย และชดทอดมายังนางสาวใจ ในที่สุด นางสาวใจจึงต้องโดนจับภายหลังการกระทำผิด นางสาวใจไม่ได้หลบหนีไปไหน ยังคงไปทำงานตามปกติ จึงไม่เป็นที่สงสัยแต่ประการใด

ความรู้สึกขณะต้องโทษประหารชีวิต

ขณะต้องคำพิพากษาจากศาลชั้นต้นให้ต้องโทษประหารชีวิตนางสาวใจได้เล่าให้ฟังว่า

“ฉันกลัวมากกับคำว่า *ประหารชีวิต* ทำใจไม่ได้เลย ไม่คิดว่าโทษจะหนักขนาดนี้... แต่ฉันก็พยายามใจแข็ง ไม่ร้องไห้ วันตัดสินไม่ให้ลูกไป ทุกวันนี้ฉันก็ไม่ยอมบอกลูกว่า ต้องโทษประหารชีวิต”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางสาวใจได้เล่าให้ฟังว่า ปัจจุบันเธอสำนึกผิดต่อการกระทำเมื่อเปรียบเทียบกับความรู้สึก ในขณะที่ตัดสินใจกระทำผิด ซึ่งในขณะนั้นเธอไม่คิดว่าการกระทำของเธอเป็นการกระทำที่ผิดแต่อย่างใด กล่าวคือ

“ตอนฉันตัดสินใจฆ่า ไม่คิดว่าการตัดสินใจจ้าวานฆ่าจะเป็นบาปอะไร คิดเพียงว่าอยากจบปัญหาที่คาราคาซังมานานหลายปี ถ้าผู้หญิงคนนี้ตายทุกอย่างก็จบ

ตอนนั้นไม่คิดว่าเป็นบาป เพราะผู้หญิงเขาร้ายกับเรามาก ตอนนั้นคิดเพียงกลัวติดคุก แต่พอญาติรับประกันว่าไม่้องกลัว เราก็กไม่กลัว ไม่รู้ว่าจะต้องถูกตัดสินประหารชีวิต

แต่ตอนนี้ ฉันสำนึกผิดแล้ว

คิดว่าสิ่งที่ทำมันไม่คุ้มกันเลย ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันอยากให้ผู้หญิงคนนั้นกลับมาเป็นเมียหน่อยเหมือนเดิม ฉันจะไม่ทำอะไรอย่างนี้ อยากโทษสามีมากกว่าที่ทำเรื่องทั้งหมด ทำให้เราต้องมามีชะตากรรมอย่างนี้

เมื่อก่อนฉันไม่ค่อยเชื่อว่า การกระทำของฉันเป็นบาป เพราะฉันเห็นว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนไม่ดี แต่ตอนนี้ฉันเชื่อแล้วว่าบาปกรรมมีจริง

ฉันเคยฝันว่าผู้หญิงคนนี้มาหาฉัน

และตอนนี้ฉันเป็นโรคปวดต้นคอ ฉันคิดว่าวิญญาณผู้หญิงคงอาฆาตฉัน มากดต้นคอฉัน โดยเฉพาะตอนฉันนอนตะแคงจะปวดมาก

ตอนนี้ฉันสำนึกผิดแล้วว่าเวรกรรมมีจริง
ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันไม่อยากทำผิดเลย...”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและ
ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ปัญหาและอุปสรรคขณะต้องโทษภายในเรือนจำ
สำหรับปัญหาและอุปสรรคของการต้องโทษประหารชีวิตในเรือนจำ นางสาวใจได้เล่าให้
ฟังว่า

“เมื่อศาลตัดสินประหารชีวิต ฉันกลัวมาก ทำใจไม่ได้ เครียดคิดมากกับปัญหาหลายอย่าง
ทั้งเรื่องลูก ที่ไม่ยอมเรียนหนังสือ เพราะรู้ว่าแม่ติดคุก แม่พอเลี้ยงใหม่จะได้อย่างไร แต่ลูกก็
ทำใจยอมรับไม่ได้ ฉันยิ่งเสียใจมากเมื่อรู้ว่าลูกไม่ยอมเรียน

ฉันยังต้องเครียดกับต้องเสียเงินให้กับทนายความไปตั้ง 550,000 บาท ต้องขายสวนส้ม
จำนวน 13 ไร่ เพื่อให้หลุดจากคดี แต่ก็ยังต้องโทษประหาร และทนายความยังไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คดี
ให้

ทุกวันนี้ ชีวิตในเรือนจำมีแต่ความเครียด ฉันอยากทำงานฝึกวิชาชีพ เย็บเสื้อผ้าในเวลา
กลางวันให้นาน ๆ ไม่อยากให้มีกลางคืน เพราะอึดอัดกับที่นอนต้องนอนกันหลายคน

บางคืนคิดถึงลูกมาก นอนไม่หลับเลย จะใช้วิธีการสวดมนต์เพื่อให้จิตใจสงบและหลับให้
ได้

อยู่ในเรือนจำ ฉันจะฝันว่าตัวเองอยู่ที่โน่น ที่นี้ ที่ไม่ใช่เรือนจำ แต่พอตื่นขึ้นมาพบว่า ตัวเอง
กำลังนอนในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ ที่จำกัดอิสรภาพ ฉันจะเครียดมาก...เครียดจนเหมือนคนเสียสติ”

ความคาดหวังต่อชีวิตอนาคต

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางสาวใจ คงมีเพียงความคาดหวังให้ศาล
อุทธรณ์ยกฟ้อง จะได้กลับไปบ้านเพราะคิดถึงลูกมาก

“ทุกวันนี้ ฉันใช้ชีวิตภายในเรือนจำ ให้ผ่านไปให้เร็วที่สุด อยากให้ถึงวันที่ลูกมาเยี่ยม พอ
ลูกมาเยี่ยมฉันจะร้องไห้มาก

ตอนนี้คาดหวังว่าศาลจะยกฟ้อง และได้กลับไปอยู่กับลูกอย่างพร้อมหน้า พร้อมตากัน”

ความคิดเห็นที่มีต่อโทษประหารชีวิต

นางสายใจเห็นว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เนื่องจากเป็นโทษที่สูงมากเกินไป สำหรับคนกระทำผิด โดยเฉพาะคนที่กระทำผิดครั้งแรก ไม่มีลักษณะเป็นอาชญากรอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่นางสายใจต้องการฝากถึงสังคมภายนอก

นางสายใจได้ฝากข้อคิดแก่สังคมภายนอกว่า

“หากคุณคิดจะทำอะไร โดยเฉพาะสิ่งที่ไม่ดีให้ใจเย็น ๆ คิดให้รอบคอบ เพราะหากเราทำอะไรงงไป เราจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงกรรมที่เราทำลงไปได้

และวันหนึ่งสิ่งนั้นจะนำพาสิ่งที่ไม่ดีมาสู่ตัวเรา เหมือนอย่างที่คุณต้องทนทุกข์ทรมานใจกับการต้องโทษประหารชีวิตในทุกวันนี้...”

กรณีศึกษาที่ 3 : นางพิมพ์

ฉันเพียงต้องการเงินมาเลี้ยงดูลูกๆ และพ่อที่กำลังป่วยหนัก

จึงรับจ้างขนยาบ้า

แต่สุดท้ายคือ...การจบลงที่แดนประหาร

ข้อมูลส่วนบุคคล

ปัจจุบันนางพิมพ์ อายุ 40 ปี ก่อนต้องโทษได้ประกอบอาชีพทำสวนทุเรียน สวนสับปะรด ซึ่งเป็นสวนของตัวเอง มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณเดือนละ 6,000 บาท เป็นคนจังหวัดชลบุรี นางพิมพ์เรียนจบในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความรู้เพียงแค่อ่านออกและเขียนได้เท่านั้น ก่อนต้องโทษได้แต่งงานอยู่กับสามี โดยประกอบอาชีพทำสวนด้วยกัน จนกระทั่งมีบุตรเพศชาย จำนวน 2 คน ซึ่งต่อมานางพิมพ์ได้หย่าร้างกับสามี ทำให้นางพิมพ์ต้องมีภาระในการเลี้ยงดูบุตร จำนวน 2 คน และบิดาซึ่งเป็นผู้พิการไม่สามารถดูแลตัวเองได้

ก่อนต้องโทษประหารชีวิตนางพิมพ์ได้กระทำผิด 1 ครั้ง ด้วยคดีมียาเสพติดประเภท เมทแอมเฟตตามีน (ยาบ้า) เพื่อจำหน่าย จำนวน 4,000 เม็ด หากแต่ในขณะนั้นยังไม่ถูกจับกุม ปัจจุบันนางพิมพ์ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีนำเข้ายาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตตามีน (ยาบ้า) จำนวน 4,200 เม็ด

ปัจจุบันนางพิมพ์มีสถานภาพเป็นนักโทษเด็กขาด แต่คดีอยู่ในระหว่างการฎีกา ซึ่งได้ถูก จำคุกในเรือนจำมาเป็นระยะเวลา 5 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

นางพิมพ์ได้ตัดสินใจเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด โดยทำหน้าที่รับจ้างขนยาเสพติด เพราะนางพิมพ์เห็นว่า การค้ายาเสพติดเป็นการสร้างรายได้ที่ดีให้แก่ตนเอง สามารถทำให้นางพิมพ์ มีเงินไปช่วยเหลือครอบครัวได้ เนื่องจากตั้งแต่หย่าร้างกับสามี นางพิมพ์ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูบิดา ซึ่งพิการและบุตรชาย 2 คน โดยนางพิมพ์ต้องการเงินจากการรับจ้างขนยาเสพติดไปรักษาอาการป่วยของบิดา ซึ่งกำลังป่วยเป็นโรคเบาหวานและพิการไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และต้องการ นำเงินไปเลี้ยงบุตรชาย 2 คน ซึ่งกำลังเรียนหนังสืออยู่ เนื่องจากรายได้จากการทำสวนทุเรียน และ สวนสับปะรดสามารถสร้างรายได้ให้จำนวนไม่มากนัก โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนไม่ถึง 10,000 บาท ทำให้ความเป็นอยู่ในครอบครัวต้องอึดอัด ขาดแคลน มีความเป็นอยู่อย่างลำบาก

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางพิมพ์เติบโตมาในครอบครัวที่พ่อและแม่อยู่ด้วยกัน แต่ไม่ค่อยมีความสุขมากนัก เนื่องจากพ่อแม่ชอบทะเลาะกัน พ่อชอบดื่มสุราและไม่ค่อยทำงาน ทำให้บ้านซึ่งมีฐานะยากจนอยู่แล้วต้องประสบกับปัญหาภาระค่าใช้จ่าย อย่างไรก็ตาม แม่ของนางพิมพ์เป็นคนขยันทำงาน จึงเป็นหัวหน้าครอบครัวหลักที่ทำหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัว และดูแลลูก ๆ ซึ่งนางพิมพ์มีพี่น้องรวม 5 คน นางพิมพ์เป็นคนสุดท้อง และแม้ครอบครัวในวัยเด็กจะมีฐานะยากจน แต่หาได้มีการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่ประการใด แม่ได้ประกอบอาชีพทำสวนเลี้ยงดูลูกด้วยความสุจริต จนกระทั่งลูก ๆ เติบโตแยกกันไปสร้างครอบครัวใหม่

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

ก่อนตัดสินใจเดินทางเข้าสู่เส้นทางที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด นางพิมพ์ได้หย่าร้างกับสามี และได้อาศัยอยู่กับบิดาและบุตรชายทั้ง 2 คน ซึ่งในขณะนั้นมารดาได้เสียชีวิตลงแล้ว นางพิมพ์จึงมีภาระในการดูแลบิดาที่ป่วยเป็นโรคเบาหวาน และได้หกล้มกลายเป็นอัมพฤกษ์ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ สำหรับความสัมพันธ์ของครอบครัวก่อนเลิกกับสามี มีลักษณะไม่ค่อยอบอุ่นมากนัก เพราะมีปัญหาเกี่ยวกับสามีเสมอไม่ว่าจะเป็นเรื่องการดื่มสุรา หรือปัญหาอื่น ๆ ที่นำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้ง แต่เมื่อได้หย่าร้างกับสามี ครอบครัวของนางพิมพ์ซึ่งประกอบด้วย บิดา และลูก ๆ ก็มีความสุขมากขึ้น โดยนางพิมพ์ และบุตรทั้ง 2 คน ได้ช่วยกันเลี้ยงดูบิดาที่กำลังป่วยเป็นอัมพฤกษ์เป็นอย่างดี ครอบครัวของนางพิมพ์ได้อยู่กันด้วยความรัก ดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน และนางพิมพ์ได้พยายามอบรมบุตรให้เป็นคนดี ให้มีการศึกษาให้ได้มากที่สุด

แม้ครอบครัวของนางพิมพ์ภายหลังหย่าขาดกับสามีจะเป็นครอบครัวที่มีความรัก ความอบอุ่นมากขึ้น แต่ปัญหาสำคัญที่นางพิมพ์ต้องประสบคือ ปัญหาภาระค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว ที่นางพิมพ์ต้องเลี้ยงดูบิดาที่กำลังป่วยเป็นเบาหวานและอัมพฤกษ์ และลูกชาย 2 คนที่กำลังอยู่ในวัยกำลังเติบโตและกำลังศึกษาเล่าเรียน ทำให้การประกอบอาชีพด้วยการทำสวนทุเรียน และสวนสัปะรดที่มีรายได้ไม่แน่นอนและไม่มากนัก เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้นางพิมพ์ต้องหารายได้เพิ่ม และเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตที่ผิดพลาดได้อย่างง่ายดาย เมื่อมีผู้ชักชวนให้กระทำผิด ดังคำบอกเล่าของนางพิมพ์

“เราเองก็ไม่อยากทำผิดหรอก แต่มันมีปัญหาการเงินจริง ๆ สวนสัปะรด สวนทุเรียนที่ทำอยู่ ก็ตั้งใจจะนำเงินไปเลี้ยงดูลูก ๆ และพ่อที่กำลังป่วยหนัก แต่รายได้มันไม่แน่นอน บางทีไม่มีเงินเลี้ยงดูและพ่อ ก็ต้องไปหยิบยืมเขา พอเงินมันขาดมากขึ้น ใครมาชวนให้ทำอะไรที่ได้เงินเราก็ยอมทำทั้งนั้น ”

การคบเพื่อน

ลักษณะการคบเพื่อนก่อนต้องโทษของนางพิมพ์คือ คบเพื่อนที่เป็นชาวไร่ ชาวสวนด้วยกัน และมีการช่วยเหลือเกื้อกูลในระหว่างเพื่อนที่คบด้วยกัน และการคบเพื่อนของนางพิมพ์อาจเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้นางพิมพ์ต้องโทษประหารชีวิตในครั้งนี้ เนื่องจากเพื่อนที่คบกัน ซึ่งเป็นผู้ที่ค้ายาเสพติดมาก่อน เมื่อทราบว่านางพิมพ์ประสบปัญหาค่าใช้จ่าย มีภาระในครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบมาก เพราะต้องเลี้ยงดูครอบครัวแต่เพียงลำพัง จึงแนะนำให้นางพิมพ์รับจ้างขนยาเสพติด เพราะเป็นการทำงานที่ง่ายและได้ค่าตอบแทนที่สูง นางพิมพ์จึงต้องสนใจเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการค้ายาเสพติด

โดยนางพิมพ์ได้เรียนรู้ในการค้ายาเสพติดจากเพื่อนที่แนะนำให้เข้าสู่การค้ายาเสพติด นอกจากนี้ผู้ว่าจ้างหรือเจ้าของยาเสพติดได้แนะนำวิธีการในการขนยาเสพติดให้ จึงนับได้ว่าการเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมของนางพิมพ์มาจากเพื่อนและผู้ว่าจ้างเป็นหลัก โดยในขณะที่ตัดสินใจกระทำผิด ไม่ได้คิดว่าจะต้องการความร่ำรวย นำเงินไปซื้อของที่มิราคางแพง ทำให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ร่ำรวยในสังคมแต่ประการใด คิดเพียงว่าการทำผิดเพื่อให้ได้เงินมาให้ลูกได้กิน ได้เรียนหนังสือ และรักษาพ่อที่กำลังป่วยเท่านั้น

การเรียนรู้ทางสังคม

นางพิมพ์เรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรม คือ การค้ายาเสพติดจากเพื่อนชาวสวนที่เธอรู้จัก ได้แนะนำให้เธอได้เข้าสู่เส้นทางของการค้ายาเสพติด เมื่อเพื่อนทราบว่านางพิมพ์ประสบปัญหาเรื่องเงิน โดยเพื่อนได้แนะนำให้เธอได้เข้าสู่เส้นทางการค้ายาเสพติด และชักจูงใจให้เธอเห็นว่าการค้ายาเสพติดสร้างรายได้ที่ดีให้แก่ผู้ค้า รวมทั้งการค้ายาเสพติดสามารถกระทำได้ง่าย มีการหลบเลี่ยงการถูกจับกุมได้ไม่ยากมากนัก ตลอดจนเพื่อนทำให้เธอเห็นว่าการค้ายาเสพติดให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าต่อความเสี่ยงที่เกิดขึ้น จนกระทั่งนางพิมพ์ได้ตัดสินใจเป็นผู้ค้ายาเสพติด

สำหรับวิธีการในการรับยาเสพติดและการขนยาเสพติดนั้น เพื่อนและผู้ว่าจ้างในการขนยาเสพติดจะเป็นผู้ที่แนะนำวิธีการให้แก่นางพิมพ์ เพื่อให้นางพิมพ์สามารถหลบเลี่ยงการจับกุมจากตำรวจ

ความผูกพันต่อสังคม

ปรากฏว่า นางพิมพ์มีความผูกพันต่อสังคมในชุมชนที่อาศัยอยู่เป็นอย่างดี เพราะเป็นชุมชนทำไร่ ทำสวน ที่นางพิมพ์ได้เติบโตมาตั้งแต่วัยเด็ก จึงมีความรักความผูกพันต่อชุมชนเป็นอย่างดี และมีกิจกรรมที่มักจะทำร่วมกับชุมชน คือ การปฏิบัติศาสนกิจตามประเพณีในพระพุทธศาสนา ไม่

ว่าจะเป็นการทำบุญทำทาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะการทอดกฐิน ทอดผ้าป่า นางพิมพ์
ได้รับบริจาคเงินในการทำกิจกรรมร่วมกับชุมชนที่อาศัยอยู่ โดยไม่ขาดศรัทธา
สำหรับในการกระทำผิดครั้งนี้ นางพิมพ์ได้เล่าว่า

“ ก็ไม่ได้นึกว่าเราทำให้ชุมชนต้องเสียหาย เพราะเราคิดว่าการกระทำของเราไม่ได้เอายา
เสพติดมาขายให้แก่เด็กหรือคนในชุมชน เราเพียงทำหน้าที่รับจ้างขนยาเสพติดที่ผู้ว่าจ้างจ้างให้มี
การขนยาเสพติดไปส่งในที่ที่กำหนด ซึ่งเป็นที่ที่ไม่ใช่ชุมชนเรา”

การถูกตีตราจากสังคม

นางพิมพ์ไม่เคยถูกตีตราจากสังคมแต่ประการใด โดยคนในครอบครัวคือ บิดา และบุตรทั้ง
สองยังคงให้ความรักและการยอมรับในตัวนางพิมพ์เป็นอย่างดี เพราะเห็นว่า การกระทำผิดของนาง
พิมพ์ทำเพราะต้องการหาเงินมาเลี้ยงดูคนในครอบครัว

สำหรับการถูกตีตราจากชุมชนหรือสังคมภายนอก ปรากฏว่า นางพิมพ์ไม่เคยถูกมองว่าเป็น
คนไม่ดีก่อนต้องโทษ เพราะคนในชุมชนไม่ทราบว่านางพิมพ์ได้กระทำผิด แม้จะมีการกระทำผิดใน
คดียาเสพติด โดยมีการกระทำด้วยการรับจ้างขนยาเสพติดมาก่อนครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่มีใครในชุมชน
ทราบว่านางพิมพ์ค้ายาเสพติด จึงทำให้นางพิมพ์ไม่เคยถูกมองจากคนในชุมชนว่าเป็นคนไม่ดีแต่
ประการใด ไม่เคยถูกรังเกียจจากคนในสังคม หรือ การประณามว่าเป็นคนไม่ดี แต่เมื่อถูกจับกุม จึง
จะถูกเพื่อนบ้านตีตราว่านางพิมพ์เป็นคนไม่ดี ไม่มีใครอยากคบหาสมาคมกับครอบครัวของนาง
พิมพ์

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

นางพิมพ์มีสภาพร่างกายที่มีความปกติ เป็นคนที่มีรูปร่างสันทัด ผิวค่อนข้างคล้ำอันแสดง
ให้เห็นถึงผิวที่ต้องกร้านต่อแดดและลมจากการทำสวนสัปดาห์ละและสวนทุเรียนมาเป็นเวลานาน
นอกจากนี้นางพิมพ์มีสภาพจิตใจที่ไม่แสดงให้เห็นถึงความผิดปกติแต่ประการใด ไม่เคยมีประวัติ
ในการรักษาตัวในโรงพยาบาลที่เกี่ยวข้องกับอาการทางประสาทหรือจิตเวชแต่อย่างใด หากแต่มี
บุคลิกภาพที่ดูเป็นคนเงียบ ขรึม พุดน้อย สามารถควบคุมอารมณ์และความรู้สึกได้ดี

การควบคุมตนเอง

จากการสัมภาษณ์พูดคุยกับนางพิมพ์ได้แสดงให้เห็นถึงการควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี
นอกจากนี้ นางพิมพ์ยังได้เล่าได้ให้ฟังถึงการควบคุมตนเองของเธอว่า

“ปกติฉันเองก็ไม่ได้เป็นคนที่มีอารมณ์ร้อน ใจร้อน หรือ โมโหง่าย รวมทั้งไม่ใช่คนที่โลก มีความอยากได้ อายากรวยหรอกนะ

ก็อย่างที่เล่าตั้งแต่ตอนแรก ที่เราทำผิด มันมาจากความอยากจนของเราจริง ๆ

ถ้าเราไม่ทำ ก็ไม่รู้ว่าลูก ๆ และพ่อจะเป็นอย่างไร ต้องทนอยู่ด้วยความลำบาก

เราก็คิดหลายครั้งนะ แต่ในที่สุดก็ต้องทำเพื่อแลกกับรายได้ที่จะทำให้คนในครอบครัวมีความสุขสบายมากขึ้น... ก็เท่านั้นเอง”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

สำหรับการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับนั้น นางพิมพ์ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า โทษที่ตนเองจะได้รับจะเป็นโทษที่รุนแรงมากถึงขั้นต้องโทษประหารชีวิต ในขณะที่กระทำผิดจึงไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะได้รับ เนื่องจากเห็นว่าเป็นการกระทำผิดที่มีการรับจ้าง ขนยาเสพติดในปริมาณที่ไม่มากนักน่าจะจะได้รับโทษที่ไม่รุนแรงมากนัก ประกอบกับเป็นผู้ที่มีการศึกษาไม่สูงมากนักจึงไม่มีความรู้ด้านกฎหมาย ทั้งขณะก่อนที่จะถูกจับกุมและได้รับโทษนางพิมพ์ไม่เคยคาดคิดว่าโทษที่ได้รับจะรุนแรงมากขนาดนี้ และหากทราบมาก่อนว่าโทษที่ได้รับจะมีความรุนแรงมากขนาดนี้ นางพิมพ์ได้เล่าว่าเธออาจไม่ตัดสินใจกระทำผิด

“ฉันเองเป็นคนไม่มีความรู้มากนัก เขามาชวนให้รับจ้างขนยาเสพติด บอกแค่ทำง่าย รายได้ดี ไม่ต้องกลัวถูกจับเพราะเขาจะสอนวิธีการหลบเลี่ยงการถูกจับกุมได้

เราเองก็คิดว่ารับจ้างขนยาบ้าแค่ไม่กี่เม็ด ถ้าถูกจับจริง ๆ ก็คงจะติดคุกไม่นาน ก็เลยตัดสินใจทำ

ถ้ารู้มาก่อนว่าจะต้องถูกตัดสิน ประหารชีวิต... ฉันคงไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรอก..”

พฤติกรรมในการกระทำผิด

นางพิมพ์ได้ตัดสินใจเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการค้ายาเสพติดภายหลังจากที่เพื่อนแนะนำให้ค้ายาเสพติด โดยแนะนำให้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นนายจ้าง โดยนายจ้างได้แนะนำขั้นตอนในการทำงานให้ โดยได้บอกว่างานพิมพ์ไม่ต้องนำยาเสพติดไปค้าเอง หากแต่ทำหน้าที่ในการรับขนยาเสพติด ซึ่งนายจ้างจะนัดวัน เวลาให้กับนางพิมพ์ว่า วัน และเวลาใด จะต้องไปส่งยาเสพติด ยังสถานที่นัดหมายที่นายจ้างได้นัดหมายผู้มารับ หรือส่งยาเสพติดไว้ ซึ่งนางพิมพ์จะมีโทรศัพท์ไว้โทรศัพท์ติดต่อกับผู้ที่มารับหรือส่งยาเสพติด ณ จุดนัดหมาย ซึ่งนายจ้างจะเป็นคนให้หมายเลขโทรศัพท์กับผู้ที่จะมารับหรือส่งยาเสพติด

สำหรับพฤติกรรมกระทำผิดของนางพิมพ์ไม่ต้องใช้ทักษะความชำนาญในการประกอบอาชญากรรมมากนัก อาจมีการใช้ทักษะความชำนาญเพียงแค่การระมัดระวังตัวไม่ให้ตำรวจจับกุมได้เท่านั้น โดยในการกระทำทุกครั้ง จะต้องมีกรตกลงกับนายจ้างอย่างแน่นอนว่า

จะต้องมีความปลอดภัยในการกระทำ โดยนายจ้างจะเป็นคนเตรียมการณ้และแนะนำให้นางพิมพ์ทำตามทุกอย่าง จะมีการนำยาเสพติดไปส่งในที่นัดหมาย โดยนายยาเสพติดใส่ในถุงอาหาร หรือของใช้ส่วนตัว แล้วนำไปส่งให้กับจุดหมาย

ระยะเวลาในการกระทำผิดจนกระทั่งถูกจับกุมของนางพิมพ์เป็นระยะเวลาประมาณ 8 เดือน ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์- 2 ธันวาคม พ.ศ. 2547 สำหรับความถี่และความต่อเนื่องในการประกอบอาชญากรรมจะไม่แน่นอน โดยไม่ได้รับจ้างขนยาเสพติดทุกเดือน ขึ้นอยู่กับคำสั่งจากนายจ้างเป็นสำคัญ ซึ่งจะกระทำผิดเดือนละ 2 ครั้ง โดยได้รับรายได้จากการรับจ้างขนยาเสพติดครั้งละ 50,000 บาท เมื่อกระทำผิดในแต่ละครั้งจะไม่มีอาการหลบหนีแต่ประการใด ยังคงใช้ชีวิตอย่างปกติในสังคม

สำหรับพฤติกรรมการกระทำผิดในวันที่ถูกจับกุม คือ นางพิมพ์และคู่คดีอีก 2 คน คือนางสาวดวงงาม และนางสาวแอน ได้นัดเจอกันที่บริษัทขนส่ง จ.อุบลราชธานี เพื่อไปรับยาเสพติดจาก นางสาวดวงงาม และนางสาวแอน ซึ่งปรากฏว่าทั้งสองคนได้นำยาบ้ามาจากประเทศลาว โดยใส่มาในรองเท้าส้นสูง เพื่อมาส่งต่อให้นางพิมพ์ ทำให้นางพิมพ์และคู่คดี 2 คน ถูกจับกุม พร้อมยาบ้าจำนวน 4,200 เม็ด ในคดีนำเข้ายาบ้าจากประเทศลาว และต้องโทษประหารชีวิต

ผลเสียหายของอาชญากรรม

สำหรับผลเสียหายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ส่งผลต่อตัวนางพิมพ์และครอบครัวโดยตรง กล่าวคือ ภายหลังจากการถูกตำรวจจับกุม ทำให้นางพิมพ์ต้องขาดอิสรภาพ หหมดโอกาสที่จะแก้ตัวในการดำเนินชีวิตอีกต่อไป ทุกวันนี้นางพิมพ์มีสถานภาพเป็นนักโทษเด็ดขาด แต่อยู่ในระหว่างการฎีกา อันเป็นความหวังสุดท้ายที่ริบหรี่มากในความรู้สึกของนางพิมพ์

“ทุกวันนี้ ครอบครัวที่เคยอบอุ่นของฉัน... แม้จะไม่ร่ำรวย แต่ก็เต็มไปด้วยความรักความอบอุ่น ต้องพังลงเพราะฝีมือของฉัน

ครอบครัวฉันต้องแตกแยกลงอีกครั้ง ลูกขาดคนดูแล สั่งสอนให้เป็นคนดี พ่อที่ป่วยเป็นเบาหวานและอัมพฤกษ์ก็ต้องอยู่อย่างลำบากไปกว่าเดิม ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนี้จะมีใครดูแลเมื่อฉันต้องกลายเป็นนักโทษประหาร

ตัวฉันเองก็ต้องขาดอิสรภาพ มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ เท่านั้น...”

ความรู้สึกขณะที่ศาลตัดสินประหารชีวิต

นางพิมพ์ได้กล่าวถึงความรู้สึกขณะที่ศาลตัดสินประหารชีวิต คือ

“ตอนที่ฟังคำสั่งศาลตัดสินประหารชีวิต

ฉันรู้สึกเสียใจ และหมกกำลังใจ

โทษที่ได้รับมันรุนแรงเหลือเกิน... ไม่อยากมีชีวิตต่อไปแล้ว...”

นอกจากนี้นางพิมพ์ก็ได้กล่าวว่า มีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตมาก เพราะไม่เคยคิดมาก่อนว่าการกระทำผิดครั้งนี้จะมีโทษรุนแรงมากถึงขนาดต้องโทษประหารชีวิต

ความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำ

ปัจจุบันนางพิมพ์ได้มีความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำโดยได้เล่าให้ฟังว่า

“ฉันกระทำผิดในครั้งนี่ เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดอยากได้เงินเท่านั้น เห็นว่าเป็นหนทางเดียวที่ทำให้ได้เงินง่ายสำหรับคนไม่มีความรู้อย่างฉัน

ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า การยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจะมีผลกระทบร้ายแรงต่อชีวิตฉันขนาดนี้

ถ้าได้มีโอกาสออกไปจากจุดนี้ ฉันจะไม่กระทำผิดอีก จะสอนลูกสอนหลานไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิต และ ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นางพิมพ์ได้เล่าให้ฟังถึงความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำว่า

“ความรู้สึกขณะถูกจำคุกในวันแรกของฉัน คือ ไม่อยากมีชีวิตต่อไปแล้ว...”

เพราะโทษเยอะเหลือเกิน คงไม่มีโอกาสได้ออกไปสู่โลกภายนอกอีกแล้ว

มีชีวิตที่ผ่านไปวัน ๆ อย่างไม่รู้ความหมาย...ฉันรู้สึกทรมานเหลือเกิน... อยากให้เขาเอาเราไปประหารเสียที จะได้ไม่ต้องอยู่อย่างทรมานในพื้นที่สี่เหลี่ยม ๆ แคบ ๆ แห่งนี้

แต่ปัจจุบัน...ฉันทำใจได้แล้ว ต้องอยู่ให้ได้ เพื่อรอโอกาสที่จะได้มีชีวิตใหม่ รอโอกาสที่จะได้ลดโทษสักครั้ง”

สำหรับปัญหาอุปสรรคอื่น ๆ ของการใช้ชีวิตในเรือนจำในขณะต้องโทษประหารชีวิตของนางพิมพ์คือ ความรู้สึกเหนื่อยบ้างเป็นบางครั้ง โดยเฉพาะความรู้สึกเหนื่อยใจหากคิดถึงครอบครัว ลูกๆ และพ่อ ที่ไม่รู้ว่าจะตาชีวิตจะเป็นอย่างไรภายหลังจากที่เธอได้ต้องโทษประหารชีวิตและใน

บางครั้งเมื่อประสบกับสภาวะการเจ็บป่วย จะประสบความลำบากในการไปหาหมอ เป็นความเครียดที่นางพิมพ์ต้องเผชิญกับการใช้ชีวิตให้ผ่านไปให้ได้ในแต่ละวัน

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นางพิมพ์ได้มีความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต คือ

“ถ้ามีโอกาส หรือ ได้รับ โอกาส ได้มีโอกาสออกไปใช้ชีวิตข้างนอก ฉันจะปฏิบัติตนเป็นคนดีของสังคมและประเทศชาติ จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกเป็นอันขาด

คาดหวังว่าจะได้ไปใช้ชีวิตอยู่กับลูก ๆ และทดแทนบุญคุณเลี้ยงดูพ่อที่ป่วยเป็นอัมพฤกษ์อีกสักครั้งหนึ่ง”

ความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต

นางพิมพ์เห็นว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เนื่องจาก

“โทษประหารชีวิตมันสูงเกินไป โหดร้ายเกินไป ไม่มีโอกาสให้คนทำผิดอย่างฉันปรับปรุงตัวได้อีกเลย ทำให้หมดโอกาสที่จะได้อยู่ร่วมกับครอบครัว อยู่ร่วมกับคนที่เรารัก

โทษที่ได้รับมานี้ ทำให้รู้สึกท้อแท้มาก... เห็นว่าไม่ยุติธรรมกับตัวฉันเลย เพราะที่โดนจับมาไม่ใช่ตัวการใหญ่ในการกระทำผิดเลย ทำไมต้องมารับโทษสูงขนาดนี้”

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม

นางพิมพ์ได้มีข้อเสนอแนะที่ฝากถึงสังคมภายนอก คือ

“อยากให้รัฐบาลส่งเสริมประชาชนให้มีความรู้ มีการศึกษาให้กับเยาวชนและคนทั่วไปให้มาก ๆ ให้รู้ถึงโทษที่จะได้รับและความเสียหายที่จะเกิดขึ้นหากยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด”

กรณีศึกษาที่ 4 : นางสาวหวาน

**ฉันไม่ได้ค้ายาฯ
แต่ต้องกลายเป็นนักโทษประหาร!
เพราะคู่รัก... ที่รู้จักแค่ 4 เดือน**

ข้อมูลส่วนบุคคล

ปัจจุบันนางสาวหวาน อายุ 30 ปี ก่อนต้องโทษประหารชีวิตได้ประกอบอาชีพเป็นนักร้องในโรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดอุดรธานี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 20,000 บาท โดยนางสาวหวานเป็นคนจังหวัดหนองคาย จบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาอิเล็กทรอนิกส์ในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดหนองคาย มีสถานภาพการสมรส คือ ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคู่รักแต่ไม่ได้แต่งงาน หรือจดทะเบียนสมรส แต่อย่างใด

นางสาวหวานต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีฆาตกรรมประเภทเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) จำนวน 38,800 เม็ด และยาไอซ์ จำนวน 4.8 กิโลกรัม เพื่อครอบครองและจำหน่าย ขณะต้องโทษประหารชีวิต มีอายุ 27 ปี ปัจจุบันศาลชั้นต้นได้พิพากษาคดีถึงที่สุดให้ต้องโทษประหารชีวิต และคดีอยู่ในระหว่างการอุทธรณ์ โดยนางสาวหวานได้ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลางมาเป็นระยะเวลา 3 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

สำหรับมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด นางสาวหวานได้เล่าให้ฟังว่า ไม่มีมูลเหตุจูงใจใด ๆ ในการกระทำผิด เพราะตนเองไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดครั้งนี้แต่อย่างใด หากแต่ที่ต้องถูกจับกุมเนื่องจากนางสาวหวานได้รู้จักกับคู่คดี โดยมีสถานภาพเป็นคู่รัก เนื่องจากตนเป็นนักร้อง คู่คดีจึงได้เข้ามาจีบและเริ่มมาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันประมาณ 4 เดือน โดยนางสาวหวานรู้เพียงว่าคู่คดีหรือคู่รักของตนประกอบอาชีพเป็นตำรวจสังกัดตำรวจกองปราบ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงใหม่ โดยนางสาวหวานกล่าวว่า ตนเองไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด ทุกครั้งที่เดินทางไปจังหวัดเชียงรายด้วยกัน คู่คดีจะบอกกับตนเองว่าไปเยี่ยมลูกและให้นางสาวหวานรออยู่ที่โรงแรม โดยนางสาวหวานไม่เคยสงสัยมาก่อนว่าคู่รักของตนค้ายาเสพติด

ในวันเกิดเหตุหลังจากกลับจาก จ.เชียงราย ได้เดินทางกลับจังหวัดอุดรธานี ซึ่งนางสาวหวานได้ทำงานเป็นนักร้องอยู่ แต่เมื่อเดินทางมาถึงจังหวัดอุดรธานี คู่คดีต้องการเดินทางต่อไปกรุงเทพฯ จึงชวนนางสาวหวานไปด้วย เพื่อซื้อเสื้อผ้านักร้อง นางสาวหวานจึงตามมา จนเมื่อทำธุระ

ที่กรุงเทพฯ เรียบร้อย ขณะกำลังเดินทางกลับ ได้แวะที่โรงแรมแห่งหนึ่งที่จังหวัดสระบุรี นางสาวหวาน ได้ถูกจับกุมพร้อมคู่รัก

โดยนางสาวหวานได้ยืนยันว่าไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดของคู่รักแต่อย่างใด ไม่เคยทราบมาก่อนว่า นายเกียรติ (คู่รัก) จะยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จนกระทั่งถูกตำรวจจับกุมและทำให้ตนเองต้องมาต้องโทษประหารชีวิตอย่างเช่นทุกวันนี้

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางสาวหวาน เดิมโตมาในครอบครัวที่อบอุ่น บิดา มารดา อยู่ด้วยกัน โดยนางสาวหวานมีพี่สาว 1 คน ที่เป็นอาจารย์สอนหนังสือในจังหวัดหนองคาย เมื่อนางสาวหวานเรียนจบในระดับอาชีวศึกษา และพี่สาวได้แต่งงาน แต่ก็ยังคงอาศัยอยู่ร่วมกับบิดา มารดา เป็นครอบครัวใหญ่ที่อบอุ่น ซึ่งประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่สาว พี่เขย และหลาน นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกในครอบครัวเป็นน้ำสาว น้ำเขย และหลานอีก 2 คน ซึ่งสมาชิกในครอบครัวโดยส่วนใหญ่รับราชการ โดยพ่อรับราชการเป็นตำรวจ ในขณะที่น้ำและพี่สาวต่างก็เป็นอาจารย์สอนหนังสือ หากแต่นางสาวหวานเป็นคนที่ชอบที่จะทำงานเกี่ยวกับการบันเทิง จึงตัดสินใจทำงานเป็นนักร้อง โดยเป็นนักร้องประจำที่โรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดอุดรธานี ซึ่งต่อมาได้ซื้อบ้านที่จังหวัดอุดรธานี โดยได้อาศัยอยู่คนเดียว เนื่องจากไม่มีสามีหรือคู่รัก แม้ในขณะที่เป็นนักร้องจะมีคนมาติดพันเยอะ แต่ไม่ได้คบใครอย่างจริงจัง

สำหรับบ้านที่จังหวัดอุดรธานีและจังหวัดหนองคาย มีระยะห่างกันเพียง 60 กิโลเมตร นางสาวหวาน ซึ่งได้ทำงานเฉพาะช่วงกลางคืน ถ้าหากวันใดคิดถึงบ้านหรือว่าง จะขับรถกลับไปบ้านที่จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นบ้านของคุณพ่อคุณแม่ ถ้าหากช่วงเวลาใดไม่สะดวกในการกลับบ้านที่จังหวัดหนองคายจะโทรศัพท์คุยกันตลอด จึงไม่มีความรู้สึกเหงาแต่อย่างไร ยังคงมีความรู้สึกอบอุ่นในครอบครัวเหมือนวัยเด็ก และในการประกอบอาชีพเป็นนักร้องที่ต้องร้องเพลงในเวลากลางคืน นางสาวหวานได้เล่าให้ฟังว่า ทุกคนในครอบครัวต่างก็ทราบว่านางสาวหวานทำงานเป็นนักร้องในเวลากลางคืน หากแต่ไม่มีใครในครอบครัวต่อว่าที่ทำงานกลางคืน เพราะนางสาวหวานสามารถรับผิดชอบเลี้ยงดูตัวเองและสามารถหารายได้จุนเจือทางบ้าน โดยไม่เคยสร้างภาระให้แก่ใครและไม่เคยทำให้ใครในครอบครัวเดือดร้อน

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

เมื่อนางสาวหวานจะไม่ได้แต่งงาน หรือจดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย หากแต่นางสาวหวานได้ตกลงปลงใจในการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันกับนายเกียรติ ซึ่งได้รู้จักกันไม่นานนัก โดยทราบเพียงว่านายเกียรติ มีอาชีพเป็นตำรวจสังกัดกองปราบ จังหวัดเชียงใหม่ ได้รู้จักกันขณะที่

นางสาวหวานได้ร้องเพลงที่โรงแรมในจังหวัดอุดรธานี โดยนายเกียรติได้เป็นแขกของโรงแรม และเมื่อมีความสนใจในตัวนางสาวหวาน นายเกียรติจึงได้มาหานางสาวหวานที่โรงแรมที่ร้องเพลงถี่มากขึ้น จนกระทั่งได้คบหาเป็นแฟนกัน และนางสาวหวานได้ตัดสินใจอยู่ด้วยกัน หากแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส หรือแต่งงานเป็นระยะเวลาประมาณ 4 เดือนก่อนที่จะทั้งคู่จะถูกจับกุม

ในระหว่างการใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน นางสาวหวานไม่เคยสงสัยเลยว่า นายเกียรติจะยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและมีส่วนสำคัญทำให้นางสาวหวานต้องถูกจับกุมและต้องโทษประหารชีวิตดังเช่นในทุกวันนี้ หากแต่ในระหว่างการคบกัน นายเกียรติมักจะชวนตนขึ้นไปจังหวัดเชียงราย โดยมักให้นางสาวหวานรออยู่ที่โรงแรม เนื่องจากนายเกียรติให้เหตุผลว่า ตนเองต้องไปเยี่ยมลูกชาย เพราะนายเกียรติเคยมีครอบครัวมาก่อน ก่อนที่จะหย่าร้างและได้มาอยู่กันกับนางสาวหวาน

ก่อนหน้านี้ ตนเองได้ขับรถไปจังหวัดเชียงรายกับนายเกียรติ ซึ่งเป็นคู่คดี ตนได้จอดรถไว้ในโรงแรม ตอนเช้าตื่นมาพบว่ารถถูกขูดขีด เป็นรอยเสียหาย จนต้องเข้าแจ้งความ โดยไม่ทราบมาก่อนว่า กรณีที่ตนเองประสบจะเกิดจากการค้ายาเสพติดที่นายเกียรติยุ่งเกี่ยวหรือไม่

สำหรับการต้องโทษประหารชีวิตในครั้งนี้ นางสาวหวานได้ให้เหตุผลว่า สาเหตุสำคัญมาจากนายเกียรติ และความผิดส่วนหนึ่งอาจมาจากนางสาวหวานเอง ที่รู้จักนายเกียรติยังไม่ดีพอ เพียงแต่รู้จักกันในโรงแรม สถานที่ที่นางสาวหวานร้องเพลงมีการคบหากันยังไม่นานมาก ก็ตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน ซึ่งหากนางสาวหวานรู้จักนายเกียรติมากกว่านี้ นางสาวหวานอาจไม่เลือกนายเกียรติเป็นคู่รัก และหากทราบมาก่อนว่านายเกียรติยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด นางสาวหวานจะไม่คบกับนายเกียรติเลย และชีวิตไม่ต้องประสบกับสภาวะกรรมอย่างเช่นทุกวันนี้

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ นางสาวหวาน อาจไม่ได้เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของ นางสาวหวานมากนักกล่าวคือ

การคบเพื่อน

นางสาวหวานจะคบเพื่อนที่เป็นนักร้องด้วยกัน และลูกค้าที่มาเที่ยวในสถานบันเทิงยามค่ำคืนเป็นหลัก แต่เพื่อนที่นางสาวหวานคบหาสมาคมด้วย จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แม้จะมีการยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขบ้าง โดยส่วนใหญ่เพื่อน ๆ จะติดสุรา และสูบบุหรี่ เนื่องจากต้องทำงานในเวลากลางคืน และเป็นงานที่ต้องใกล้ชิดกับสุราและบุหรี่ จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นางสาวหวานได้กล่าวว่า ตนไม่เคยมีเพื่อนที่กระทำผิดจนต้องโทษประหารชีวิต หรือต้องโทษจำคุก

การเรียนรู้ทางสังคม

น.ส.หวาน มีการรับรู้ตามหน้าข่าวหนังสือพิมพ์ และทางสื่อต่าง ๆ ว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี หากยุ่งเกี่ยวด้วยจะต้องได้รับโทษที่สูง แต่คิดเสมอว่า ตนไม่ได้ทำผิด จึงไม่น่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับ

โทษต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ นอกจากนี้ เธอเองไม่เคยเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมใด โดยเฉพาะ การค้ายาเสพติดมาจากบุคคลใดทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นครอบครัว เพื่อน หรือ สื่อ

ความผูกพันต่อสังคม

น.ส.หวาน จะมีความผูกพันกับชุมชนบ้านเกิดใน จ.หนองคายมาก เพราะเป็นบ้านเกิดที่มี พ่อแม่ และญาติ ๆ ที่มีบ้านอยู่ใกล้เคียงกัน แม้ต่อมาจะซื้อบ้านที่ จ.อุดรธานี เพราะต้องทำงานที่นั่น แต่ก็มี ความผูกพันกับชุมชนที่อยู่ และมีการให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของชุมชน เมื่อคนในชุมชน เดียวกัน ได้ชักชวน เช่น งานทอดผ้าป่า งานกฐิน น.ส.หวานจึงมีความผูกพันต่อสังคมที่อยู่อาศัยเป็น อย่างดี

การถูกตีตราจากสังคม

ก่อนต้องโทษประหารชีวิต น.ส.หวานไม่เคยถูกตีตราจากสังคม เพราะไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยา เสพติด และไม่เคยกระทำผิดมาก่อน แม้จะทำงานเป็นนักร้อง ต้องทำงานกลางคืน แต่ก็ไม่เคยถูก ประณาม หรือ ตีตราจากสังคมว่าเป็นคนไม่ดี

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

น.ส.หวานมีสภาพร่างกายที่ปกติ มีบุคลิกภาพที่ดีมีความเชื่อมั่นในตัวเอง ไม่เคยป่วยเป็น โรคประจำตัวที่มีความรุนแรง และไม่เคยมีประวัติการเข้ารักษาตัวทางด้านจิตเวช มีการควบคุม อารมณ์ได้ดี หากแต่จากการทำงานกลางคืนในสถานบันเทิง ทำให้ น.ส.หวานต้องกลายเป็นคนคิด สุราและนุหรี โดยจะต้องมีการคืนสุราและสูบนุหรี 1 ซองทุกวัน อย่างไรก็ตาม น.ส.หวานเป็นผู้ที่มี บุคลิกภาพที่เป็นคนมองโลกในแง่ดี ซึ่งอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ต้องเข้ามาพัวพันกับยาเสพติด และต้องโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน

“อาจเป็นเพราะดิฉันเองเป็นคนมองโลกในแง่ดีเกินไป ทำให้คบกับแฟนได้เพียง 4 เดือน ก็มองว่าเขาเป็นคนดี เราคงจะฝากชีวิตไว้กับเขาได้ ไม่คิดว่าเขาจะทำให้ชีวิตทั้งชีวิตของเราต้องพัง ลงอย่างง่ายดาย...”

การควบคุมตนเอง

น.ส.หวานได้เล่าให้ฟังถึงการควบคุมตนเองของเธอ ว่า

“ปกติดิฉันจะเป็นคนที่ควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นคนชอบเสี่ยงคนตรี จะเป็น คนอารมณ์ดี มองโลกในแง่ดี ไม่ค่อยโมโห หรือ โกรธใครง่าย ๆ แต่ถ้าโกรธ หรือ โมโหขึ้นมา ก็ เป็นเรื่องเหมือนกัน

เหมือนตอนที่ดิฉัน โกรธแฟนที่ทำให้ดิฉันถูกจับ จะโกรธมาก โกรธ จนมือไม้สั่น ปากสั่น เลยทีเดียว แต่ก็ไม่ได้ทำร้ายเขานะ

สำหรับการควบคุมตัวเองต่อการกระทำผิด ดิฉันจะพยายามจำคำสั่งสอนของพ่อและแม่ไว้ ท่านสอนให้เราเป็นคนดี ไม่ว่าเราจะทำงานอะไร ขอให้เราเป็นคนดี งานทุกอย่างมีเกียรติและคุณค่า ในตัวเองเสมอ ดิฉันจึงได้ตัดสินใจทำงานกลางคืน แม้คนนอกอาจจะมองว่าเราทำงานไม่ดี แต่เราก็มั่นใจว่าเราไม่ได้ทำอะไรผิด ”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

น.ส.หวานไม่เคยมีความกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ เพราะเชื่อว่าตัวเองไม่เคยทำผิด และสืบเนื่องมาจากบิดาของ น.ส.หวาน ประกอบอาชีพเป็นตำรวจ จึงสอนให้ลูกผู้ผิดชอบชั่วดีเสมอ จึงไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะต้องได้รับจากคำยาเสพติดแต่อย่างใด เพราะมั่นใจว่าในชีวิตนี้เธอจะไม่ข้องเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นอันขาด

พฤติกรรมการกระทำผิด

สำหรับพฤติกรรมการกระทำผิดในคดีที่ทำให้ น.ส.หวาน ต้องกลายเป็นนักโทษประหารชีวิตในครั้งนี้ น.ส.หวานได้เล่าให้ฟังว่าไม่มีเจตนาในการกระทำผิด หากแต่ต้องถูกจับกุมเพราะร่วมเดินทางและอยู่ในเหตุการณ์ขณะที่นายเกียรติ ซึ่งเป็นคู่รักได้ถูกจับ

“ก่อนวันที่ถูกจับกุม 1 วัน หลังจากที่กลับจากทำธุระกับนายเกียรติ ที่ จ.เชียงราย นายเกียรติ ได้ชวนดิฉันไปกรุงเทพฯ โดยบอกว่าจะไปซื้อเสื้อผ้า รองเท้าของนักร้อง เพื่อขายให้นักร้องที่ทำงานด้วยกัน ซึ่งเป็นเรื่องปกติของดิฉันที่จะมีการขึ้นไปซื้อเสื้อผ้า นักร้องที่กรุงเทพฯ ดิฉันจึงตัดสินใจเดินทางมาด้วย เพราะคิดว่าไม่ต้องเสียเงินและเมื่อเอาเสื้อผ้าไปขายให้นักร้อง ยังทำให้ดิฉันได้กำไรอีก โดยได้เดินทางไปกรุงเทพฯ กับนายเกียรติโดยใช้รถยนต์ของดิฉันเอง แต่พอเดินทางมาถึง จ.สระบุรี รถเกิดเสีย นายเกียรติได้พาดิฉันนั่งรถประจำทางไปซื้อเสื้อผ้า นักร้องที่ประตูน้ำ โดยพักที่กรุงเทพฯ เป็นเวลา 1 คืน และในตอนรุ่งเช้า นายเกียรติได้บอกให้ดิฉันรอเนื่องจาก นายเกียรติจะไปเอารถที่เพื่อนยืมไป (เป็นรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้าวิโก้ ที่มีของกลาง) โดยจะพาดิฉันไปส่งที่ จ.สระบุรี แล้วจะขอตัวแยกไปทำธุระ ให้ดิฉันขับรถกลับไป จ.อุดรธานี คนเดียว

ตอนที่ดิฉันขึ้นรถกระบะวิโก้ ดิฉันไม่เห็นมีสิ่งผิดปกติในรถ ไม่มีถุงใส่อะไร นอกจากของที่ดิฉันซื้อ ซึ่งได้วางไว้บนเบาะตอนหลังของรถ เมื่อนายเกียรติได้ขับรถมาใกล้ถึง จ.สระบุรี นายเกียรติได้รับโทรศัพท์จากเพื่อน และบอกดิฉันว่า ขอแวะหาเพื่อนที่โรงแรมภู่อินทร์แป็บเดียว เดี่ยวจะให้เพื่อนเอารถของดิฉันที่ซ่อมอยู่ที่อู่มาส่งที่นี่ ดิฉันก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่พอไปถึงโรงแรมภู่อินทร์ นายเกียรติได้ให้ดิฉันเข้าห้องน้ำก่อน โดยตนเองขอยุ้รถกับเพื่อน พอดิฉันทำภารกิจเสร็จ ออกมาจากห้องน้ำ ดิฉันก็เห็นเพื่อนของนายเกียรติเดินขึ้นรถอย่างเร่งรีบและบีบแตรรถ 3 ครั้ง

จากนั้นได้มีชายฉกรรจ์หลาย 10 คน วิ่งกรูออกมาจากห้องพักในโรงแรมกู๊ดอินทร์เข้ามาขอรัดตัว คิฉินและนายเกียรติ

คิฉินกับนายเกียรติถูกจับกุมทันที จากนั้นชายดังกล่าวก็จับคิฉินไปตรวจค้น แต่ไม่เจอสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด แต่กลับพบว่ามียาไอซ์ซุกซ่อนอยู่ในรถกระบะวีโก้คันนั้น บริเวณแม่ก ไลน์เนอร์ จำนวน 4.8 กิโลกรัม และมียาบ้าวางที่บริเวณเบาะหน้าข้างคนขับจำนวน 38,800 เม็ด ซึ่ง คิฉินไม่ทราบว่ามีมาได้ยังไง

รู้แต่ว่าตอนนั้น คิฉินโมโหนายเกียรติมาก ตัวสั่น ปากสั่น พยายามระงับอารมณ์ไม่ให้ทำร้ายนายเกียรติ ซึ่งเป็นคู่กรณีในขณะนั้นให้ได้มากที่สุด

พร้อมกันนั้นตำรวจก็ได้ให้คิฉินนั่งรอและบอกว่าจะปล่อย ถ้าคิฉินไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ซึ่งขณะนั่งรอได้มีตำรวจนอกเครื่องแบบหลายคนมาบอกให้คิฉินรับสารภาพ แต่คิฉินได้ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา ต่อจากนั้นตำรวจได้พาคิฉินขึ้นรถโดยแยกกับนายเกียรติเข้ากรุงเทพฯ โดยตำรวจบอกว่า นายเกียรติได้สารภาพหมดแล้ว และจะพาไปจับเจ้าของของกลาง ถ้าจับได้จึงจะปล่อยคิฉิน เมื่อไปถึงบ้านของคนที่ถูกกล่าวอ้างว่าเป็นเจ้าของยาเสพติด ได้มีการสกัดจับ แต่ก็ไม่สามารถจับได้ทัน ตำรวจจึงมาบอกคิฉินว่า ปล่อยคิฉิน ไม่ได้เพราะจับอีกคนไม่ได้

จนถึงวันนี้ที่คิฉินขาดอิสรภาพ เพราะตำรวจบอกว่า

“คิฉินเป็นแฟนกับนายเกียรติ ต้องเกี่ยวข้องด้วย...”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ต้องโทษประหารชีวิต

ขณะต้องศาลพิพากษาจากศาลให้ต้องโทษประหารชีวิต น.ส.หวานได้เล่าให้ฟังว่า

“ขณะฟังคำพิพากษาของศาล คิฉินรู้สึกเหมือนแพดานถล่มทับศีรษะ... เข่าอ่อน...

หน้ามีดจะเป็นลม... ได้แต่กรี๊ดร้องเหมือนคนเสียสติ...!”

โดย น.ส.หวาน มีความรู้สึกตกใจมาก เพราะไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ตนเองจะต้องคำพิพากษาสูงสุดให้ต้องโทษประหาร โดยที่ตนเองไม่ได้กระทำความผิด

อย่างไรก็ตาม น.ส.หวาน มีความรู้สึกที่เกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตในระดับหนึ่งเท่านั้น โดยให้เหตุผลว่า

“คิฉินกลัวโทษระดับหนึ่ง เพราะเชื่อมั่นว่าคิฉินไม่ได้ทำผิด เชื่อในความยุติธรรมของศาล”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

น.ส.หวาน ไม่ได้มีความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำ เพราะคิดว่าตนเองไม่ได้กระผิดในคดียาเสพติดแต่เพียงประการใด หากแต่มีความรู้สึกผิดที่คบหากับผู้ค้ายาเสพติด ซึ่งก่อเกิดปัญหาสังคมและทำให้ตนเองต้องหมดอิสรภาพ กลายเป็นนักโทษประหารชีวิตที่หมดทางเลือกในชีวิตอีกต่อไป ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับผู้ที่ค้ายาเสพติดเลย ถ้ารู้มาก่อนว่านายเกียรติยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จะไม่คบหาสมาคมกับนายเกียรติตั้งแต่ต้น

ปัญหาและอุปสรรคขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

น.ส.หวาน ได้เล่าให้ฟังว่า การใช้ชีวิตในเรือนจำในสถานภาพของนักโทษประหารว่า น.ส.หวาน ไม่ได้ประสบปัญหาทางกายใด ๆ หากแต่จะมีปัญหาสุขภาพจิตที่ น.ส.หวานยอมรับว่า

“สภาพจิตใจของดิฉันแย่มาก

เพราะ จะคิดอยู่ตลอดเวลาว่าเราไม่ได้ทำผิด ทำไมเราต้องมาต้องโทษประหาร มันไม่ยุติธรรมเลย

นอกจากนี้บางครั้งดิฉันยังรู้สึกกดดันกับกฎระเบียบส่วนรวม เพราะบางครั้งเพื่อนฝูงต้องขังที่มีกำหนดโทษไม่สูง จะไม่คำนึงถึงส่วนรวม ทำให้ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษสูงอยู่แล้ว พลอยเดือดร้อนไปด้วย

ทุกวันนี้ดิฉันเครียดมาก ต้องเผชิญกับความผิดที่เราไม่ได้ก่อ แต่ยั้งดีที่ดิฉันได้เป็นนักร้องในวงของทัณฑสถานหญิงกลาง จึงช่วยให้ดิฉันมีขวัญและกำลังใจขึ้นมาก ทำให้เรารู้สึกว่าชีวิตนี้ยังมีคุณค่า ได้ทำในสิ่งที่เรารัก ได้ทำให้เราสามารถลืมเรื่องราวร้ายลงไปได้บ้าง แม้จะเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของเวลาที่แสนจะยาวนาน...ที่ต้องใช้ความอดทนให้ผ่านไปให้ได้ในแต่ละวัน”

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของ น.ส.หวาน ที่ทุกวันนี้มีสถานภาพเป็นนักโทษประหาร มีดังนี้

“ดิฉันไม่มีความคาดหวังอะไรมากกับชีวิตในอนาคต ยังคิดเพียงแต่ว่าน่าจะมีโอกาสได้กลับไปอยู่กับครอบครัวและออกไปทันได้ดูแลพ่อแม่ยามแก่ชรา...

เป็นความหวังของคนที่สิ้นหวังอย่างดิฉัน จะได้ช่วยต่อลมหายใจให้ผ่านไปในแต่ละวันให้ได้บ้าง”

ความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต

น.ส.หวาน เห็นว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยให้เหตุผลว่า

“ควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพราะเป็นบทลงโทษที่ร้ายแรงเกินไป สำหรับคนที่ไม่ได้ทำผิดจริง อย่างที่โดนกล่าวหา โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นเหยื่อของผู้ชายที่กระทำผิด บางครั้งไม่รู้เรื่องจริง ๆ ก็กลายเป็นผู้ร่วมกระทำผิด ถึงจะไม่ใช่คดีถึงที่สุด แต่การตัดสินโทษที่ได้รับในศาลชั้นต้นก็ค่อนข้างทำร้ายความรู้สึกมากพอสมควร...”

ข้อเสนอแนะที่ฝากถึงสังคม

น.ส.หวาน ได้ให้ข้อเสนออื่น ๆ แก่สังคมภายนอกดังนี้

“อย่าตัดสินโทษด้วยคำว่า เป็นคู่รัก หรือสามีภรรยา กัน เพราะบางครั้งฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำอะไรก็อาจปีคบัง โดยเราไม่รู้ อย่าใช้คำว่า การมีความสัมพันธ์จะต้องรู้ทุกเรื่องที่ทำ”

กรณีศึกษาที่ 5 : นายสมควร

เพราะอารมณ์ชั่ววูบ... ผมต้องกลายเป็นนักโทษประหาร
วันแรกที่นอนในเรือนจำ ผมกลัว และร้องไห้ตลอดทั้งคืน... เครียดมาก นอนไม่หลับ
เหมือนคนบ้าที่เสียสติ!

ข้อมูลส่วนบุคคล

นายสมควรต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีฆ่า ปัจจุบันอายุ 42 ปี ก่อนต้องโทษจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบอาชีพเปิดร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ มีรายได้เฉลี่ย 20,000 บาท ต่อเดือน มีสถานภาพทางครอบครัวคือ สมรส มีบุตรจำนวน 2 คน เป็นเพศหญิง อายุ 19 ปี และเพศชาย อายุ 15 ปี

นายสมควรกระทำผิดขณะมีอายุได้ 35 ปี ปัจจุบันนายสมควรมีสถานภาพเป็นนักโทษประหาร โดยศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ได้ตัดสินให้นายสมควรต้องโทษประหารชีวิตเหมือนกันทั้ง 3 ศาล นายสมควรจึงมีสถานภาพเป็นนักโทษเด็ดขาด และกำลังอยู่ในขั้นตอนของการทำฎีกาทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษ ปัจจุบันจำคุกอยู่ที่แดน 2 เรือนจำกลางบางขวาง เป็นระยะเวลา 7 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

สำหรับมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของนายสมควร เกิดจากการบันดาลโทสะ เนื่องจากมีปัญหาไม่สามารถตกลงกับคู่เสียชีวิตได้ นายสมควรจึงใช้ปืนยิงคู่เสียชีวิตจนกระทั่งเสียชีวิต โดยนายสมควรได้เล่าว่า

“ผมไม่ตั้งใจจะยิงเขาให้ตายหรอก แต่คุณลองคิดดูซิ เขาเป็นคนทำผมก่อนมานาน พอผมลุกขึ้นมาทำเขาบ้าง ผมก็ต้องโทษประหารชีวิต

ก่อนหน้านี้ ผมมีสวนปาล์ม 20 ไร่ และที่ดินอีก 30 ไร่ของพ่อแม่ผม เขาต้องการซื้อที่ 30 ไร่ ผมก็ไม่ยอมขายให้ เพราะเขาไม่ยอมจ่ายเงินอีก 10 ไร่ เขายอมจ่ายเพียง 20 ไร่ เท่านั้น ต่อมาเขาตกลงจ่ายเงินซื้อที่ดินกับพ่อแม่ผมได้ เพราะเราเป็นญาติกัน พ่อแม่ผมตกลงกับเขาได้ก็เลยขายเขาไป

ผมเองก็มีที่ดิน 20 ไร่ ที่อยู่ติดกับที่ดินเขา ต่อมาผมได้ปลูกปาล์มทำเป็นสวนปาล์ม แต่เมื่อเขาซื้อที่ 30 ไร่ไป สวนปาล์มของผมกลายเป็นที่ตาบอด ที่ไม่สามารถจะออกได้ ต้องเข้าออกที่ดิน

ของผมโดยผ่านที่ดินของญาติคนดังกล่าว ตอนแรกก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะเราเป็นญาติกัน ผมจึงผ่านเข้า-ออก สวนป่าของผมได้ตลอด

ต่อมามีเจ้าของที่ดินอีกคนที่มียุทธินิดกับเขา ได้เดินไฟฟ้าไปติดหลอดไฟกับต้นยางพาราในสวนของญาติผมคนดังกล่าว ทำให้เขารู้สึกโกรธเจ้าของที่คนนั้น และโกรธผมไปด้วย โดยการใช่วิธีการปิดทางเข้า-ออก สวนป่าของผม ผมจึงมีปัญหา เพราะผมต้องพาคงงานผ่านเส้นทางสวนของเขาเพื่อไปตัดป่า 15 วันต่อครั้ง ผมให้คนงานไปพูดกับเขาเพื่อขอเปิดเส้นทาง เขาก็ไม่ยอมเปิดเส้นทางให้

วันเกิดเหตุ ผมได้ตัดสินใจเดินเข้าไปพูดกับเขาด้วยตัวเอง แต่เขาไม่สนใจผม ไม่ฟังผมเลย ไม่ว่าผมจะอธิบายหรืออ้อนวอนให้เขาเปิดทางอย่างไรก็ตาม วันนั้นผมจำได้ว่าผมก็มีอารมณ์โกรธมาก่อนแล้ว ก็พยายามใจเย็นพูดกับเขา แต่เขาหันหลังให้ผม ไม่ให้ความสนใจอะไรผมเลย ผมโกรธมาก มันเหมือนเลือดขึ้นหน้า เลยตัดสินใจใช้ปืน 9 มม. ที่ผมพกติดตัวเป็นประจำยิงเขา 4 นัด ตอนนั้นก็ไม่ได้คิดว่าจะทำให้เขาตายหรือเปล่า รู้แต่เพียงว่า มันเป็นอารมณ์โกรธที่ไม่สามารถระงับได้ ...”

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของนายสมควรจึงมาจากการบันดาลโทสะ เนื่องจากมีปัญหา กับคู่กรณีมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง แต่เมื่อตกลงปัญหากันไม่ได้จึงบันดาลโทสะและได้ยิงคู่กรณีจนกระทั่งเสียชีวิต

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นายสมควรเติบโตมาในครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ขณะที่นายสมควรอายุได้เพียง 10 ขวบ บิดาได้เสียชีวิตลง ต่อมามารดาได้มีครอบครัวใหม่และมีน้อง 3 คน ซึ่งครอบครัวในวัยเด็กของนายสมควรเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่น พ่อ หรือ พ่อเลี้ยง ไม่เคยใช้ความรุนแรงกับแม่และลูก ๆ พี่น้องมีความรักใคร่กัน ซึ่งเมื่อนายสมควรเรียนจบในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากที่บ้านมีฐานะไม่ดีนัก จึงหัดซ่อมรถจักรยานยนต์หารายได้ช่วยเหลือครอบครัว จนกระทั่งต่อมาเมื่อมีความชำนาญมากขึ้น ประกอบกับฐานะทางบ้านดีขึ้น ตนเองจึงได้เปิดร้านซ่อมจักรยานยนต์เป็นของตนเอง

อย่างไรก็ตาม นายสมควรมีน้องชายคนหนึ่งที่กำลังต้องโทษจำคุก 15 ปี ในคดีชิงทรัพย์ แต่นายสมควรได้เล่าให้ฟังว่า การกระทำของน้องชาย หรือของนายสมควรคงไม่ได้มาจากครอบครัว เพราะครอบครัวอบอุ่น บิดา-มารดา สอนให้ลูก ๆ เป็นคนดี แต่น้องชายทำผิดเพราะคบเพื่อนไม่ดี ในขณะที่นายสมควรทำผิดเพราะบันดาลโทสะมากกว่าปัจจัยครอบครัว

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

นายสมควรรได้สมรสกับคนในจังหวัดเดียวกัน และมีลูกด้วยกัน 2 คน เป็นเพศหญิง และเพศชาย โดยภรรยาเป็นแม่บ้านเลี้ยงดูลูกที่ในขณะนั้นกำลังเรียนในระดับมัธยมศึกษา และระดับประถมศึกษา ซึ่งครอบครัวก่อนต้องโทษก็ไม่ใช่ว่าจะสบายในการกระทำผิดแต่อย่างใด เพราะภรรยาก็ไม่เคยยอมให้นายสมควรรใช้ความรุนแรงกับผู้เสียชีวิต หากแต่ยังได้แนะนำให้นายสมควรรพุดจากกันด้วยถ้อยที่ถ้อยปราศัย เพราะคู่กรณีต่างก็เป็นเครือญาติด้วยกันทั้งนั้น

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนายสมควรรประกอบด้วย

การคบเพื่อนก่อนต้องโทษ

นายสมควรมีการคบเพื่อนที่มีความหลากหลาย ทั้งที่เป็นคนทำสวนป่าสัมด้วยกัน คนทำงานซ่อมรถ หรือเพื่อนที่เป็นนักการเมืองท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นนายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด สมาชิกสภาจังหวัด โดยนายสมควรรได้กล่าวว่า

“ผมเป็นคนมีเพื่อนเยอะ และหลากหลาย เพราะผมทำงานบริการจึงรู้จักคนเยอะ ผมเคยเป็นฐานเสียงให้พวก สจ. ผมเลยมีเพื่อนเป็นนักการเมืองท้องถิ่น

แต่ผมไม่เคยมีเพื่อนที่กระทำผิดจนต้องโทษจำคุก หรือต้องโทษประหารชีวิตเลยนะ

ในกลุ่มเพื่อนสนิท ผมเป็นคนแรกที่ต้องโทษประหารชีวิต

ส่วนใหญ่ผมจะไม่มีเพื่อนที่เป็นนักเลง ผมไม่เคยมีพฤติกรรมในสมัยวัยรุ่นที่ยกพวกตีกัน

ที่ผมทำผิดครั้งนี้ ก็ไม่มีเพื่อนคนไหนเขาแนะนำให้เราทำหรอก แต่เรามั่นใจควบคุมอารมณ์ไม่ได้จริง ๆ ”

การเรียนรู้ทางสังคม

นายสมควรรได้เล่าให้ฟังถึงการเรียนรู้ทางสังคมที่มีต่อการประกอบอาชญากรรมว่า

“ผมไม่เคยสนใจคดีอาชญากรรมอะไรมากนัก ไม่เคยเรียนรู้ที่จะฆ่าใครทั้งสิ้น ที่ผมฆ่าเขา ผมบันดาลโทสะที่เขาแกล้งผมมากกว่า”

โดยนายสมควรรได้เล่าให้ฟังว่า ไม่เคยมีการเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมจากบุคคลในครอบครัว หรือ จากคนที่รู้จัก หรือ จากสื่อเลย ไม่เคยสนใจในคดีอาชญากรรม และไม่คิดว่าตนเองจะต้องกลายเป็นคนที่ก่ออาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต

ความผูกพันต่อสังคม

นายสมควรมีความผูกพันต่อสังคมที่อยู่อาศัยเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นชุมชนที่อาศัยอยู่มาตั้งแต่เด็ก และผู้ที่อยู่อาศัยในชุมชนรวมทั้งคู่กรณี ล้วนแต่เป็นเครือญาติกันทั้งนั้น โดยนายสมควรมักจะช่วยเหลือและเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนเท่าที่สามารถจะกระทำได้ ไม่ว่าจะเป็นงานบุญ อาทิ กฐิน ผ้าป่า หรือการพัฒนาชุมชน การหาเสียงเลือกตั้ง

โดยนายสมควรรได้เล่าให้ฟังอย่างภาคภูมิใจต่อชุมชนที่อยู่ก่อนต้องโทษว่าเป็นชุมชนที่ตนเองรักและผูกพันมาก

การถูกตีตราจากสังคม

นายสมควรมิเคยถูกตีตราจากสังคมก่อนต้องโทษประหารชีวิต เพราะนายสมควรมิเคยมีพฤติกรรมในการกระทำผิดแต่อย่างใด หากแต่เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากชุมชนในความมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น แม้ในขณะที่นายสมควรมิกระทำความผิดและต้องโทษ เพื่อนบ้านและชุมชนที่นายสมควรมิอาศัยอยู่ก็ได้แสดงความเข้าใจ และเห็นอกเห็นใจนายสมควรมิ

สภาพร่างกายและจิตใจและบุคลิกภาพ

นายสมควรมิเป็นผู้ที่มีสภาพร่างกายที่ปกติ เป็นคนที่มีลักษณะท้วม ผิวดำแดง และมีสภาพจิตใจที่ปกติ มิเคยมีประวัติการรักษาอาการทางประสาทหรืออาการทางจิตเวชแต่ประการใด นอกจากนี้ยังมีบุคลิกภาพที่ร่าเริง แจ่มใส ชอบเข้าสังคม ทำให้มีเพื่อนฝูงมากมาย

การควบคุมตัวเอง

โดยปกตินายสมควรมิเป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ดี มิเคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งที่มีความรุนแรงกับใครมาก่อน หากแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ นายสมควรมิไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เพราะเคยมีเรื่องกันมากับคู่กรณีในเรื่องที่ดิน ซึ่งนายสมควรมิขอร้องคู่กรณีเพื่อขอผ่านที่ดิน แต่คู่กรณีไม่ยอมและพูดจาไม่ดี ประกอบกับการมีอาวุธติดตัว เมื่อบันดาลโทสะและมีอาวุธอยู่ข้างกาย จึงทำให้ก่อเหตุยังคู่กรณีจนกระทั่งเสียชีวิต

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

ในขณะที่กระทำความผิด นายสมควรมิได้เล่าว่า มิมีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะได้รับแต่ประการใด

•
•

“ตอนผมทำผิด มันบันดาลโทสะ มิรู้เรื่องหรือกลัวว่า จะได้รับโทษอย่างไร คิดอย่างเดียวว่า จะขอขอเขาผ่านทางไปตัดปาล์ม แต่เมื่อเขาไม่รับฟัง มิสนใจผม

ผมก็คิดเพียงอย่างเดียวว่า ทำอย่างไร จะเข้าไปในที่ดินเราให้ได้ เมื่อคุยกันไม่รู้เรื่อง ผมโกรธมาก ใช้ปืนยิงเขาจนเสียชีวิต

ตอนนั้นผมไม่กลัวโทษหรือกลัวใคร... ไม่กลัวบาปหรืออะไรทั้งนั้น มันเป็นอารมณ์ชั่ววูบจริงๆ

แต่หลังจากนั้นผมก็รู้สึกเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ แต่ไม่คิดว่าโทษที่ได้รับมันจะสูงขนาดนี้...”

พฤติกรรมในการกระทำผิด

นายสมควรกระทำผิดในขณะอายุ 35 ปี เนื่องจากได้ให้เหตุผลว่า ได้ตกลงกับผู้เสียชีวิตไม่ได้ จึงเกิดบันดาลโทสะ และยิงผู้เสียชีวิต จนกระทั่งเสียชีวิต โดยนายสมควรได้เล่าว่า มีปัญหากับผู้เสียชีวิตมาเป็นระยะเวลาประมาณเกือบ 1 ปี เนื่องจากผู้เสียชีวิต ได้ซื้อที่ดินจำนวน 30 ไร่ จากบิดา มารดา ของนายสมควร ซึ่งเป็นที่ดินที่ติดกับสวนปาล์มของนายสมควร ทำให้ที่ดินของนายสมควรเป็นที่ดินตาบอด ต้องเข้าออกโดยผ่านที่ดินของผู้เสียชีวิต และเนื่องจากนายสมควรและผู้เสียชีวิตเป็นญาติกัน การเข้าออกที่ดินดังกล่าว จึงสามารถกระทำได้เป็นเรื่องปกติ จนกระทั่งเจ้าของที่ดินที่ติดกับผู้เสียชีวิตอีกคน ได้มีการรื้อกำแพงที่ดินของผู้เสียชีวิต โดยการนำสายไฟฟ้าผ่านที่ดิน และตัดหลอดไฟที่บริเวณต้นยางพาราของผู้เสียชีวิต ทำให้ผู้เสียชีวิตโกรธ ไม่อนุญาตให้นายสมควรและผู้ใดผ่านที่ดินของตนอีกเลย ซึ่งนายสมควรต้องประสบกับความเดือดร้อน เพราะที่ดินของนายสมควรเป็นที่ดินตาบอด ต้องใช้เส้นทางเดินผ่านที่ดินของผู้ตายเท่านั้น ซึ่งนายสมควรได้พยายามเข้าไปพูดคุยกับผู้เสียชีวิต แต่ผู้เสียชีวิตไม่ยอมรับฟัง นายสมควรจึงให้ภรรยา น้องชาย และผู้ใหญ่บ้าน ไปคุยกับผู้เสียชีวิต ผู้เสียชีวิตไม่ยอมรับฟังใด ๆ และพูดจาไม่ดีกับบุคคลดังกล่าว ต่อมา นายสมควรได้คุยกับภรรยาผู้เสียชีวิต ซึ่งภรรยาผู้เสียชีวิตได้นัดให้นายสมควรมาคุยกับผู้เสียชีวิต เพื่อตกลงในเรื่องการผ่านทางอีกครั้ง

ในวันเกิดเหตุ นายสมควรได้ให้คนงาน ไปคุยกับผู้เสียชีวิตก่อน แต่ไม่เป็นผล ตนเองจึงได้ไปคุยกับผู้เสียชีวิตเอง เพื่อขอร้องให้ผู้เสียชีวิตเปิดเส้นทางให้ตนและคนงานเข้าไปตัดป่าล้ม หากแต่วันนั้น ผู้เสียชีวิตพูดจาไม่ดีกับนายสมควร และไม่ยอมรับฟังใด ๆ โดยได้หันหลังให้นายสมควร ซึ่งนายสมควรพยายามระงับอารมณ์โดยนึกถึงคำเตือนของภรรยาที่ได้เตือนก่อนที่นายสมควรจะมาพูดคุยกับผู้เสียชีวิตว่า ให้นายสมควรใจเย็น อย่าทำร้าย หรือนำผู้เสียชีวิตโดยเด็ดขาด เพราะจะนำความวิบัติมาสู่ครอบครัว

นายสมควรได้เล่าให้ฟังว่า

“ผมพยายามระงับอารมณ์ แต่ก็ทำไม่ได้...”

เพราะผู้เสียชีวิตไม่รับฟังอะไรผมเลย ยืนหันหลังให้ผม แม้ผมจะพยายามอ่อนนออนอย่างไรรก็ตาม

ก่อนหน้านี้ ภรรยาที่เดือนผมตลอดว่า อย่าใช้ความรุนแรงมันจะนำความฉิบหายมาสู่ครอบครัวเรา เขายังเคยแนะนำให้ผมไปฟ้องศาล เพื่อให้ผู้เสียชีวิตเปิดเส้นทางผ่านให้ แต่ผมเห็นว่าเราเป็นญาติกันก็เลยขอมายกยกันให้รู้เรื่องดีกว่า

แต่คุณอย่างไรเขาก็ไม่ฟัง แลผมยังหันหลังคุย มันเหมือนถูกรุกกันมากเกินไป ผมโกรธมาก รู้สึกหน้าร้อนผ่าวไปหมด ก็เลยหยิบปืนที่ผมพกมาเป็นประจำ กระหน่ำยิงเขาไป 4 นัด ตอนยิงมันเหมือนไม่รู้ตัว ไม่คิดว่าเราจะติดถูกติดตาราง เขาจะตายหรือเปล่าก็ไม่รู้ รู้แต่เพียงต้องจัดการให้เขารู้บ้างว่า เขาทำอะไรลงไปกับเรา ตอนที่ผมยิงเขาไป 4 นัด ผมเห็นเขาล้มลง และมีเลือดไหลออกมา...

แต่ผมเองก็ไม่รู้ว่าเขาตายหรือเปล่า เพราะพวกคนงานได้มารับพาผมออกไปจากจุดเกิดเหตุ”

หลังจากนั้นนายสมควร จึงหนีไปอยู่กับญาติในเมือง และได้เล่าให้ภรรยาและลูก ๆ ฟัง

“ผมหนีไปได้อาทิตย์หนึ่ง และผมให้เพื่อนที่เป็นสมาชิกสภาจังหวัดไปเคลียร์คดีกับญาติเขา แต่ญาติ ๆ เขาไม่ยอม ในที่สุดผมก็เคยตัดสินใจมอบตัว

หนีความรู้สึกทรมานทางใจอย่างแสนสาหัส เพราะมันเป็นสิ่งที่เฝ้าหลอกหลอนผมอยู่ตลอดเวลา หลังจากที่เขาตาย ผมไม่ได้มีความสุขนะ มันเหมือนมีอะไรที่คอยหลอกหลอนเราอยู่ตลอดเวลา เราต้องต่อสู้กับความผิด กับความรู้สึกผิดอยู่ตลอดเวลา”

ความเสียหายของอาชญากรรม

ความเสียหายของอาชญากรรมจากการกระทำของนายสมควร ต้องทำให้เจ้าของที่ดินที่มีปัญหาข้อพิพาทกับนายสมควรต้องเสียชีวิต 1 คน แต่ความเสียหายของอาชญากรรมยังส่งผลต่อนายสมควรและครอบครัว เพราะทำให้นายสมควรต้องขาดอิสรภาพ มีสถานภาพเป็นนักโทษประหารและครอบครัวต้องขาดเสาหลัก มีภรรยาที่ทำหน้าที่เลี้ยงดูลูก 2 คน แต่เพียงคนเดียว

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิต และความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต

นายสมควรได้เล่าถึงความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิตว่า

“ผมรู้สึกแย่มาก... ศาลไม่น่าตัดสินผมรุนแรงขนาดนี้ เพราะผมเป็นฝ่ายถูกกระทำมาก่อน เขาทำผมมาก่อน ไม่มีใครรู้ แต่เมื่อผมลุกขึ้นมาทำเขาบ้าง... เมื่อผมทำผิด ผมก็เข้ามอบตัว แต่เมื่อโดนตัดสินอย่างนี้ ผมรู้สึกแย่มาก ๆ

ตอนออกจากห้องพิจารณาคดี ผมรู้สึกห่อเหี่ยวขาดกำลังใจ...

ก็ได้กำลังใจจากภรรยาที่แหละที่ให้ความหวังว่า เรายังมีโอกาสอีก 2 ศาล เมื่อศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ยังคงยืนยันพิพากษาประหารชีวิตเหมือนกัน ผมก็ต้องรู้สึกแย่มากไปกว่าเดิม

ตอนที่ศาลพิพากษาประหารชีวิตทั้ง 3 ศาล ผมกลัวโทษประหารมากครับ กลัวจริง ๆ เครียดมาก แต่ตอนนี้ยังมีความหวังในการทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษอีกครั้งครับ”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำผิด

นายสมควรได้มีความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำของตนเอง โดยได้เล่าว่า

“พอผมยิงเขาตาย ผมก็สำนึกผิดแล้วละครับ

ผมหนีไปอาทิพย์หนึ่ง ก็ไม่มีความสุข มันเป็นความรู้สึกที่ฝ้าหลอกหลอน ผันเห็นเขาตลอด รู้สึกทรมานมาก จนผมต้องเข้ามอบตัว

ทุกวันนี้ผมสำนึกผิดในการกระทำแล้วครับ คิดว่าไม่คุ้มกันเลยที่เราได้ทำลงไป ถ้าย้อนเวลากลับไปได้...ผมจะไม่ทำอย่างนั้นโดยเด็ดขาด”

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

สำหรับความรู้สึกขณะถูกจำคุกในวันแรกขณะต้องโทษประหารชีวิตของนายสมควร คือ

“ความรู้สึกแรกที่ต้องนอนในเรือนจำ ผมต้องทำใจมากครับ

ผมกลัว และร้องไห้ตลอดทั้งคืน... ตอนนั้นผมเครียดมาก นอนไม่หลับเหมือนคนบ้า ที่เสียสติ

เดือนแรกของการจองจำในคุก ผมนอนไม่หลับเลย เมื่อภรรยาและพี่สาวมาเยี่ยม และบอก ว่าผมไม่สามารถประกันตัวไปสู่คดีข้างนอกได้ ผมโกรธเขามาก ทะเลาะกับแฟนและพี่สาวตลอด

ผมยังต้องถูกจำตรวนที่ข้อเท้า! เดินไปไหนก็มีเสียงดังและไม่สะดวก ญาติก็ไปขอให้ เจ้าหน้าที่ถอดตรวนออก แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะเจ้าหน้าที่บอกว่าผมมีโทษสูงสุด เป็นนักโทษ

ในคดีที่ต้องโทษประหารชีวิต ซึ่งทุกคนต้องจำตรวนเหมือนกัน ผมเครียดมาก กลางคืนนอนไม่หลับเลย

ต่อมาผมต้องทำใจในการรับสภาพกับชีวิตในคุกไม่อย่างนั้นผมต้องบ้าแน่นอน!

และมีความหวังต่อศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา แต่แล้วผมก็ต้องผิดหวัง ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา ยังคงยื่นคำพิพากษาเดิมคือ ประหารชีวิต ผมใช้ระยะเวลา 5 ปีกว่า ในการถูกพิพากษาจากศาลชั้นต้นไปยังศาลฎีกา หมาเงินจ่ายให้ทนายความไป 3 แสน ก็ที่คืนปัญหานั้นแหละ ผมตัดสินใจขายให้ญาติ เพราะยังงี้ก็ยังเป็นปัญหา เพราะหลังจากผู้เสียชีวิตเสียชีวิต ภรรยาผู้เสียชีวิตได้เปิดทางให้ผมผ่านเส้นทางของเขา แต่พ่อผู้เสียชีวิตยังโกรธไม่ยอมเปิดทาง ผมก็เลยต้องขายที่ไป แต่เงินทั้งหมดก็หมดไปกับทนายความนี่แหละ

ผมโกรธทนายความเหมือนกัน !

เพราะเขาเป็นคนแนะนำ给我ปฏิเสธทั้ง 3 ศาล และเขาบอกว่าเขาทำเต็มที่แล้ว...

ตอนนี้ผมกำลังทำฎีกาทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษ ทนายจะเข้ามาอาสาทำให้อีก แต่ผมปฏิเสธเขานะ ไม่เชื่อถือเขาอีกต่อไป ถ้าเขาไม่แนะนำเราอย่างที่ผ่านมา หรือ ถ้าเราได้รับสารภาพคดีเราอาจจะได้รับโทษน้อยกว่านี้ เราไม่น่าเชื่อเขาเลย

ในการทำทูลเกล้าครั้งนี้ ผมเลยให้เพื่อนผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวางที่เรียนจบกฎหมายแนะนำและทำให้ มันสบายใจกว่า ผมไม่เชื่อใจกับทนายคนนี้อีกแล้ว

ทุกวันนี้ผมอยู่ในเรือนจำกลางบางขวางที่แดน 2 ปรับตัวได้มากขึ้น เพราะติดคุกมาตั้ง 7 ปีแล้ว

แต่ชีวิตในเรือนจำของนักโทษประหารจะแตกต่างจากนักโทษที่มีโทษน้อยกว่า เพราะต้องอยู่ในเรือนนอนเป็นระยะเวลานาน ไม่ค่อยมีอิสรภาพเหมือนนักโทษอื่น ๆ โดยห้องนอนผมมีเพื่อน 19 คน ตื่นนอน 07.00 น. กว่าจะได้ ออกมานอกห้องนอน ออกกำลังกาย เวลา 10.00 น. เป็นเวลา 1 ชั่วโมง และต้องกลับไปเรือนนอนอีก

วันเวลาผ่านไปช้ามาก ผ่านไปในแต่ละวันด้วยการดูโทรทัศน์ ญาติมาเยี่ยมเราน้อยลง มาเยี่ยมแค่ปีละ 2 ครั้งเท่านั้น แต่ส่งจดหมายและพัสดุของที่เราขอมาให้ทุกเดือน

ทุกวันนี้ผมเองก็กลัวถูกประหารชีวิตเหมือนกัน ตอนนี้ไม่เหงาและเครียดเหมือนตอนเข้ามาอยู่ที่บางขวางใหม่ ๆ เพราะมีพรรคพวกเพื่อนฝูงที่เข้าใจกัน และมีชะตากรรมเหมือนเรา เห็นเพื่อนเขาอยู่ได้ เราก็เลยต้องปรับตัว และอยู่ให้ได้ แม้ว่าในแต่ละวันจะอยู่ในห้องนอนมาก เบื่อมาก แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร นอกจากต้องทำใจ !

แต่ผมจะชอบมากเมื่อทางเรือนจำได้ให้พระจากวัดบางแพรกได้เข้ามาสอนจิตภาวนา นั่งสมาธิ ทำให้จิตใจผมสงบผ่อนคลายไม่เครียดมาก และมีความหวังในชีวิตว่ามีลูกเมียที่กำลังรอเราอยู่

ทุกวันนี้ผมไม่เครียดแล้วละ... แต่คิดว่าอารมณ์ชั่ววูบของเรามันทำให้เราทำในสิ่งที่ไม่ดี ไม่คุ้มกันเลย มีปัญหาสุขภาพร่างกายไม่ดี ก็เป็นโรคกระเพาะครับ

ตอนนี้ชินกับชีวิตในเรือนจำ แต่ที่ไม่เคยชินตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้ที่ถูกจำคุกตั้ง 7 ปี คือการถูกจำกัดรวน จะเดินไปไหนก็ไม่สะดวก เสี่ยงก็ตุงกรังกรัง ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่ทำใจมีชีวิตอยู่ให้ได้ ทำใจได้ละครับก็เราทำผิดจริง ๆ นี่นา..."

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นายสมควรมีความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตคือ

“ผมมีชีวิตอยู่ด้วยความหวังที่ว่า จะได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษครับ และรอคอยการได้กลับบ้าน ไปอยู่กับลูกเมียที่กำลังรอคอยผมอยู่ทุกลมหายใจ อยู่ในนี้ก็ได้พรรคพวกเพื่อนฝูงที่มีชะตากรรมเหมือนเราให้กำลังใจกันแหละครับ ก็ได้แต่ต่อลมหายใจให้ยาวออกไป รอวันที่ได้รับอิสรภาพกลับไปหาลูกเมียที่กำลังรอเราอยู่”

ความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต

นายสมควรถามเห็นว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพราะบางคนไม่ได้ทำผิดจริง แต่ต้องเป็นแพะหรือเหยื่อของกระบวนการยุติธรรม แต่ในขณะที่เดียวกันนายสมควรถามเห็นว่าหากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตให้หมดไป คนอาจจะไม่กลัว อาจจะทำผิดมากขึ้น ดังนั้นควรใช้โทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่กระทำผิดในคดีฆ่าซาก มากกว่านำมาใช้สำหรับผู้กระทำครั้งแรก

ข้อเสนอแนะต่อการป้องกันอาชญากรรม

“ผมคิดว่ารัฐบาลควรแก้ปัญหาอาชญากรรมที่ต้นเหตุ อาทิ ยาเสพติด ต้องแก้ที่ความยากจน แต่ทุกวันนี้รัฐบาลแก้ปัญหาอาชญากรรมที่ปลายเหตุ ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ มากขึ้น เช่น ปาหิรนรถยนต์ และสื่อควรรับผิดชอบในการนำเสนอเพราะอาจเป็นการสร้างค่านิยมที่ไม่ถูกต้องต่อสังคมไทย”

กรณีศึกษาที่ 6 : นายสิงห์

**เพราะความโกรธ ทำให้ผมต้องเป็นนักโทษประหาร
ผมสักชื่อลูกเมีย ที่สองแขน เพราะเหมือนมีเขาอยู่ใกล้ตัวตลอดเวลา
คิดว่าถ้าถูกประหาร ลูกเมียจะได้อำภพได้..”**

ข้อมูลส่วนบุคคล

นายสิงห์ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีฆ่าผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิต ปัจจุบันอายุ 55 ปี เป็นคนจังหวัดแพร่โดยก่อนต้องโทษได้ประกอบอาชีพรับจ้างทำไร่ทำสวน มีรายได้เฉลี่ยปีละประมาณ 5,000 บาท จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีสถานภาพครอบครัวคือ สมรส และมีลูก 3 คน โดยภรรยาประกอบอาชีพขายของในตลาด

นายสิงห์ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีใช้ปืนยิงบุคคลอื่นจนถึงแก่ชีวิต ขณะอายุได้ 43 ปี ปัจจุบันมีสถานภาพเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นดีมาก โดยผ่านการพิพากษาจากศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และฎีกา ให้ต้องโทษประหารชีวิต และได้ยื่นฎีกาเพื่อขอพระราชทานอภัยโทษ คงเหลือโทษจำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันจำคุกมาแล้วเป็นระยะเวลา 12 ปี ประกอบกับปัจจุบันมีสถานภาพเป็นนักโทษชั้นดีมาก ซึ่งเป็นผู้ที่มีความประพฤติดี จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าห้อง และเป็นพนักงานผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ในการดูแลผู้ต้องขัง

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

นายสิงห์ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีใช้ปืนยิงผู้อื่นจนกระทั่งเสียชีวิต เนื่องจากในวันเกิดเหตุได้เล่นการพนันในงานศพของคนในหมู่บ้าน และมีผู้ที่ค้างเงินไม่ยอมจ่ายเงินให้ตนเองจำนวน 280 บาท เนื่องจากตนเองเป็นเจ้าของมือ และได้ทวงผู้เสียชีวิตมาเป็นเวลา 1 วันก่อนหน้านี้ หากแต่ผู้เสียชีวิต ไม่ยอมจ่ายเงิน และพูดจาไม่ดีกับนายสิงห์ ทำให้วันเกิดเหตุ นายสิงห์ได้ขโมยปืนบิดาไปใช้สำหรับป้องกันตัว เนื่องจากคาดว่าอาจจะมึเรื่องกับผู้เสียชีวิตเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ โดยคิดว่าต้องการนำปืนของพ่อไปป้องกันตัว หรืออาจใช้กับผู้เสียชีวิตให้คืนเงินให้ตนเอง

เมื่อนายสิงห์ได้เจอกับผู้เสียชีวิต และได้ทวงเงินจำนวน 280 บาท ซึ่งอาจจะดูว่าเป็นเงินจำนวนไม่มากนัก แต่สำหรับนายสิงห์ถือว่าเป็นเงินที่มาก เพราะต้องรับจ้างทำงานได้รายได้ต่อวันไม่สูงมากนัก หากแต่เมื่อทวงเงินจากผู้เสียชีวิต ผู้เสียชีวิตกลับพูดจาไม่ดี ไม่ยอมคืนเงิน และยังได้ใช้มือตบหน้านายสิงห์ ซึ่งนิ้วของผู้เสียชีวิตได้สวมใส่แหวนในขณะที่ตบหน้านายสิงห์ทำให้นายสิงห์ได้รับบาดเจ็บเลือดไหล และเป็นแผลเป็นที่โหนกแก้มด้านซ้ายมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ทำให้นายสิงห์มีความโกรธมาก จึงใช้ปืนที่พกพาติดตัวมาของบิดายังผู้ตาย 1 นัด แล้วอาศัยความซุหลมุนของเหตุการณ์และผู้คนที่ย่อมามุงดูช่วยเหลือผู้เสียชีวิตหลบหนีไป

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นายสิงห์เติบโตมาในครอบครัวที่มีฐานะยากจน หากแต่มีความรักความอบอุ่นในครอบครัว โดยพ่อแม่อยู่ด้วยกัน และเลี้ยงดูลูกทั้ง 5 คนด้วยความรักความเอาใจใส่ แม้ฐานะทางบ้านจะไม่ดีนัก โดยพ่อแม่ต้องมีภาระในการรับจ้างทำไร่ทำสวนเพื่อเลี้ยงดูลูก ในขณะที่นายสิงห์ซึ่งเป็นพี่คนโต จบการศึกษาเพียงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 เนื่องจากต้องช่วยพ่อแม่ทำงานเพื่อเลี้ยงดูน้อง ๆ อีก 3 คน โดยนายสิงห์ได้ช่วยพ่อแม่ทำงานโดยการรับจ้างทำไร่ทำสวน เนื่องจากทางบ้านไม่มีที่ดินเป็นของตัวเอง และนายสิงห์ได้ประกอบอาชีพดังกล่าวมาจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต

อย่างไรก็ตาม แม้ครอบครัวนายสิงห์จะมีความอบอุ่น แต่ครอบครัวนายสิงห์ต้องประสบกับปัญหาที่เกิดจากการขาดป่วยมีอาการทางจิตเวชมาเป็นระยะเวลานาน โดยมารดามักจะมีอาการคุ้มคลั่งไม่สามารถคุมตัวเองได้ แม้จะเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลประสาท หากแต่มีอาการไม่หายขาด จนกระทั่งช่วงระยะเวลาประมาณ 4-5 ปี ขณะนายสิงห์ต้องโทษประหารชีวิต บิดาได้มีภรรยาใหม่และเคยต้องโทษติดคุกเป็นระยะเวลา 6 เดือน ด้วยคดีทำร้ายภรรยาใหม่ หากแต่เนื่อง ๆ ไม่เคยมีการกระทำผิด จนกระทั่งต้องโทษจำคุกแต่ประการใด

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

ครอบครัวก่อนต้องโทษของนายสิงห์ก็ไม่มีผลต่อการประกอบอาชญากรรมแต่อย่างใด เนื่องจากภรรยาไม่ชอบใช้ความรุนแรง โดยที่นายสิงห์ก็ไม่เคยใช้ความรุนแรงกับภรรยาแต่ประการใด ซึ่งในการกระทำครั้งนี้ของนายสิงห์ภรรยาไม่รับทราบมาก่อน จนกระทั่งนายสิงห์ถูกตำรวจจับกุมตัว

นอกจากนี้นายสิงห์จึงมีภรรยาที่มีลูกด้วยกัน 3 คน แล้ว นายสิงห์ก็ยังมีภรรยาใหม่อีก 1 คน เป็นคนในจังหวัดเดียวกัน โดยภรรยาใหม่นี้จะมีฐานะดี ช่วยเหลือนายสิงห์ในด้านการเงิน แต่ก็ไม่ได้มีผลต่อการประกอบอาชญากรรมของนายสิงห์แต่ประการใด

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนายสิงห์ประกอบด้วย

การคบเพื่อน

การคบเพื่อนของนายสิงห์โดยส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนที่ทำอะไรทำมาด้วยกัน โดยนายสิงห์ได้เล่าว่า

“ผมลำบากมาตั้งแต่เด็ก เพราะพ่อแม่ฐานะยากจน โตขึ้นก็ไม่มีความรู้อะไร ต้องทำมาหากินรับจ้างทำไร่ ทำนา ก็เลยไม่มีเวลาคบเพื่อนมากนัก หากจะมีเพื่อนก็มีเพื่อนที่ทำมาหากินด้วยกัน เหล้าผมก็ไม่ดื่ม ก็เลยมีเพื่อนไม่มากนักหรอกครับ

และผมก็ไม่เคยมีเพื่อนเป็นนักเลง หรือเพื่อนที่กระทำผิดจนต้องติดคุกเลยครับ แต่ผมอาจมีเพื่อนเกรียง ก็ตรงที่ผมชอบเล่นการพนัน ก็จะมีกลุ่มเพื่อนจะเจอกันในการเล่นการพนัน และคนตายตอนแรกก็รู้จักเขาในวงพนัน แต่พอเขาเป็นหนี้เรา เราทวงไม่ยอมคืน แถมยังมาทำร้ายเราก่อน มันบันดาลโทษะก็เลยต้องยิงเขา”

การเรียนรู้ทางสังคม

สำหรับการเรียนรู้ทางสังคมของนายสิงห์ที่มีผลต่อการประกอบอาชญากรรม อาจสืบเนื่องมาจากการเรียนรู้ในการเล่นการพนันของคนในชุมชน โดยเห็นว่าพฤติกรรมการเล่นการพนันเป็นเรื่องธรรมดา เป็นการละเล่นเพื่อความบันเทิง เพื่อความสนุกสนาน กล่าวคือ

“ในหมู่บ้านผมเราจะชอบเล่นการพนันกันในงานสำคัญต่าง ๆ อย่างในกรณีที่เกิดเหตุ เราก็ก่อนเล่นการพนันกันในงานศพ เป็นการเล่นไฮโล ผมเป็นเจ้าของมือเอง มีคนมาเล่นกันประมาณ 20 คน ทั้งคนในชุมชนและคนต่างถิ่น ปกติเวลามีงานศพเราจะตั้งวงเล่นไฮโล เล่นไพ่กันเป็นเรื่องปกติ ก็ไม่เคยมีเหตุตีกันอย่างรุนแรงแต่อย่างไร แต่ก็เคยมีเหมือนกันที่ผมเคยถูกชกต่อยจากการเล่นการพนันนี้แหละ แต่ก็ไม่รุนแรงมาก ก็คงมาจากการพุดจาไม่เข้าหูกัน

ในการเล่นไฮโลครั้งนี้เราเล่นกันในงานศพ เล่นกันตอนกลางคืน เล่นมาได้คืนที่ 3 ก็เกิดเหตุผมไปยิงเขาตายนี้แหละ แต่ก่อนหน้านี้ ถ้าเราเล่นการพนันกันหมู่ญาติ ๆ เพื่อนฝูงในชุมชนก็ไม่เคยมีการทะเลาะอะไรกันรุนแรงมากนัก จะมีบ้างก็การชกต่อยธรรมดา แต่ในครั้งนี้มีคนต่างถิ่นที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนมาเล่นไฮโลด้วย จึงทำให้เกิดเหตุรุนแรงขึ้น”

ความผูกพันต่อสังคม

นายสิงห์มีความผูกพันกับชุมชนที่อยู่อาศัยมากเนื่องจากเป็นชุมชนที่ตนเองได้อาศัยอยู่มาเป็นเวลานานตั้งแต่เกิด โดยมีเครือญาติที่มีบ้านใกล้เคียง มีเพื่อนที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก นอกจากนี้นายสิงห์ยังได้เข้าร่วมกับกิจกรรมของชุมชนเท่าที่จะสามารถจะทำได้ไม่ว่าจะเป็นการทำ ความสะอาดวัด การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า เป็นต้น

การถูกตีตราจากสังคม

นายสิงห์ไม่เคยถูกตีตราจากในชุมชนว่าเป็นคนไม่ดีแต่อย่างใด โดยนายสิงห์ได้เล่าให้ฟังว่า

“คนในชุมชนก็รู้จักผมเป็นอย่างดี แม้ผมจะเคยมีเรื่องเกร โคนชกต่อยมาบ้าง แต่คนในชุมชนก็ไม่เคยมีใครมองว่าผมเป็นคนไม่ดี เพราะผมเป็นคนทำงานและโดยส่วนใหญ่จะหมดไปกับการรับจ้างทำไร่นามากกว่า ”

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

นายสิงห์เป็นคนรูปร่างผอมตัวเล็ก โดยได้เล่าว่าเพราะมีรูปร่างดังกล่าว จึงทำให้มักโดนผู้ที่ มีรูปร่างใหญ่กว่า รวมทั้งผู้เสียชีวิตคู่กรณีทำร้าย รังแกได้ง่าย นอกจากนี้ยังมีบุคลิกภาพที่ชอบเข้าสังคมกับเพื่อนฝูง มีความรับผิดชอบต่อการหาเงินเลี้ยงครอบครัว แม้มารดาจะมีอาการทางจิตเวช หากแต่นายสิงห์ได้ยืนยันว่า ตนเองไม่ได้รับการถ่ายทอดอาการทางจิตเวชจากมารดา เพราะไม่เคยมี อาการทางประสาทแต่อย่างใด หากจะมีปัญหาบ้างก็คงเป็นในเรื่องของการควบคุมตัวเอง

การควบคุมตนเอง

นายสิงห์เป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองได้บ้าง แม้จะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ดีมากก็ตาม โดยนายสิงห์ได้เล่าให้ฟังว่า เนื่องจากนายสิงห์เป็นคนที่รูปร่างผอมเล็ก และชอบเล่นการพนัน บางครั้งจะมีปัญหากับคนที่เล่นการพนันด้วยกัน รวมทั้งถูกบุคคลอื่นแกล้งเพราะเห็นว่าเป็นคนตัวเล็ก แต่นายสิงห์ก็จะใช้ความอดทนให้ถึงที่สุด ซึ่งบางครั้งก็อดทนได้ บางครั้งก็ไม่สามารถอดทนได้ก็จะมีเรื่องชกต่อยกัน โดยนายสิงห์กล่าวว่า

“โดยปกติ ผมเป็นคนมีความอดทนนะ ใครทำอะไร เราก็ไม่เคยตอบโต้ แต่ครั้งนี้มันอดทนไม่ได้จริงๆ เพราะเขาทำเราก่อน ตบหน้าด้วยแหวนจนเราเป็นแผลเป็นที่หน้าทุกวันนี้ ก็เลยต้องตอบโต้ คิดเพียงว่า เขาทำเราได้ เราก็ทำเขาได้”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

ก่อนกระทำความผิดนายสิงห์ไม่เคยมีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษใด ๆ เพราะคิดว่าในชีวิตนี้คงไม่ยุ่งเกี่ยวกับการกระทำความผิด หากแต่เมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้ตนเองได้กระทำความผิด นายสิงห์ได้กล่าวว่า

“ตอนจะกระทำความผิดผมไม่ได้นึกถึงกฎหมายหรือโทษประหารชีวิตอะไรหรอกครับ...

รู้เพียงว่าเขาไม่ยอมคืนเงินให้ผม พุดจากกับผมไม่ตีคิดว่าต้องมีเรื่องกันแน่นอน ก็เลยขโมยปืนลูกซองของพ่อมาเพื่อป้องกันตัว

แต่พอเจอเขาผมทวงเงิน นอกจากจะไม่คืนเงินแล้ว ยังพุดจาไม่ดี และใช้มือที่สวมแหวนตบหน้าผมอย่างรุนแรง ผมเลยโกรธมาก รู้สึกหน้ามืดตามัว ไม่ฟัง และรับรู้อะไรทั้งสิ้น รู้แต่ว่าเขาทำผมมากไปแล้ว ผมต้องเอาคืนในการกระทำของเขาบ้าง ก็เลยใช้ปืนยิงเขาตาย

ตอนนั้นไม่กลัวกฎหมาย หรือโทษที่จะได้รับอะไรทั้งนั้น มันหน้ามืดไปแล้ว และไม่คิดว่าโทษที่ได้รับจะสูงขนาดนี้”

พฤติกรรมในการกระทำผิด

นายสิงห์กระทำผิดในคดีใช้ปืนยิงผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิตขณะมีอายุได้ 43 ปี เนื่องจากบันดาลโทสะ โดยได้เล่าว่า

“เหตุการณ์เกิดขึ้นในคืนหนึ่งประมาณสี่ทุ่ม เมื่อประมาณ 12 ปีที่ผ่านมา คืนนั้นผมเล่นไฮโลในงานศพของญาติ ซึ่งจัดขึ้นเป็นคืนที่ 3 โดยปกติผมกับญาติและเพื่อน ๆ เล่นไฮโล หรือเล่นไพ่ในงานศพกันเป็นเรื่องปกติ

แต่คราวนี้มีคนต่างชุมชนมาเล่นด้วย มีลักษณะตัวโตเป็นนักเลง ผมเจอคู่อริในคืนที่ 2 ของงานศพ เขาเล่นไฮโลแล้วค้างเงินผม 280 บาท ผมทวงเขา เขาก็พูดจาไม่ดีกับผม ในคืนวันเกิดเหตุผมเลยขโมยปืนพ้อมา ไม่ได้กะว่าจะยิงเขาหรอก กะจะเอาไปป้องกันตัว เพราะเขาตัวโตกว่าผมมาก ผมสู้เขาไม่ไหวหรอก

และในคืนที่ 3 หลังจากสวดศพเสร็จ เราก็เล่นไฮโลกันเหมือนเดิม เมื่อเจอคู่อริผมก็ทวงถามขอเงินที่เขาค้างผมคืน แต่เขาไม่คืน เราจึงเถียงกันเสียงดังมาก มีคนมางูดูเยอะ ผมจำได้ว่าเขาตบหน้าผมด้วยมือที่สวมแหวนและตอยผมจนล้มลง ตอนนั้นหน้าผมมีเลือดไหลออกมา และเป็นแผลเป็นที่หน้าจากรอยแหวนของเขาจนถึงทุกวันนี้

ผมโกรธมาก! รู้สึกหน้าร้อนผ่าว ใจเต้นเร็ว ไม่สามารถควบคุมสติได้ ใช้ปืนลูกซองของพ่อที่ขโมยติดตัวมายิงใส่เขาไป 1 นัด และรีบวิ่งหนีไปท่ามกลางเหตุการณ์ที่กำลังชุลมุน โดยไม่ทราบว่าเขาเสียชีวิตหรือเปล่า

ผมหนีไปอาศัยอยู่ที่บ้านญาติได้ 1 วัน โดยในคืนนั้นนอนไม่หลับเลย คิดกลัวสารพัด ทั้งกลัวผีวิญญาณของคนตายจะมาหลอก และกลัวโทษที่จะได้รับ

ไม่เหมือนกับตอนยิงเขา ตอนนั้นไม่มีความกลัวอะไรทั้งสิ้น แต่ตอนนี้ นอกจากความกลัวแล้ว ผมยังมีความสงสารผู้ตาย ตอนแรกก็ไม่ทราบว่าตาย แต่ญาติมาบอกว่าเขาตาย ก็รู้สึกสงสารเขา คิดว่าเราไม่น่าทำให้เขาตาย

วันรุ่งขึ้น ตำรวจได้เชิญตัวผมไปจากบ้านญาติ ไปโรงพักในข้อหาฆ่าผู้อื่นจนกระทั่งเสียชีวิต ผมเองก็ไม่คิดว่าจะต้องโทษประหารชีวิต ก็สู้คดีมาเรื่อยทั้ง 3 ศาล ซึ่งก็ยื่นคำตัดสินเหมือนกันว่า... ต้องโทษประหารชีวิต”

ผลเสียหายของอาชญากรรม

ผลเสียหายของอาชญากรรมคือ ทำให้คู่กรณีที่มีความขัดแย้งกับนายสิงห์เสียชีวิต 1 คน แต่ นายสิงห์ต้องขาดอิสรภาพและต้องโทษประหารชีวิต ครอบครัวภายนอกที่มีฐานะไม่ดีนัก ต้อง ประสบกับความลำบาก ภรรยาต้องหาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงลำพัง ก่อนหน้านี้นายสิงห์เคยมีภรณยาน้อย 1 คน แต่เมื่อนายสิงห์ประสบกับชะตาชีวิตเช่นนี้ ภรณยาน้อยก็ขอเลิกราและไม่เคยเจอกันอีกเลย

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต

นายสิงห์ได้กล่าวถึง ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิตว่า

“ขณะฟังคำพิพากษาที่ตัดสินให้ผมต้องถูกประหารชีวิต ผมรู้สึกใจตก ใจห่อเหี่ยว เศร้าในใจอย่างแสนสาหัส

ได้แต่ร้องไห้ในใจ... แต่ภายนอกซ่อนน้ำตาไว้ ต้องทำเป็นเข้มแข็ง เพราะมีลูกเมียที่ฟังคำพิพากษากับเราด้วย

ลูกเมียผมเศร้ามาก กอดกันร้องไห้เสียงดัง ผมเองก็ได้แต่ปลอบใจให้เขาเข้มแข็ง

เมื่อก่อนตอนผมยิงเขา ผมไม่กลัวโทษอะไรทั้งนั้น แต่พอได้ยินคำพิพากษาว่า ต้องโทษประหารชีวิตผมกลัวมากครับ ตอนนั้นกลัวทุกอย่าง กลัวว่าจะต้องถูกประหารชีวิตใหม่ กลัวว่าเข้าไปอยู่ในเรือนจำจะเป็นอย่างไร?”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำผิด

ปัจจุบันนายสิงห์ได้มีความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำที่ได้ทำลงไป กล่าวคือ

“ตอนที่ผมยิงเขาและทราบว่าเขาตาย ผมก็เสียใจนะ ไม่คิดว่าการกระทำของเรานั้นจะรุนแรงอย่างนี้ สงสารเขาและครอบครัวเหมือนกัน แต่มันทำไปแล้วย้อนเวลากลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว

แต่ตอนนี้ผมสำนึกผิดทุกอย่าง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ผมคงไม่เอาปืน ไปยิงเขา จะยอมให้เขาทำร้ายเราฝ่ายเดียว หรือไม่ก็ขอเลี้ยงไม่ต้องพบเจอกันดีกว่า”

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

สำหรับความรู้สึกขณะจำคุกในวันแรกในเรือนจำเพื่อรับโทษ คือ

“วันแรกที่ถูกจำคุกในเรือนจำ ในสถานภาพของนักโทษประหาร ผมกระวนกระวายใจมาก คิดถึงลูก คิดถึงเมีย และคิดถึงบ้านตลอด นอนไม่หลับ

ยิ่งตอนที่ถูกตีตรวน จะรู้สึกแย่มาก ไม่ชินกับมัน เดินไปไหนก็ไม่สะดวก มีเสียงดังกรังกรังตลอด

เนื่องจากผมเป็นนักโทษประหาร เมื่อก่อนจะต้องนอนในห้องขังนานมาก ในแต่ละวันได้ออกไปทำกิจกรรมออกกำลังกายแค่ชั่วโมงเดียว การที่ต้องนอนอยู่ในห้องนาน ๆ วันเวลามันผ่านไปช้ามาก

ผมคิดถึงทางบ้าน คิดมาก จนปวดหัว ได้แต่รอคอยการมาเยี่ยมจากลูกเมีย ซึ่งมาเยี่ยมปีละ 1 ครั้ง ก็เลยใช้วิธีเขียนจดหมายถึงกันตลอด บางครั้งเมียก็ส่งเงินมาให้

แต่บางครั้งก็ได้รับข่าวร้ายจากทางบ้านที่ทำให้เราต้องคิดมากไปอีกคือ แม่เสียชีวิตด้วยอาการเกี่ยวกับประสาท เราเองก็ได้แต่เสียใจที่ตัวเองไม่ได้ออกไปดูแลท่าน แม้กระทั่งงานศพก็ยังไม่ได้ไปเผา ...

ตอนนี้ผมคิดคุกมา 12 ปี เคยได้รับอภัยโทษครั้งหนึ่งเลยเหลือโทษจำคุกตลอดชีวิต และเมื่อผมได้ถูกถอดตรวนออก ผมรู้สึกดีใจมาก เดินไปไหนได้สะดวกขึ้น และผมถูกย้ายแดนไปอยู่แดนที่มีการควบคุมน้อยกว่าแดนที่ควบคุมนักโทษประหาร

ทุกวันนี้ผมอยู่แดน 2 มีผู้ต้องขังในห้อง 28 คน ผมได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ให้เป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ เป็นหัวหน้าห้องในการดูแลความเรียบร้อยในแดน ได้แต่งตัวเหมือนชุดสารวัตรนักเรียน แต่เป็นเสื้อเชิ้ต กางเกงขาสั้นสีน้ำเงิน สวมถุงเท้าและรองเท้าผ้าใบ การช่วยเจ้าหน้าที่ในครั้งนี้ ผมถูกคัดเพราะมีความประพฤติดี ซึ่งผมมีหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ ทั้งการดูแลความเรียบร้อยของเพื่อน และบางครั้งยังเป็นสายให้กับเจ้าหน้าที่

การเป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่เป็นความภูมิใจของผม ที่ได้ทำความดี และทำให้ตัวเองมีคุณค่ากับการใช้ชีวิตในเรือนจำที่เหลืออยู่ เพราะตอนนี้ผมจะตั้งใจทำดีให้มากที่สุด ทั้งการฝึกสมาธิในเรือนจำ การเรียนธรรมะในเรือนจำ จนกระทั่งได้เป็นนักธรรม เป็นต้น”

นอกจากนี้ผู้ศึกษาฯ ได้สังเกตเห็นรอยสักที่บริเวณแขนของนายสิงห์ จึงได้สอบถามถึงการสักของนายสิงห์ โดยได้เล่าว่า

“ผมเริ่มสักตั้งแต่อายุ 17-18 ปี เพราะตอนนั้นผมคิดว่าการสักทำให้มีเสน่ห์ ผมจึงสัก และอาจเป็นเหตุผมหนึ่งที่ทำให้ผมมีภรรยา 2 คน ก็ได้...”

ตอนผมเป็นวัยรุ่นก็ไม่ได้สักอะไรมาก มีแต่สักเป็นรูปผีเสื้อที่ตัวนิดหน่อย
แต่ผมเข้ามาอยู่ในเรือนจำ วันเวลามันผ่านไปช้ามาก เพื่อน ๆ นักโทษประหารในแดน
เดียวกับผม ก็สักกันทุกคน
เพื่อนบอกผมว่าให้ลองสักดู   ความเจ็บปวดจากการสักจะทำให้เราโล่งอกโล่งใจ
ลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ...

พวกผมจะแอบสักกันตอนเข้าห้องขังในเวลากลางคืน หรือเวลาที่เจ้าหน้าที่ไม่เห็น จะใช้น้ำ
หมึกกับเข็มมาสัก พอสักแล้วมันโล่งอก โล่งใจจริง ๆ นะครับ

ผมสักเป็นชื่อผมที่แขน และมีชื่อลูกเมีย ด้วย ทั้งสองแขนเลย สาเหตุที่ผมสักเป็นชื่อลูกเมีย
เพราะผมคิดว่าถ้าผมถูกประหารชีวิต ลูกเมียจะได้จำศพผมได้

และมันเป็นอนุสรณ์ที่ผมสามารถทำไว้กับตัว เหมือนลูกเมียอยู่ใกล้ตัวเราตลอดเวลา...”

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นายสิงห์ ได้มีความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต ดังนี้

“ผมคิดว่าถ้าผมจะพ้นโทษก็อายุประมาณ 62 ปี ตอนนี้อายุ 55 ปีแล้ว ออกไปก็ขอเป็นคนดี
เข้าวัด เข้าวา จะไม่ขอทำผิดอีกแล้ว เช็ดแล้วจริง ๆ กับอารมณ์ชั่ววูบที่ทำไปแต่ต้องทำให้คนอื่นตาย
เราก็เหมือนคนที่ตายทั้งเป็น ตอนนี้ก็แค่หวังจะได้ออกไปใช้ชีวิตเป็นคนดีกับเขาบ้าง เพื่อแก้ตัว
ในสิ่งที่เราเคยทำผิดพลาด”

ความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต

นายสิงห์ ได้แสดงความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต ดังนี้

“ผมคิดว่าควรมีการลงโทษประหารชีวิตไว้นะ เพราะถ้ามีโทษประหารคนได้กั้ว จะได้ไม่
ทำความผิด สังคมจะได้สวยงามน่าอยู่ครับ”

กรณีศึกษาที่ 7 : นายฤทธิ์

ผมฆ่าเขา...เพราะ กลัวว่า...

ภรรยาและลูกจะอยู่อย่างไรถ้าเราถูกเขาก่อน
แต่สุดท้ายภรรยาผมก็มีสามีใหม่...เมื่อผมต้องโทษที่แดนประหาร

ข้อมูลส่วนบุคคล

นายฤทธิ์ ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีฆ่าผู้อื่นเสียชีวิตโดยเจตนา ปัจจุบันอายุ 47 ปี มีภูมิลำเนาจังหวัดสงขลา จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 (ป.4) ก่อนต้องโทษได้ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา โดยมีที่ดินทำกินเป็นของตัวเองจำนวน 22 ไร่ มีรายได้ประจำวันละ 700-800 บาท ก่อนต้องโทษได้มีครอบครัว มีลูกสาว 3 คน โดยปัจจุบันลูกคนโตมีอายุ 21 ปี มีอาชีพทำสวนยาง ในขณะที่ลูกอีก 2 คน ได้อาศัยอยู่กับแม่ซึ่งเป็นภรรยาของนายฤทธิ์ หากแต่ปัจจุบันภรรยาของนายฤทธิ์ได้มีครอบครัวใหม่ แต่ยังทำสวนยางพาราซึ่งเป็นสวนยางของนายฤทธิ์

นายฤทธิ์ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีใช้ปืนยิงบุคคลอื่นเสียชีวิต ขณะอายุได้ 42 ปี ปัจจุบันเป็นนักโทษเด็ดขาดที่ผ่านการพิพากษาจากศาลฎีกา ให้ต้องโทษประหารชีวิตโดยใช้ชีวิตในเรือนจำกลางบางขวางมาเป็นเวลา 5 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

สำหรับมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด เนื่องจากนายฤทธิ์ได้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกับผู้เสียชีวิต โดยนายฤทธิ์และผู้เสียชีวิตมีบ้านอยู่ใกล้กันหากแต่เคยมีเรื่องทะเลาะกันมา 2 ครั้ง และผู้เสียชีวิตได้ขู่ฆ่านายฤทธิ์ ทำให้นายฤทธิ์กลัวว่าตัวเองจะถูกฆ่า จึงตัดสินใจฆ่าผู้เสียชีวิตก่อน โดยนายฤทธิ์ได้เล่าว่า

“ผมและนายชอบมีบ้านอยู่ใกล้กัน เราทำสวนยางด้วยกันทั้งคู่ แม้จะมีบ้านอยู่ใกล้กัน แต่ไม่สนิทกัน เพราะเขาเป็นคนที่ย้ายมาจากที่อื่น เราเคยทะเลาะกัน 2 ครั้ง เรื่องความเป็นอยู่ทั่วไป เพราะไม่ลงตัว ไม่ลงรอยกัน ต่างคนต่าง ไม่มีเหตุผล และเขาชอบพูดนินทาผมลับหลัง ซึ่งจะมีคนมาบอกและทำให้ผมรู้สึกโกรธผู้ตายเสมอ

ก่อนหน้านี้นายชอบเคยพูดกับคนอื่นว่า คิดจะฆ่าผม หลังจากนั้นก็มีคนมาบอกผมว่านายชอบคิดฆ่าผม

ผมรู้สึกโกรธ และกลับไปนอนคิดว่า ถ้าเราตายลูกเมียจะอยู่กับใคร ผมไม่มีทางออกที่ดีกว่านี้ เพราะผมไม่ค่อยอยู่กับใคร ผมเลยตัดสินใจบอกกับเมียว่า ผมจะไปฆ่าเขา แต่เมียบอกว่า อย่าทำ...

คืนนั้นผมนอนไม่หลับทั้งคืน และคิดว่าตัวเราฆ่าเขาก่อนจะดีกว่า เพราะถ้าเราตายลูกเมียจะอยู่กับใคร แม้เมียจะห้ามอย่างไรก็ตาม โคมบอกว่าถ้าผมตายลูกเมียจะอยู่กับใคร อย่าไปยุ่งกับเขาดีกว่า แต่ก็ไม่สามารถห้ามผมได้

วันรุ่งขึ้นผมตัดสินใจไปฆ่านายชอบ เพราะผมเชื่อว่าเขาต้องฆ่าผมแน่ ตามที่เขาได้บอกคนอื่น เพราะเราไม่ถูกกันมาก่อน เคยทะเลาะเถียงกันรุนแรงก่อนหน้านี้ 2 ครั้ง และนายชอบยังเป็นนักเลง เขาเคยโดนยิงเพราะเรื่องที่ดินมาก่อนแต่ไม่ตาย ผมจำได้ว่าเป็นคนใกล้บ้านผมนี่แหละที่ไปยิงเขา แต่ปรากฏว่าเขารอดตายจากการถูกยิงครั้งนั้น คนในหมู่บ้านเลยมองว่าเขาเป็นนักเลงรอดตายจากการถูกยิงมาได้ถือว่าเจ๋ง...

ผมยังมองว่าเขาเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง และขาดสติ

ผมจึงกลัวว่าเขาจะฆ่าผมจริง เพราะนายชอบนอกจากเคยถูกลอบฆ่าแล้ว เขายังเคยเล่าว่าเขาเคยฆ่าคนมาก่อน แต่ไม่ถูกจับ ผมกับเขาก็รู้จักกันเพราะบ้านใกล้กัน ไม่เคยกินเหล้ากับเขา จะเจอกันเวลาทำงาน แต่ก่อนหน้านี้ทะเลาะกันรุนแรงมาก ไม่ถึงขั้นลงไม้ลงมือชกต่อยกัน ทะเลาะกัน 2 ครั้ง ห่างกันไม่กี่วัน ก็เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เรื่องความเป็นอยู่ละครึบ ผมก็เลยคิดว่าเขาคงมาฆ่าเราแน่ ๆ เพราะดูจากนิสัยของเขา

ผมจึงไปยืมปืนเพื่อนมาในตอนเช้า ตอนแรกจะเอาไปยิงหมูป่า และผมขี่รถจักรยานยนต์ไปเจอเขาพอดี ผมเลยถามเขาถึงเรื่องที่เขารู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างไร ทำไมไม่พูดต่อ แล้วผมก็เลยยิงเขา แล้วรีบกลับบ้านเพราะกลัวความคิด”

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นายฤทธิ์เติบโตมาในครอบครัวที่มีความอบอุ่น โดยบิดามารดาอยู่ด้วยกัน และมีพี่น้อง 4 คน โดยครอบครัวในวัยเด็กของนายฤทธิ์ได้ประกอบอาชีพทำสวนยางพารามาตั้งแต่นายฤทธิ์จำความได้ ซึ่งนายฤทธิ์ได้เรียนจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น ไม่ได้ศึกษาต่อเพราะได้ช่วยบิดา มารดาในการประกอบอาชีพทำสวนยางพารา

ครอบครัวในวัยเด็กของนายฤทธิ์อาจจะไม่มีผลในการหล่อหลอมให้นายฤทธิ์ต้องกลายเป็นนักโทษประหารชีวิตเท่าใดนัก เพราะบิดามารดาไม่เคยใช้ความรุนแรงในครอบครัวต่อกันและกัน และต่อลูก ๆ แต่ประการใด พี่น้องของนายฤทธิ์ก็ไม่มีลักษณะเป็นนักเลง โดยไม่มีบุคคลใดที่กระทำผิดและต้องโทษจำคุกแต่ประการใด

ลักษณะของครอบครัวก่อนต้องโทษ

นายฤทธิ์ได้แต่งงานและมีลูกสาว 3 คน โดยครอบครัวมีความอบอุ่น ภรรยาได้ดูแลนายฤทธิ์และลูก ๆ เป็นอย่างดี โดยไม่ชอบให้นายฤทธิ์ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาแต่อย่างใด

แต่หากครอบครัวก่อนต้องโทษอาจจะมีส่วนในการกระทำผิดของนายฤทธิ์บ้าง ก็คงจะได้แก่ ความรักที่นายฤทธิ์มีให้กับครอบครัวมาก และเมื่อทราบว่านายชอบต้องการฆ่าตนเอง ทำให้นายฤทธิ์คิดมากเพราะเป็นห่วงครอบครัว กลัวว่าหากตนเองเสียชีวิตลูกกับเมียจะมีความเป็นอยู่อย่างไร จึงได้ตัดสินใจฆ่านายชอบ เพราะความรัก ความห่วงใยบุคคลในครอบครัวเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตาม เมื่อนายฤทธิ์ได้ทำความผิด สมาชิกในครอบครัวยังคงมีความรัก ความเข้าใจ ให้แก่นายฤทธิ์ไม่เสื่อมคลาย โดยขณะที่นายฤทธิ์หลบหนีการจับกุม ภรรยาได้ปกปิดความลับ และลูกได้ให้ความช่วยเหลือตนเองเป็นอย่างดี ขณะที่หลบหนีการจับกุมและซ่อนตัวอยู่ในสวนยางพารา

ลักษณะการคบเพื่อน

นายฤทธิ์มีการคบเพื่อนในลักษณะทั่ว ๆ ไป โดยเป็นเพื่อนที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ทำสวนยางพาราเหมือนกัน ไม่มีลักษณะเป็นนักเลงอันธพาลแต่ประการใด โดยกลุ่มเพื่อนที่คบหากัน ไม่มีบุคคลใดที่กระทำผิดหรือต้องโทษจำคุกแต่ประการใด การคบเพื่อนจึงมีไม่ผลต่อพฤติกรรมในการกระทำผิดครั้งนี้มากนัก

หากแต่เพื่อนเป็นผู้ที่บอกนายฤทธิ์ว่า นายชอบต้องการฆ่านายฤทธิ์ ทำให้นายฤทธิ์ต้องตัดสินใจฆ่านายชอบก่อน ซึ่งนายฤทธิ์ก็ยังไม่ทราบอย่างแท้จริงว่า นายชอบต้องการฆ่าตนเองจริงหรือไม่ แต่นายฤทธิ์เชื่อเพื่อนที่มาบอกจนกระทั่งทำให้ต้องกลายเป็นอาชญากร

ความผูกพันต่อสังคมก่อนต้องโทษ

นายฤทธิ์เติบโตมาในหมู่บ้านตั้งแต่เด็ก ๆ จึงมีความผูกพันกับหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม นายฤทธิ์มักไม่ค่อยสูงส่งกับใครมากนัก เนื่องจากต้องมีการะในการทำสวนยางพารากับครอบครัวเป็นสำคัญ โดยมีการทำกิจกรรมร่วมกับชุมชนที่อยู่อาศัย ไม่ว่าจะเป็นการทอดกฐิน ทอดผ้าป่า การทำบุญประจำปี หรือ กิจกรรมอื่น ๆ ของหมู่บ้าน

การเรียนรู้ของสังคม

นายฤทธิ์ไม่เคยเรียนรู้ในการเป็นนักเลงหรือการประกอบอาชญากรรมจากบุคคลรอบข้าง เพราะในชีวิตนี้ไม่เคยคิดว่าตนเองจะต้องมาเป็นอาชญากรแต่อย่างใด ไม่เคยเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมจากครอบครัว เพื่อน หรือ สื่อ แต่อย่างใด

การถูกตีตราจากสังคม

นายฤทธิ์ไม่เคยถูกตีตราจากคนรอบข้าง เพราะคนในหมู่บ้านรู้จักนายฤทธิ์เป็นอย่างดีว่าเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใครมากนัก เพราะเป็นรักครอบครัวและขยันในการทำมาหากิน รวมทั้งไม่มีใครคาดคิดว่านายฤทธิ์จะฆ่านายชอบ แต่คนในหมู่บ้านจะรู้จักนายชอบว่าเป็นนักเลงอันธพาล

ดังนั้น เมื่อนายฤทธิ์ถูกจับกุมในคดีฆ่านายชอบ นอกจากคนในหมู่บ้านจะไม่ตีตราว่านายฤทธิ์เป็นคนไม่ดี ตอนนั้นคนในหมู่บ้านยังช่วยกันหาเงินมาให้กับนายฤทธิ์ใช้สู้คดี และมีผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านที่นายฤทธิ์อาศัยอยู่ตลอดจนผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านใกล้เคียงจำนวน 7 คน มาประกันตัวให้นายฤทธิ์

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

สำหรับสภาพร่างกาย นายฤทธิ์มีสภาพปกติดี มีร่างกายที่ท้วมผิวดำแดง แต่มีลายสักที่ข้อมือด้านขวา ส่วนสภาพจิตใจไม่เคยมีประวัติในการรักษาตัวด้วยอาการทางประสาท หรือ อาการทางจิตเวชแต่ประการใด

ก่อนต้องโทษนายฤทธิ์มีบุคลิกภาพที่ไม่ค่อยสูงส่งกับใครมากนัก จะทำสวนยางพารา รับผิดชอบต่อครอบครัวตลอด เป็นคนขี้โมโหบ้าง แต่ถ้าคนที่ทำให้โมโหมีเหตุผลจะไม่โกรธ ปกติจะไม่ค่อยทะเลาะกับใคร เพราะไม่ชอบยุ่งกับใคร และในการทะเลาะจะสามารถควบคุมตัวได้ตลอด แต่ในการกระทำผิดครั้งนี้ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เพราะคิดว่าคู่กรณีจะต้องมาฆ่าตนเองก่อน จึงตัดสินใจฆ่าคู่กรณีก่อน

การควบคุมตนเอง

นายฤทธิ์ได้เล่าให้ฟังว่า นายฤทธิ์เป็นผู้ที่สามารถควบคุมตนเองได้ แต่อาจจะไม่คิดนักกล่าวคือ

“โดยปกติผมจะเป็นคนไม่ขี้โกรธเท่าไรนะ แต่เวลาที่ผมโกรธก็จะมีปัญหาในการระงับอารมณ์บ้าง โดยเฉพาะคนที่ทำให้ผมโกรธเป็นคนไม่มีเหตุผล เหมือนกับกรณีของนายชอบเราเคยมีเรื่องทะเลาะชกต่อยกันมาก่อน เพราะเขาเป็นฝ่ายขี้โมโหทำให้ผมโกรธ เวลาที่ผมโกรธผมก็จะต้องมีการระบายออก เหมือนเราต้องการเอาชนะเขา เลยมีเรื่องชกต่อยกันตั้ง 2 ครั้ง แล้วก็มีความบาดหมางใจกันมาตลอด

วันเกิดเหตุก็ไม่ได้ตั้งใจจะไปยิงเขาในตอนที่เราเจอกัน ตั้งใจจะถามเขาว่า เขาไม่สบายใจอะไรเกี่ยวกับตัวผม ให้คุยกัน แต่เขาไม่คุย หันหลังให้และเดินห่างไป มันทำให้ผมรู้สึกโกรธมาก ไม่สามารถระงับความโกรธได้ เพราะเรามัวแต่กังวลว่าเขาจะฆ่าเราด้วย เราเลยยิงเขาจนตาย...”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

สำหรับการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ นายฤทธิ์ได้เล่าให้ฟังว่า

“ตอนที่ผมจะทำผิด ผมกลัวโทษที่จะได้รับเหมือนกัน ผมรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก แต่ผมคิดว่าวิธีการที่ผมเลือกทำกับนายชอบ ดีกว่าที่ผมจะไม่ทำอะไรเลย

เพราะเขาบอกกับคนอื่นว่าเขาจะฆ่าผม เรามีเคยมีเรื่องกันมาก่อน

และผมก็รู้ว่านายชอบเขาเป็นนักเลงอันธพาล เขาต้องพูดจริงทำจริง แน่แน่นอน

ผมจะปล่อยให้เขาทำผมก่อนไม่ได้..

คิดแต่เพียงว่าถ้าเราตาย ลูกเมียจะอยู่กันอย่างไร

แต่ผมก็ลืมหืมใจไปว่า...ถ้าผมต้องโทษประหารชีวิตแล้วลูกเมียจะอยู่อย่างไร ?

ตอนนั้นมันไม่กลัวกฎหมายมากเท่าไรนะ ตอนที่ใช้ปืนยิงเขาแทบไม่มีความรู้สึกกลัวกฎหมายเลย แต่มากลัวตอนหลังที่เราทำลงไปแล้วนี่สิ! ตอนที่ต้องหลบหนี...”

พฤติกรรมในการกระทำผิด

สำหรับพฤติกรรมในการกระทำผิดของนายฤทธิ์ประกอบด้วยเจตนาในการกระทำผิด หากแต่ไม่มีการเตรียมการที่สลับซับซ้อนแต่ประการใด กล่าวคือ

“พอผมทราบเรื่องจากเพื่อนว่านายชอบต้องการฆ่าผม ผมก็คิดมาก และก็เชื่อว่าเขาต้องฆ่าเราแน่ เขาฆ่าเราตายแล้วลูกเมียเราจะอยู่กับใคร คิดเพียงแค่นั้น เมียจะห้ามอย่างไร เราก็ไม่ฟัง คิดมากอยู่คืนหนึ่ง

จนกระทั่งผมได้ตัดสินใจไปยืมปืนมาจากเพื่อน บอกว่าจะเอาไปยิงหมูป่า เพื่อนก็เลยให้มากทั้งปืนและกระสุน เป็นกระสุนลูกปลาย เพราะเพื่อนคิดว่าเราจะเอาไปยิงหมูป่าจริง ๆ

เมื่อผมได้ปืนมาแล้ว ผมก็ไม่ได้เตรียมการว่าจะไปฆ่าเขาที่ไหน เพียงแค่ใช้ปืนพกติดตัวคิดว่าเจอเขาที่ไหนแล้วค่อยว่ากัน

แต่เหมือนดวงชะตาจะกลั่นแกล้งผม เพราะในช่วงเช้ามืดวันนั้นหลังจากยืมปืนเพื่อนมาได้ ผมก็ขับรถจักรยานยนต์สวนทางกับเขาก็เลยถามเขาถึงเรื่องที่เขาไม่พอใจผม ถามว่าเรื่องที่ไม่สบายใจเป็นอย่างไร ทำไมไม่ไปพูดต่อกับคนอื่น เขาไม่พูดกับผม หันหลังกลับ ทำให้ผมรู้สึกโกรธ แล้วก็เลยยิงเขาไปหลายนัดเหมือนกัน แล้วรีบหนีกลับบ้าน กลัวความผิดมาก

ไม่รู้ว่าจะหนีไปไหน ก็เลยหลบอยู่ในสวนยางไม่ให้ใครรู้ เพราะสวนยางผมมีเนื้อที่ 20 ไร่กว่า ไร่ก็ซ่อนตัวอยู่ตั้งแต่ปี 2539 ถึง 2542 เมียจะคอยให้ความช่วยเหลือ ช่วยหาอาหาร ของกิน ของใช้ ให้ความช่วยเหลือตลอด ตอนแรกไม่บอกให้ลูกรู้ แต่ตอนหลังไม่กี่เดือนก็บอกให้ลูกรู้

ระยะเวลา 3 ปี ที่ผมซ่อนตัวอยู่ในสวนยาง ไปไหนไม่ได้ มันทรมานมาก...

ผมทำอะไรช่วยเหลือครอบครัวไม่ได้ มันเหมือนกับผมถูกติดคุก ต้องอยู่กับความหวาดกลัว นอนในสวนยางที่ติดกับป่า

จนกระทั่งปี 2542 ผมตัดสินใจเข้ามอบตัว เพราะผมทราบจากเมียว่า เพื่อนของเจ้าของปิ่นเอาไปพูดต่อว่า ผมยื่นปิ่นไป ตำรวจจึงรู้ว่าใครฆ่านายชอบ ตอนนั้นผมต้องต่อสู้กับความรู้สึกที่กลัวมาก ต้องหลบหนีไปอยู่ในป่า แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจให้เมียพาไปมอบตัว เพราะอยู่อย่างนี้เราก็เหมือนติดคุกและตายทั้งเป็น”

ความเสียหายของอาชญากรรม

จากการกระทำของนายฤทธิคือ

“นอกจากการกระทำของผมจะทำให้ นายชอบตายแล้ว เพราะผมคิดว่าตัวนายชอบตาย ผมจะดูแลครอบครัวได้ตามปกติทั่วไป แต่ปรากฏว่าผมเองก็เหมือนตายทั้งเป็น เพราะชีวิตผม และชีวิตครอบครัวล้มลงไปหมด ผมเครียดมาก เพราะคิดเสมอว่า เราทำให้ครอบครัวเดือดร้อน ครอบครัวที่เคยมีความสุขต้องพังลงเพราะผม

ผมไม่เคยคิดเลยว่าผมจะต้องโทษประหารชีวิต ทุกวันนี้ก็เหมือนคนตายทั้งเป็น เมียที่เคยคิดว่า เราต้องฆ่านายชอบก่อน เพราะถ้านายชอบฆ่าเราก่อน ลูกเมียจะอยู่อย่างไร ตอนนี้ ผมก็ได้คำตอบแล้วครับว่า ขาดเรา เขาก็อยู่ได้ เพราะตอนนี้เขามีสามีใหม่ที่คอยดูแลเขาและลูกแทนเราแล้ว”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต

นายฤทธิได้เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ในวันที่ต้องคำพิพากษาประหารชีวิตว่า

“ผมได้อ่านคำพิพากษาให้ผมต้องถูกประหารชีวิต !

ผมรู้สึกตัวหนักมาก มีอาการช็อค หูอื้อ หน้ามืด

หลังจากนั้นผมก็นอนไม่หลับ กินไม่ได้ไปหลายเดือน...

สำหรับความรู้สึกเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตนั้น ผมเคยได้อินมาก่อน และกลัวมาตั้งแต่ก่อนทำผิดแล้ว ตอนตัดสินใจก็ไม่กลัวโทษ เพราะคิดว่าน่าจะหลบหนีได้ แต่พอถูกศาลตัดสินเข้าจริง ๆ กลัวมาก ๆ เลย”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นายฤทธิได้เล่าให้ฟังถึงความสำนึกผิดต่อการกระทำ ว่า

“ทุกวันนี้ผมรู้สึกเสียใจกับการกระทำของผม และคิดว่าทุกวันนี้ที่ทำให้ผมต้องขาดอิสรภาพ เพราะเป็นเวอร์กรรมที่ทำให้เขาตาย ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ผมก็ไม่อยากทำผิดหรือครับผมสำนึกผิดแล้ว...”

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

ความรู้สึกขณะถูกจำคุกในวันแรกของนายฤทธิคือ

“วันแรกที่ผมต้องถูกจำคุกในสถานภาพของนักโทษประหาร ผมเครียดมาก กินไม่ได้ นอนไม่หลับ คิดว่าลูกเมียจะอยู่อย่างไร กินอย่างไร จะลำบากมากแค่ไหน ผมกลัวลูกเมียลำบากมากครับ ผมกินไม่ได้ นอนไม่หลับเป็นเดือนเลย ตอนนั้นผมและโทรมมาก คิดว่าเราคงตรอมใจตายในเรือนจำแน่...”

แต่ตอนนี้ผมปลงได้แล้ว คิดว่าเป็นเรื่องเวอร์กรรม และเราต้องทำใจเพื่อให้มีชีวิตรอดจนกระทั่งวันที่ได้รับอิสรภาพ

ต้องทำใจรับกับสภาพที่เกิดกับตัวเราในปัจจุบันให้ได้ เห็นเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เขามีชะตาชีวิตเหมือนเรา เขายังอยู่ได้ เราเองก็ต้องอยู่ให้ได้เช่นกัน

สุดท้ายก็เลยทำใจและอยู่ได้มาจนทุกวันนี้แหละครับ”

สำหรับปัญหาอื่น ๆ นอกจากความเครียดเรื่องลูกเมียแล้ว ที่ผ่านมาคดีความของผมก็ต้องเสียเงินค่าทนายมาโดยตลอด จนมาสิ้นสุดที่ศาลฎีกา ทำให้เราคิดตลอดว่าเราทำให้ลูกเมียพี่น้องเดือดร้อนและเสียใจมากเพราะเรา

ทุกวันนี้ ลูก เมีย มาเยี่ยมผมลำบาก เพราะลูกเมียอยู่ที่ จ.สงขลา

แต่ที่ทำให้ผมเศร้าใจหนักไปอีก...ก็คงเป็นข่าวที่ทราบว่ามีเมียผมไปมีครอบครัวใหม่ เขาถูก 2 คนไปอยู่ด้วย เพราะลูกคนโตมีครอบครัวแล้ว ตอนนี้ผมต้องทำใจ ปลงกับชีวิตจริง ๆ ครับ

เราอดส่ำทำผิด เพราะรักเขา คิดเพียงแค่ว่า ถ้าเราถูกยิงตาย เขากับลูกจะมีชีวิตอยู่อย่างไร ถ้าเราไม่คิดมากในตอนนั้น ไม่ใส่ใจกับปัญหาที่ยังมาไม่ถึงมากเกินไป เราคงจะไม่ต้องมามีชีวิตอยู่อย่างทุกวันนี้...”

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นายฤทธิมีความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต คือ

“ถ้าผมมีโอกาสพ้นโทษออกไป ผมจะไปอยู่กับพี่ จะออกไปช่วยเหลือลูก อยากขอเวลาให้กับลูกที่หายไปครับ

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะมีเวลานั้นมาถึงหรือเปล่า แต่ก็คงต้องทำใจ และอดทนรอวันนั้นต่อไป เพราะความหวังทำให้ต่อลมหายใจของคนที่เราไว้อย่างผม ให้มีชีวิตผ่านไปให้ได้ในแต่ละวันของแดนประหาร...”

ความคิดเห็นที่มีต่อโทษประหารชีวิต

นายฤทธิ์ได้แสดงความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต ดังนี้

“ผมคิดว่า ควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต ควรใช้วิธีการจำคุกตลอดชีวิตกับคนที่กระทำผิดโดยสันดาน และกำหนดโทษสูงสำหรับคนทำผิดทั่วไป เพราะพ้นโทษมาก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว การถูกจำคุกเป็นระยะเวลานาน บางครั้งมันทรมาณยิ่งกว่าการนำเราประหารในทันทีนะครับ”

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

“ผมคิดว่าควรมีการจัดสภาพแวดล้อมให้สังคมให้ดี เพราะสิ่งแวดล้อมทำให้คนทำผิด โดยเฉพาะคดียาเสพติดอันตรายที่สุด ต้องจัดสภาพแวดล้อมของสังคมให้ดี”

กรณีศึกษาที่ 8 : นายจอม

เมื่อผมดื่มสุรา...มักมีเรื่องชกต่อยเป็นประจำ
สุดท้ายก็ยิงเพื่อนสนิทตายเพราะมีเรื่องในวงสุรา
และต้องโทษประหาร เพราะ...สุรา!

ข้อมูลส่วนบุคคล

นายจอมต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีฆ่า ปัจจุบันอายุ 33 ปี เป็นคน จ.พัทลุง ซึ่งจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้เฉลี่ยก่อนต้องโทษประมาณ 5,000-6,000 บาท มีสถานภาพโสด อาศัยอยู่กับบิดา และมารดา

ก่อนต้องโทษประหารชีวิต นายจอมเคยกระทำความผิดและต้องโทษจำคุก 1 ครั้ง ในคดีความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนผิดกฎหมายขณะอายุได้ 22 ปี ในขณะนั้นนายจอมได้เป็นทหารเกณฑ์ จึงถูกจำคุกทหารเป็นระยะเวลา 2 ปี ที่เรือนจำทหาร ใน อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

นอกจากนี้ นายจอมยังเคยตกเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหายในคดีอาชญากรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การชกต่อย การทะเลาะเบาะแว้งว่ากล่าวต่อกัน นายจอมกระทำความผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต ในขณะอายุ 28 ปี ปัจจุบันเป็นนักโทษประหารชีวิตเด็ดขาด ที่ถูกศาลฎีกาพิพากษาให้ประหารชีวิต โดยใช้ระยะเวลาระหว่างศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ระยะเวลา 28 เดือน ระหว่างศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา 1 ปี โดยถูกจำคุกที่เรือนจำกลางบางขวาง แดน 2 เป็นระยะเวลา 5 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

นายจอมให้เหตุผลของการกระทำความผิดว่า

“ผมกระทำความผิด เนื่องจากรู้สึกลัวถูกทำร้าย และไม่เคยถูกใครกระทำอย่างนี้กับผมมาก่อน

โดยก่อนหน้านี้นี้ ผมไปจังหวัดกระบี่ เพราะเพื่อนชวนไปดูสวนปาล์ม เป็นระยะเวลา 4-5 เดือน จึงได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ที่ทำงาน ไฟฟ้า เรารู้จักกันได้ไม่นาน เพื่อนก็ชักชวนผมไปดื่มสุราที่บ้าน ขณะตั้งวงสุราดูด้วยกันด้วยความเมา เราก็มีเรื่องทะเลาะและชกต่อยกัน ก็มีภรรยาและพ่อของเพื่อนมาห้าม

คืนนั้นผ่านไป ผมก็กลับบ้าน ในช่วงเช้าเพื่อนและภรรยาได้มาหาผมที่บ้าน ผมก็ดูแล พุดคุย และผมได้ต่อว่าเพื่อนว่า ผมพาเขาไปเที่ยวแล้วยังมาทำร้ายกันอีก

เพื่อนจึงพุดสวนกลับมาว่า แล้วจะเอาอย่างไร?

ผมจึงรู้สึกลัวว่าผมถูกทำร้าย! ด้วยความโกรธ ประกอบกับผมยังมีอาการเมา จึงใช้อาวุธปืนที่พกไว้กับตัวยิงใส่เพื่อนจนกระทั่งเสียชีวิต...”

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

นายจอมเติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ด้วยความรักความอบอุ่น โดยมีพี่น้องจำนวน 3 คน พี่สาว นายจอมและน้องสาว นายจอมซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวในบ้านจะมีลักษณะของความซุกซนตามประสาเด็กผู้ชาย และซนมากกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นผู้หญิง

“พ่อแม่ ดูแลลูก ๆ ทุกคน เป็นอย่างดี เมื่อมีปัญหา พ่อแม่ก็จะจัดการให้ พี่น้องรักใคร่กันดี ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี”

ครอบครัวของนายจอมไม่ใช้ความรุนแรงแต่อย่างใด แต่เนื่องจากนายจอมเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว อาจมีส่วนทำให้พ่อแม่ตามใจ ใช้ชีวิตที่แสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชายอย่างเต็มที่ ดังจะเห็นได้จาก

- การใช้อาวุธปืน

โดยนายจอมได้เล่าให้ฟังว่า

“ผมมีการใช้อาวุธปืนตั้งแต่อายุ 14 ปี ฝึกฝนและเรียนรู้ด้วยตนเองและจากเพื่อน จนเกิดความชำนาญ และมีความแม่นยำในการใช้ปืน

พ่อแม่รู้เขาก็ไม่ว่า ผมบอกแล้วครับว่า พ่อและแม่ค่อนข้างตามใจผมมาก

เลี้ยงผม ให้ผมแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชายอย่างเต็มที่”

- การสูบบุหรี่ และดื่มสุรา

“ผมมีการสูบบุหรี่ และดื่มสุราบ้างตั้งแต่สมัยเป็นวัยรุ่น แต่ไม่ถึงกับติด

พ่อแม่ก็ไม่ว่าหอรอกครับ เพราะผมเป็นลูกชายคนเดียว

พ่อกับแม่ยังค่อนข้างตามใจ เขาคงมองว่าเป็นเรื่องปกติ เพราะผมไม่ได้เสพยาเสพติด

การสูบบุหรี่ หรือ ดื่มเหล้า เป็นเรื่องปกติที่วัยรุ่น ในหมู่บ้านผมทำกัน และมันแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชาย...”

โดยพฤติกรรม การสูบบุหรี่ และดื่มสุราของนายจอมไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่ถูกตำหนิตักเตือนจากครอบครัวแต่อย่างใด ทำให้นายจอม ได้สูบบุหรี่และดื่มสุรามานจนกระทั่งเติบโตเป็น

ผู้ใหญ่ และพฤติกรรมการดื่มสุราเป็นกิจวัตรที่นายจอมจะต้องกระทำในกรณีของการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง

และพฤติกรรมการดื่มสุราของนายจอมมักจะสร้างปัญหาในการก่อเรื่องทะเลาะวิวาท รวมทั้งการกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต เนื่องจากเมื่อนายจอมมีการดื่มสุราแล้วนายจอมจะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ หากมีใครพูดจาไม่ดี หรือ ชวนทะเลาะ นายจอมจะต้องมีเรื่องทะเลาะชกต่อยกับบุคคลอื่นทันที

การคบเพื่อนก่อนต้องโทษ

นายจอมจะมีการคบเพื่อนแถวละแวกบ้านใน จ.พัทลุง และเพื่อนที่ จ.กระบี่ กล่าวคือ

“ผมจะมีเพื่อนมาก เพื่อนที่คบใน จ.พัทลุง ส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่นแถวบ้าน แต่ต่อมาผมไปดูสวนปาล์มและทำงานที่ จ.กระบี่ ระยะเวลาไม่นานนักก่อนต้องโทษ เพื่อนที่ จ.กระบี่ จะเป็นเพื่อนวัยทำงาน โดยส่วนใหญ่มีงานทำกัน แต่เพื่อนที่ จ.กระบี่ จะมีจำนวนไม่มากนักเหมือนเพื่อนใน จ.พัทลุง เพราะผมเมื่อย้ายมาทำงานไม่นานนัก

ในการคบเพื่อน โดยส่วนใหญ่จะมีการกินและเที่ยวด้วยกัน ที่สำคัญคือ เราจะดื่มสุราด้วยกัน และเวลาผมดื่มสุรามักจะมีเรื่องชกต่อยทั้งกับเพื่อนในวงเหล้าและคนที่ไม่รู้จัก”

แม้การคบเพื่อนอาจจะไม่มีผลทางตรงต่อการประกอบอาชญากรรมของนายจอม หากแต่การคบเพื่อนของนายจอมอาจจะนำไปสู่พฤติกรรมการกระทำผิดได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากนายจอมมักจะคบกับเพื่อนที่ชอบดื่มสุราด้วยกัน มีนิสัยเป็นนักเลง ซึ่งในบางครั้งนายจอมจะมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งชกต่อยกับเพื่อนที่รู้จักในวงสุรา

การเรียนรู้ทางสังคม

สำหรับการเรียนรู้ทางสังคมของนายจอม ซึ่งอาจมีผลต่อการประกอบอาชญากรรม อาจมีความเกี่ยวข้องกับ

- การเรียนรู้ในการเสพสุรา

เนื่องจากนายจอมมีการเสพสุราในกลุ่มเพื่อนจนเป็นพฤติกรรมที่ปกติ โดยการเสพสุราอาจเป็นสัญลักษณ์ของความสนุกสนานในการคบกันระหว่างกลุ่มเพื่อน ดังจะเห็นได้จากเมื่อนายจอมมีการคบกับเพื่อนจะมีการกิน เที่ยว และดื่มสุราด้วยกัน

ซึ่งการเสพสุราจนกระทั่งกลายเป็นเรื่องปกติของนายจอม ทำให้นายจอมเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จากการถูกทำร้ายและทำให้นายจอมขาดสติต้องกลายเป็นอาชญากร และนักโทษประหารดังเช่นทุกวันนี้

- การเรียนรู้ในการใช้อาวุธ

นายจอม มีการเรียนรู้ในการใช้อาวุธปืนตั้งแต่เป็นวัยรุ่นเพียงอายุ 14 ปี มีการฝึกฝน และเรียนรู้จนเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำในการใช้ปืน

ซึ่งการเรียนรู้ในการใช้อาวุธปืนจากนายจอม ได้ส่งผลต่อการกระทำผิดในชีวิตของนายจอมถึง 2 ครั้ง โดยครั้งแรกถูกจับกุมเนื่องจากพกพาอาวุธปืนผิดกฎหมายไว้ในครอบครอง จนกระทั่งถูกจำคุกเป็นระยะเวลา 2 ปี ต่อมาต้องโทษประหารชีวิต ด้วยการใช้อาวุธปืนที่พกพายังเพื่อนจนกระทั่งเสียชีวิต

การเรียนรู้ต่อการใช้อาวุธ ทำให้นายจอมต้องกระทำผิดถึง 2 ครั้ง และต้องโทษในคดีสูงสุด

ความผูกพันต่อสังคมก่อนต้องโทษ

นายจอมมีความผูกพันต่อชุมชนชาวสวนยางใน จ.พัทลุง ซึ่งตนเองเติบโตมาตั้งแต่เกิด โดยได้ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือในการทำกิจกรรมของส่วนรวมเป็นอย่างดี

หากแต่นายจอม ไม่มีความผูกพันต่อชุมชนในสถานที่เกิดเหตุที่ยังเพื่อน จนกระทั่งเสียชีวิตใน จ.กระบี่ เนื่องจากได้เข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชนดังกล่าว มีระยะเวลาไม่นานมากนัก ในการกระทำผิดนายจอมจึงไม่ได้มีความนึกถึงชุมชนที่ได้กระทำผิดลงไปเท่าใดนัก กล่าวคือ

“ผมเป็นคนจังหวัดพัทลุง แต่ได้เข้ามาอยู่ที่จังหวัดกระบี่ได้ไม่นาน เป็นสถานที่ที่ผมได้ยังเพื่อนเสียชีวิต ผมไม่ได้มีความรู้สึกผูกพันอะไรกับสถานที่นี้เลยนะ

ทำผิดลงไป ก็ไม่ได้นึกถึงความผูกพันต่อชุมชนแถวนี้ เพราะเรารู้สึกว่าเรากำลังดูถูก ก็เท่านั้น”

การถูกตีตราจากสังคม

นายจอมไม่เคยถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นคนไม่ดี แม้ภายหลังจากที่มีการกระทำผิด กล่าวคือ

“เพื่อนบ้านที่ผมอาศัยอยู่ โดยเฉพาะใน จ.พัทลุง ก็มีการช่วยเหลือกัน มีการถามข่าวคราวถึงผมตลอด

เขาไม่เคยมองว่าผมเป็นคนไม่ดี หรือรังเกียจผม

แม้ตอนที่ผมทำผิดและถูกจับ ผมก็ไม่กลัวการถูกมองจากสังคมว่าเป็นคนไม่ดี เพราะเพื่อนบ้านยังมีการถามไถ่ ไม่มีการรังเกียจ เช่น ผมขอให้เพื่อนบ้านลงชื่อเพื่อขอลดโทษ เพื่อนบ้านก็ยินดี ผมไม่เคยถูกตีตราเลยครับ”

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

นายจอมเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงรูปร่างสูงใหญ่ ผิวดำแดง หน้าตาคมเข้ม สุขภาพดี มีสภาพจิตใจที่ปกติไม่เคยมีประวัติการรักษาอาการทางประสาท หรือ อาการทางจิตเวชแต่ประการใด มีบุคลิกภาพที่ยิ้มแย้ม แจ่มใส พุดจาละฉาน ให้ความเป็นกันเอง พยายามทำตัวเองให้สนุกสนาน ไม่คิดท้อ ก่อนต้องโทษนายจอมได้มีบุคลิกภาพที่มีความเป็นนักเลง ไม่เกรงกลัวอะไร หากไม่มีใครทำอะไรให้โกรธก็จะไม่ทำร้ายผู้อื่นก่อน แต่หากมีใครมาทำร้ายก็จะทำร้ายตอบ มีการตอบโต้ทันที โดยไม่ให้อภัยแก่ผู้ใด

การควบคุมตนเอง

สำหรับการควบคุมตัวเอง โดยปกตินายจอมเป็นคนที่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ ได้กล่าวว่า

“ปกติแล้วผมเป็นคนควบคุมอารมณ์ได้

แต่ถ้าผมดื่มสุรา จะทำให้ผมขาดสติ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้เหมือนปกติ ผมเคยมีเรื่องชกต่อยบ่อยมาก ภายหลังจากดื่มสุรา

และในขณะที่ยังเพื่อนจนเสียชีวิต ผมยังไม่สร้างมาเลยเหมือนคนขาดสติ ควบคุมตัวเองไม่ได้ รู้แต่เพียงว่า เขาพูดจาไม่ดี ทำทนายเรา ทำให้เราโกรธ ซึ่งผมโกรธมาก ขาดสติ ไม่สามารถระงับและควบคุมอารมณ์ได้เลย”

นายจอมจึงมีปัญหาในการควบคุมตนเองเมื่อมีการดื่มสุรา โดยมักจะมีปัญหาในขณะที่กำลังดื่มสุรากับเพื่อนร่วมวง หรือ คนที่ไม่เคยรู้จัก รวมทั้งการตกเป็นเหยื่อจากการถูกทำร้าย อันสืบเนื่องมาจากการดื่มสุรา

การเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

สำหรับการเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับของนายจอมคือ

“ตอนผมยังเพื่อน ผมไม่ได้คิดถึงกฎหมายหรือโทษอะไรทั้งนั้น

แต่เมื่อพูดถึงโทษประหารชีวิต ผมคิดว่า เป็นโทษที่น่ากลัวนะครับ

แต่ตอนทำผิดมันเหมือนคนขาดสติ ไม่ได้คิดถึงโทษหรืออะไร คิดเพียงเขาทำทนายเรา เรา

ยอมไม่ได้ ต้องเอาชนะเขาให้ได้ มันไม่ได้คิดเลยว่าจะต้องโทษจำคุก หรือ โทษประหารชีวิต เป็นอารมณ์ชั่ววูบที่เราไม่สามารถระงับได้”

พฤติกรรมในการกระทำผิด

เหตุการณ์ต่อเนื่องจากคืนก่อนวันเกิดเหตุ ในขณะที่นายจอมและผู้เสียชีวิตดื่มเบียร์ด้วยกันจำนวน 3 ขวด จนกระทั่งเมา มีเรื่องทะเลาะและชกต่อยกันในขณะที่นั้นมีภรรยาและพ่อของผู้เสียชีวิตเข้ามาห้าม หลังจากนั้นนายจอมได้กลับบ้านไปในขณะที่ยังไม่สร้างเมา

จนกระทั่งรุ่งเช้า ผู้เสียชีวิตและภรรยาได้ไปหานายจอมที่บ้าน ซึ่งนายจอมได้ให้การต้อนรับพูดคุย และนายจอมได้ต่อว่าเพื่อนถึงเหตุการณ์ที่ทะเลาะชกต่อยกันกลางวงเหล้า เมื่อคืนที่ผ่านมา หากแต่เพื่อนกลับถามสวนกลับว่า

“แล้วจะเอาอย่างไร!”

ประกอบกับนายจอมยังไม่สร้างเมาและมีบุคลิกภาพที่ไม่ยอมคน ถ้าไม่มีใครทำอะไรก่อนก็จะไม่ทำ แต่ถ้ามีบุคคลใดมาหาเรื่องก็จะต้องตอบโต้ นายจอมจึงใช้ปืนที่พกติดตัวไว้เป็นประจำยิงผู้เสียชีวิต โดยกระสุนนัดแรกยังไปโดนที่หน้าอกของเหยื่อ ซึ่งภรรยาของเหยื่อได้เข้ามาห้าม นายจอมจึงได้วิ่งหนี แต่เมื่อได้ยินเสียงของเพื่อนที่ยังไม่เสียชีวิต ได้ตะโกนคำตามหลัง นายจอมจึงได้วิ่งกลับมายิงเหยื่อซ้ำบริเวณศีรษะอีกนัด จนกระทั่งเสียชีวิต

ซึ่งในขณะนั้นเหตุการณ์เกิดขึ้นบริเวณที่พักของนายจอม ซึ่งได้พักอาศัยที่บ้านญาติ ที่เปิดเป็นร้านขายของในเวลาประมาณ 09.00 น. แต่ภายหลังเกิดเหตุได้หลบหนีไปอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียง จนกระทั่งถึงเวลาเย็นประมาณ 18.00 น. จึงเข้ามาพบกับตำรวจ

ความเสียหายของอาชญากรรม

จากเหตุการณ์ที่นายจอมได้ยิงเพื่อนได้ก่อให้เกิดความเสียหายคือ การเสียชีวิตของเพื่อน ประกอบกับความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ยังกระทบกระเทือนต่อจิตใจของผู้พบเห็น เนื่องจากบริเวณที่เกิดขึ้นเป็นร้านค้า มีคนอยู่เป็นจำนวนมาก การกระทำของนายจอมซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่โหดเหี้ยม ทารุณ จึงส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้พบเห็น

นอกจากนี้ ความเสียหายของอาชญากรรมยังได้ส่งผลกระทบต่อครอบครัวของนายจอม เพราะพ่อแม่ของนายจอมต้องสูญเสียเงินและเวลาในการดำเนินการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เสียหาย เพื่อเป็นการขอโทษผู้เสียหายและไม่ต้องการให้ญาติผู้เสียหายเอาเรื่องกับนายจอม ทำให้พ่อแม่ของนายจอมต้องสูญเสียเงินไปเป็นจำนวนมาก

“ผมรู้สึกสงสารพ่อกับแม่มาก เพราะต้องเสียเงินให้ญาติฝ่ายผู้ตาย เพราะพ่อแม่ไม่ต้องการให้ผมต้องติดคุก

ปัจจุบันนี้พ่อแม่ต้องลำบาก เพราะผมต้องโทษประหาร ไม่ได้ทำงานในการเลี้ยงดูพ่อแม่อีกเลย”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและ
ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต

นายจอมได้เล่าถึงความรู้สึก ณ ขณะที่ฟังคำพิพากษาจากศาลให้ต้องโทษประหารชีวิตว่า

“ขณะฟังคำพิพากษา ผมไม่รู้สึกละอะไร เพราะทำใจไว้แล้วตั้งแต่ตัดสินใจเข้ามอตัว ไม่ว่า
อะไรจะเกิดก็รับได้ทั้งนั้น...

ตอนฟังคำพิพากษาจึงรู้สึกเฉย ๆ ไม่ใช่เราเป็นคนด้านชาหรือกนะ แต่เราทำใจไว้แล้วจริง ๆ
เพราะเราทำลงไปแล้ว จะให้กลับไปแก้ไขคงไม่ได้ ก็ได้แต่ทำใจยอมรับกับชะตากรรมที่เราได้ทำไว้
ที่เราเป็นผู้ก่อขึ้นมาทั้งหมด...”

หากแต่นายจอมมีความรู้สึกเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต

“แม้จะทำใจไว้แล้ว... แต่ผมก็กลัวโทษประหารชีวิต!”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

ปัจจุบันนายจอมได้สำนึกผิดต่อการกระทำ หากแต่ในขณะที่เดียวกันก็คิดว่า สิ่งที่ได้รับมี
ความเหมาะสมด้วยกันทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดในวันนั้น และผมต้องโทษประหารชีวิตในวันนี้...

ผมคิดว่าสมควรแล้วที่เพื่อนผมจะได้รับกรรมอย่างนั้น และสิ่งที่ผมได้รับทุกวันนี้ มันก็
สมควรแล้วเช่นเดียวกัน

ผมยอมรับได้กับทั้งหมด เขาทำผมก่อน ผมก็ทำเขาตอบแต่อาจเป็นการกระทำที่มันรุนแรง
ไป แต่ผมก็ได้รับกรรมที่สาสมกัน...”

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

ความรู้สึกขณะถูกจำคุกในวันแรกของนายจอมคือ

“ผมทำใจยอมรับกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นไว้แล้ว ชีวิตในเรือนจำไม่ได้มีอิสระเหมือนกับภายนอก

ทุกวันนี้ผมสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน สถานที่ กฎระเบียบ จึงไม่มีอุปสรรคในการใช้ชีวิตในเรื่องจำแต่ประการใด”

แต่ทุกวันนี้ผมได้แต่คิดถึงพ่อแม่ที่ต้องที่อยู่อย่างลำบาก ผมน่าจะมีโอกาสในการดูแลท่าน เหมือนเป็นลูกกอดตัณยู เขาเลี้ยงเรามาตั้งแต่เกิด ตามใจเราทุกอย่าง

แต่เรากลับไม่ได้ตอบแทนบุญคุณท่าน ในขณะที่เรามีกำลังวังชาสามารถเลี้ยงดูท่านได้ ก็มีแต่ทำเรื่องให้ท่านต้องไม่สบายใจ ทุกวันนี้ผมคิดว่าท่านคงทุกข์ใจมากเพราะผม ก็ได้แต่หวังว่าถ้าท่านไม่ตายเสียก่อน และผมมีโอกาสสักครั้ง คือ การได้ออกไปตอบแทน ทดแทนบุญคุณของท่าน แต่ไม่รู้ว่่วันที่ผมหวังไว้จะมีจริงหรือเปล่า...”

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นายจอมมีความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต คือ

“ถ้ามีโอกาสออกไปผมจะไม่ทำผิดอีก จะดูแลพ่อแม่ และใช้ชีวิตกระทำในสิ่งที่ถูกต้องตลอดไป...”

ความคิดเห็นที่มีต่อโทษประหารชีวิต

นายจอมมีความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต คือ

“ผมคิดว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพราะคนที่ต้องโทษประหารมีทั้งคนที่กระทำผิดจริง และไม่ได้กระทำผิดจริง

ถ้ามีการประหารชีวิตอาจจะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องตาย...”

กรณีศึกษาที่ 9 : นายโชติ

ผมรับจ้างขนยาเสพติด...เพราะต้องการประชดชีวิต

แต่การเป็นนักโทษประหาร!...

ทำให้ผมรู้สึกทรมาน...อย่างสาหัส สาครธร

ข้อมูลส่วนบุคคล

นายโชติต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีค้ายาเสพติด ปัจจุบันอายุ 42 ปี มีภูมิลำเนาจังหวัดเชียงใหม่ ก่อนต้องโทษไม่ได้เรียนหนังสือ เพราะเป็นชาวเขา จึงใช้ชีวิตตามแบบวิถีชีวิตชาวเขา ไม่ได้เรียนหนังสือภาคบังคับแต่ประการใด หากแต่เมื่อต้องโทษในเรือนจำจึงได้เรียนเพิ่มเติมเพื่อให้อ่านออกเขียนได้ โดยปัจจุบันจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ก่อนต้องโทษได้ประกอบอาชีพเปิดร้านอาหาร มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 20,000 บาท มีสถานภาพหย่าร้าง โดยมีบุตรชาย 1 คน

นายโชติ ได้ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีค้าเฮโรอีน จำนวน 24 กิโลกรัม ปัจจุบันศาลฎีกาได้พิพากษาเด็ดขาดให้นายโชติต้องโทษประหารชีวิต โดยนายโชติถูกจับกุมตั้งแต่ พ.ศ. 2540 ขณะอายุ 29 ปี ศาลชั้นต้นพิพากษาคัดสินคดีให้ต้องโทษประหารชีวิตเมื่อ พ.ศ. 2543 และใช้ระยะเวลาระหว่างศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ เพื่ออุทธรณ์คดี เป็นระยะเวลา 3 ปี 7 เดือน แต่ศาลอุทธรณ์ยังคงยืนคำตัดสินให้ประหารชีวิต และใช้ระยะเวลาระหว่างศาลอุทธรณ์ไปยังศาลฎีกา เป็นระยะเวลา 1 ปี 4 เดือน ซึ่งปัจจุบันนายโชติมีสถานภาพเป็นนักโทษเด็ดขาด ซึ่งเคยได้รับอภัยโทษ 1 ครั้ง จึงเหลือเป็นจำคุกตลอดชีวิต เป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยม ซึ่งรวมระยะเวลาที่ถูกจำคุกมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลา 12 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

นายโชติได้กระทำผิดในคดีค้ายาเสพติด เนื่องจากให้เหตุผลว่า ต้องการประชดชีวิต กล่าวคือ

“ผมทำผิดครั้งนี้ เนื่องจากผมต้องการประชดชีวิต

เพราะผมมีปัญหาครอบครัว โดยเฉพาะปัญหากับภรรยา เรามีความคิดเห็นในหลาย ๆ เรื่องที่ไม่ตรงกัน เช่น ผมต้องการขยายกิจการร้านอาหารให้มีหลายสาขามากขึ้น แต่ภรรยาผมก็ไม่เห็นด้วย หรือความคิดเห็นในการซื้อที่ดินเพื่อขยายกิจการในทำเลที่เห็นต่างกัน เรามีปัญหากันบ่อยครั้งขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดผมต้องเลิก...หย่าขาดกับภรรยา...

ตอนนั้นผมไม่อยากจะอยู่บ้าน จึงไปเที่ยวมากขึ้น จนทำให้มีโอกาสพบกับกลุ่มเพื่อนกลุ่มใหม่ที่เขาเคยเป็นลูกค้าของผม แต่ตอนนั้นผมไม่ทราบจริง ๆ ว่าเพื่อนกลุ่มนี้เขาค้ายาเสพติดกัน เพื่อนเขาได้ชักชวนให้ผมค้ายา และส่งยาเสพติด ผมก็เลยตัดสินใจทำเพื่อประชนชีวิต...

ไม่ได้หวังว่าจะร่ำรวยมีเงินทองมากมายอะไร ตอนนั้นเราเหมือนคนที่มีความกั้มต้องการหาทางระบาย พอมีเพื่อนเข้ามาพูดคุย เราก็ดีใจ เขาชวนให้ทำอะไร ก็ทำ ตอนนั้นคิดเพียงประชนชีวิต เพราะหลังจากแยกทางกับเมีย ผมก็รู้สึกเบื่อหน่ายกับหลายอย่าง เหมือนเราเป็นคนไม่มีคุณค่า..."

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นายโชติเติบโตมาในครอบครัวของชาวเขา ซึ่งใช้ชีวิตบนดอย มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย มีพ่อและแม่อยู่ด้วยกัน และมีพี่น้องจำนวน 8 คน ซึ่งมีการใช้ชีวิตที่เหมือนกับชาวเขาอื่น ๆ ทั่วไป ที่ให้ความสำคัญกับการทำไร่ทำสวน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างพี่น้องและเครือญาติของชาวเขาด้วยกัน แม้ฐานะของชาวเขาส่วนใหญ่จะไม่ได้ร่ำรวยอะไร เราก็ไม่มีความเดือดร้อน อยู่ได้โดยการทำการเกษตร หรือ การเก็บพืชผัก ผลไม้ บนดอย มีความสุขตามประสา เราไม่ค่อยมีความแตกต่างกันมากในระหว่างเครือญาติด้วยกัน

สำหรับครอบครัวในวัยเด็กแม้ฐานะจะไม่ร่ำรวย โดยตัวของนายโชติและพี่น้องทุกคนไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ทุกคนก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแต่ประการใด โดยครอบครัวก่อนต้องโทษในวัยเด็กเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ร่วมกันจนกระทั่งแต่งงาน โดยลูก ๆ จะแยกครอบครัวออกไปเมื่อมีครอบครัวใหม่ สำหรับนายโชติเมื่อแต่งงานกับภรรยา ก็ได้แยกครอบครัวออกจากครอบครัวของพ่อแม่ไปประกอบอาชีพเปิดร้านอาหาร แต่ยังคงมีการไปมาหาสู่ระหว่างพ่อแม่ พี่น้องกันเป็นประจำ รวมทั้งมีการดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกันเหมือนกับครอบครัวชาวเขาอื่น ๆ ทั่วไป โดยไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่ประการใด

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

ภายหลังจากที่นายโชติได้แต่งงานใช้ชีวิตคู่กับภรรยาจนกระทั่งมีบุตรชายด้วยกัน 1 คน โดยได้ประกอบอาชีพเปิดร้านอาหาร จนกระทั่งประสบความสำเร็จ จึงต้องการขยายกิจการ หากแต่นายโชติมักประสบปัญหาที่มีความขัดแย้งกับภรรยา โดยมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันในหลาย ๆ ประเด็น อาทิ การขยายกิจการสาขาของร้านอาหาร ซึ่งภรรยาไม่เห็นด้วย หรือการหาซื้อที่ดินเพื่อนขยายกิจการในทำเลที่มีความเห็นต่างกัน

โดยนายโชติและภรรยามักมีปัญหาคิดเห็นที่ขัดแย้งกันมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลายเป็นปัญหาที่ไม่สามารถตกลงกันได้ และกลายเป็นปัญหาวิกฤตของครอบครัวที่ต้องจบลงด้วยการหย่าร้าง และภายหลังจากการหย่าร้าง นายโชติได้ยกเลิกกิจการร้านอาหารและได้ประชนชีวิต

โดยการเที่ยวเตร่ คบเพื่อนที่ค้ายาเสพติด เมื่อเพื่อนชวนให้ค้ายาเสพติด แม้จะทราบว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ก็ตัดสินใจทำเพื่อประชดชีวิตซึ่งตนเองเห็นว่า เป็นชีวิตที่ประสบกับความล้มเหลว ไม่ได้มีคุณค่าอะไรมากนัก

การคบเพื่อน

สำหรับการคบเพื่อนของนายโชติในช่วงประกอบอาชีพร้านอาหารและก่อนหน้านั้น นายโชติไม่มีเพื่อนสนิทมากนัก เนื่องจากมีภาระในการเปิดกิจการร้านอาหาร ทำให้ไม่มีเวลาในการคบหาสมาคมกับเพื่อนมากนัก ตลอดจนในบางครั้งการเปิดร้านอาหาร ต้องมีการย้ายเปลี่ยนสถานที่ค้าขายบ่อย จึงทำให้ไม่มีเพื่อนสนิทมากมายนัก

แต่ภายหลังเมื่อนายโชติได้หย่าร้างกับภรรยาและได้เลิกกิจการร้านอาหาร ทำให้มีเวลาว่างมากขึ้น ประกอบกับนายโชติไม่ต้องการอยู่บ้าน จึงมีการเที่ยวเตร่เพื่อให้ลืมปัญหาในชีวิตที่เกิดขึ้น จากครอบครัวล่มสลาย ซึ่งได้ไปรู้จักกับเพื่อน 2 คน ที่เคยเป็นลูกค้าร้านอาหารของตนมาก่อน เป็นเพื่อนที่เจอจากการเที่ยวเตร่และสนิทสนมได้ไม่นาน โดยตอนแรกที่รู้จักกัน นายโชติไม่เคยคิดมาก่อนว่า เพื่อนทั้ง 2 คนจะค้ายาเสพติด จนกระทั่งเพื่อนทั้ง 2 คน ได้ชวนนายโชติให้มาค้ายาเสพติด เพราะเป็นหนทางในการสร้างรายได้จำนวนมาก

นายโชติได้ตอบตกลงค้ายาเสพติดตามที่เพื่อนได้ชักชวน ซึ่งแท้จริงแล้ว นายโชติไม่ได้มีความต้องการความร่ำรวยดังที่เพื่อนชักชวนแต่ประการใด หากแต่ต้องการประชดชีวิตที่กำลังเผชิญอยู่ จากการหย่าร้างกับภรรยาเป็นสำคัญ ซึ่งเพื่อนทั้ง 2 คน ได้ถูกจับเช่นเดียวกับนายโชติ โดยต้องโทษประหารชีวิตเช่นเดียวกัน และปัจจุบันได้ลดโทษเป็นจำคุกตลอดชีวิตเช่นเดียวกับนายโชติ

จึงอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมกระทำผิดของนายโชติด้วยการยุ่งเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด จนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต มีผลมาจากการคบเพื่อนเป็นสำคัญ เนื่องจากการคบเพื่อนทำให้นายโชติมีการไปมาหาสู่ระหว่างเพื่อน เมื่อเพื่อนมีการชักชวนให้นายโชติกระทำผิด นายโชติก็ไม่ปฏิเสธเนื่องจากต้องการประชดชีวิต ตลอดจนเพื่อนเป็นผู้ที่ถ่ายทอดค่านิยมในการกระทำผิดรวมทั้งพฤติกรรมในการกระทำผิด ในการค้ายาเสพติด การหลบหลีกการถูกจับกุมจากตำรวจ

การเรียนรู้ทางสังคม

ก่อนที่นายโชติจะมารู้จักกับเพื่อนทั้งสองที่ชักชวนให้ค้ายาเสพติด นายโชติกล่าวว่า

“ก่อนหน้านี้นี้ ผมไม่เคยได้เรียนรู้ และไม่เคยคิดที่จะกระทำความผิด หรือประกอบอาชญากรรมแต่อย่างใด ผมไม่เคยสนใจการประกอบอาชญากรรมหรือการค้ายาเสพติดแต่ประการใด เพราะครอบครัวผมตอนเด็ก ๆ ก็ไม่มีใครยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ผมไม่เคยสนใจมันเลยจริง ๆ

จนกระทั่งผมได้รู้จักกับเพื่อนสองคนนี้แหละ ที่ชวนให้ผมค้ายาเสพติด และสอนให้ผมรู้จักวิธีในการค้ายาเสพติด การหลบเลี่ยงการจับกุม

ผมเรียนรู้การค้ายาเสพติดและวิธีการทุกอย่างจากเพื่อนเกือบทั้งหมด...

เขาสอนผมให้รู้จักกับเฮโรอีน สอนผมให้รู้จักกับวิธีการในการรับส่งยาเสพติด และวิธีการในการหลบหนีการจับกุม ถ้าไม่รู้จักกับเพื่อน 2 คนนี้ ผมคงไม่รู้จักกับอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิตอย่างทุกวันนี้ก็ได้ ”

ความผูกพันต่อสังคมก่อนต้องโทษ

นายโชติมีความผูกพันต่อสังคมที่เขาที่ตนเองได้เติบโตมา กล่าวคือ

“ผมเป็นชาวเขาที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่บนคอย มีครอบครัว พ่อแม่ ญาติ ๆ และเพื่อนบ้านในชุมชนที่สนิทสนมกัน ไม่ค่อยได้มีโอกาสเข้าสังคมกับสังคมอื่น ๆ มากนัก เพราะการเดินทาง การสื่อสารค่อนข้างลำบาก รถราไม่สามารถเข้าไปได้ ต้องใช้วิธีเดิน การใช้ชีวิตแบบชาวเขาของผม ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งก่อนแต่งงาน ส่วนใหญ่จะทำเกษตรกรรม ทุกคนจะมีความผูกพัน เพราะเพื่อนบ้านชุมชนจะช่วยเหลือดูแลซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี”

จนกระทั่งนายโชติแต่งงาน จึงใช้ชีวิตอยู่ในเมือง เปิดร้านอาหาร มีการย้ายที่บ่อย จึงไม่ค่อยมีความผูกพันต่อสังคมที่อาศัยใหม่ดังเช่นสังคมชาวเขามากนัก

“ตอนหลังผมแต่งงานแล้วแยกครอบครัวจากชีวิตบนคอยที่เคยอยู่กับพ่อแม่มาอยู่ในเมืองกับภรรยา ผมได้เปิดร้านอาหาร แล้วก็ย้ายที่อยู่ไปเรื่อย

ตอนนี้ผมไม่มีความรู้สึกผูกพันกับที่อยู่เหมือนตอนอยู่บนคอยแล้วละ เพราะเราเปลี่ยนที่อยู่บ่อย เราไม่ค่อยรู้จักใครที่สนิทสนมกันอย่างจริงจัง ไม่สามารถคุยกับใครได้เหมือนตอนอยู่บนคอย ”

เมื่อไม่มีความผูกพันต่อสังคมหรือชุมชนที่นายโชติได้อาศัยอยู่ เมื่อนายโชติได้ตัดสินใจกระทำผิด จึงไม่มีความรู้สึกนึกถึงชุมชนแต่อย่างใด ดังที่นายโชติได้เล่าว่า

“ตอนที่ผมทำผิด ผมก็ไม่ได้นึกถึงชุมชนอะไรเลย เพราะเราไม่ได้อยู่บนคอยอีกต่อไป ไม่มีญาติพี่น้องพูดคุย ตอนนี้ทำอะไรเราก็กไม่ได้นึกถึงสังคมแล้วละ อยากรจะทำอะไรก็ทำ ต้องการประชดชีวิตก็ทำ ไม่มีใครในชุมชนรู้จักเราหรือ คอยห้ามเรา เราก็กทำอะไรได้ตามที่ต้องการ”

การถูกตีตรา

นายโชติไม่เคยถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นคนไม่ดีก่อนการกระทำผิดและการถูกจับกุม กล่าวคือ

“สำหรับตัวผมเองเป็นคนไม่ค่อยมีเพื่อน
ก่อนต้องโทษไม่เคยมีใครมองว่าผมเป็นคนไม่ดี เพราะผมไม่เคยกระทำผิด ไม่เคยมีประวัติ
ที่ไม่ดีมาก่อน

แต่ภายหลังเมื่อผมถูกจับ สังคมที่ผมอาศัยอยู่ก็เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น ผมไม่เคยได้รับ
ผลกระทบจากการถูกตีตราแต่ประการใด ”

สภาพร่างกาย จิตใจและบุคลิกภาพ

นายโชติมีสภาพร่างกายที่ปกติและแข็งแรงสมบูรณ์ มีสภาพจิตใจที่ปกติไม่เคยมีประวัติ
อาการทางประสาทหรืออาการทางจิตเวชแต่ประการใด นอกจากนี้ ยังมีสภาพจิตใจที่ค่อนข้างดี
สามารถปรับตัวได้ทำให้ไม่คิดมากในสังคมที่เกิดขึ้น เพราะยอมรับว่าตนเองกระทำผิดจริง

นอกจากนี้ นายโชติยังมีบุคลิกภาพที่ร่าเริง ยิ้มแย้ม แจ่มใส พุดจาจะฉาน ให้ข้อมูลและ
พูดคุยดีด้วยความเป็นเองกัน กล่าวคือ

“ให้ถามผมดีกว่า ถามได้ทุกเรื่อง....

ถามตรงๆ เลยครับ ไม่ต้องเกรงใจ อยากรู้อะไร”

เป็นลักษณะของผู้ที่เปิดเผย ให้ความเป็นกันเอง

การควบคุมตนเอง

นายโชติได้เล่าให้ฟังว่า โดยปกติตนเป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองได้ดี แม้จะมีความ
โกรธแต่ก็สามารถระงับอารมณ์ได้ หรือ แม้จะมีความต้องการในทรัพย์สินสิ่งของมากเพียงใด แต่ถ้า
ไม่ใช่ของตนเอง จะสามารถระงับอารมณ์ความต้องการได้

“ผมเป็นคนที่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ครับ ไม่ค่อยมีปัญหาทะเลาะชกต่อยกับใคร
เพราะเราเป็นคนอารมณ์ไม่ร้อน

หรือ ถ้ามีความต้องการอยากได้ของอะไร ถ้าไม่มีเงินก็ไม่เคยไปขโมยอะไรเขา ก็จะพยายาม
ทำงานเก็บเงินไว้ซื้อครับ...”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

นายโชติมีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ กล่าวคือ

“ผมกลัวกฎหมาย และโทษที่ได้รับในทุกๆ เรื่อง

แต่ตอนที่ตัดสินใจทำลงไป มันคิดเพียงแต่ต้องการประชดชีวิต ไม่ได้ต้องการความร่ำรวย หรืออะไร ก็เลยไม่ได้คิดถึงโทษที่จะได้รับ

ตอนที่ตัดสินใจทำผิด มันเหมือนอารมณ์ชั่ววูบจริงๆ โทษประหาร หรือ โทษอะไรเราก็ดูไม่ได้คิดถึงทั้งนั้น รู้แต่เพียงว่าเพื่อนชวาก็เลยทำตามที่เพื่อนชวอน ตอนที่ทำผิดไม่ได้นึกถึงโทษเลยจริงๆ ...”

พฤติกรรมในการกระทำผิด

นายโชติตัดสินใจเข้าสู่ขบวนการค้ายาเสพติดตามคำชักชวนของเพื่อน 2 คน ที่เคยค้าเสฟติดมาก่อน ซึ่งได้แนะนำขั้นตอน วิธีการในการค้ายาเสพติด และคอยดูแลความช่วยเหลือในการค้ายาเสพติด โดยก่อนถูกจับกุม นายโชติได้กระทำผิด 2 ครั้ง กล่าวคือ

“ ก่อนถูกจับกุมและต้องโทษประหาร ผมกระทำผิด 2 ครั้ง

- ครั้งที่ 1 ผมได้เข้าร่วมขบวนการค้ายาเสพติด โดยทำหน้าที่ขนส่งยาบ้า จำนวน 400,000 เม็ด ไปยังจุดนัดหมาย

โดยผมไปรับยาบ้ากับเพื่อนที่จุดนัดหมาย และผมนำไปใส่ในรถกระบะที่ผมที่ได้ดัดแปลงบริเวณกระบะท้ายรถให้เป็นกระบะสองชั้นที่สามารถเก็บสามารถเก็บซุกซ่อนยาบ้าได้ และมีการนัดหมายให้ไปส่งยาบ้าในบริเวณจุดที่กำหนดในช่วงเวลาค่ำ 2 – คี 3

การส่งยาบ้า 400,000 เม็ด ครั้งแรกของผมผ่านไปด้วยดี ไม่ถูกจับกุม เพราะมีเพื่อนคอยแนะนำตลอด ผมได้ค่าตอบแทนจากการส่งยาบ้า เม็ดละ 1 บาท รวมเป็นเงิน 400,000 บาท

- ครั้งที่ 2 การกระทำผิดครั้งที่ 2 ห่างจากครั้งแรกประมาณ 2 สัปดาห์

ผมให้รถเพื่อนไปขนเฮโรอิน จำนวน 24 กิโลกรัม จากจุดรับเฮโรอิน และจะนำไปส่งต่อ โดยครั้งนี้ผมไม่ได้ไปด้วย แต่ให้รถเพื่อนไป ซึ่งเพื่อนขับรถออกมาจากจุดที่รับเฮโรอินได้ประมาณ 20 กิโลเมตร ก็ถูกจับกุมและผมก็ถูกจับกุมในฐานะที่เป็นเจ้าของรถ

ถ้าการกระทำครั้งที่ 2 สำเร็จ ผมและเพื่อนจะได้ค่าตอบแทนจากการขนยาเสพติด จำนวนมากทีเดียว

โดยเฮโรอิน จำนวน 24 กิโลกรัม จะมัดเป็นก้อนได้ประมาณ 40 ก้อน โดยมีมูลค่าก้อนละ 8,000 บาท รวมเป็นเงิน 320,000 บาท

แต่การกระทำครั้งนี้ พวกเราไม่ได้เงินค่าตอบแทนอะไรเลย ก็ต้องถูกจับกุมเสียก่อน”

การสังกัดกลุ่มองค์กรอาชญากรรม

สำหรับการสังกัดกลุ่มองค์กรอาชญากรรมของนายโชติ มีดังนี้

“ ผมและเพื่อนอีก 2 คน ที่กระทำผิดเป็นอีกทีมหนึ่งในขบวนการค้ายาเสพติด โดยเราเป็นแค่หางแถว ผมคิดว่าน่าจะมีอีกหลายทีมในขบวนการนี้

โดยที่เราจะไม่รู้อะไรมาก รู้เพียงมีหน้าที่รับและส่งยาตามจุดที่กำหนด ผมมีหน้าที่เตรียมรถ นัดหมายกัน เวลา และสถานที่

เราไม่ใช้อาวุธใดๆ ในการกระทำผิด โดยจะเป็นลักษณะการเวียนรอบงานของกลุ่ม ความต่อเนื่องของการส่งยาเสพติดจะเป็นไปตามงานที่จะหมุนถึงตั้งตัวของทีม โดยไม่สามารถทราบล่วงหน้าได้ว่าเราจะส่งยาเสพติดกันเมื่อไร

ผมเองก็ไม่เคยเสพยาเสพติดมาก่อน แต่ต้องเข้าสู่ขบวนการนี้ เพราะเพื่อนชวนครับ

เคยถามเพื่อนว่า...ใครเป็นคนจ้าง เพื่อนผมก็บอกไม่ทราบ แต่คาดว่าคนที่ป็นหัวหน้าใหญ่สุดของขบวนการค้ายาเสพติดน่าจะอยู่ที่ประเทศพม่า ซึ่งคาดว่าป็นนายทุนที่มีเงินจำนวนมาก

ผมกระทำผิดเพื่อน 2 ครั้ง ระยะเวลาห่างกันเพียง 2 สัปดาห์ ได้เงินค่าตอบแทนครั้งแรก 400,000 บาท แต่ถูกจับกุมพร้อมเพื่อนอีก 2 คน ขณะกระทำผิดครั้งที่สอง ผมไม่มีการหลบหนีการจับกุม เพราะหลักฐานชัดเจน และผมก็ได้ยอมรับว่าการกระทำผิดจริง”

ความเสียหายของอาชญากรรม

นายโชติได้กล่าวถึงความเสียหายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นว่า

“ อาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดก่อให้เกิดผลประโยชน์มูลค่ามหาศาล แต่ผลที่ตามมาแม้จะไม่มีผลต่อผู้เสียหายโดยตรง เพราะไม่มีผู้เสียหายโดยตรงในมุมมองของผม

แต่ผมคิดว่า ผลเสียหายที่น่ากลัว คือ การทำลายสังคม... ถ้ายาเสพติดเข้าไปในชุมชนใด ก็จะทำลายชุมชนนั้นจนพินาศย่อยยับ มีสมาชิกในชุมชนที่เหมือนคนตายทั้งป็น ที่เต็มไปด้วยการสร้างปัญหาต่างๆตามมามากมาย

สำหรับผลเสียหายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับตัวผมเอง คือ ทำให้ผมต้องขาดโอกาสในการใช้ชีวิตที่เหลือในสังคมเหมือนกับคนอื่นๆ ทั่วไปในสังคม เพียงเพราะการตัดสินใจผิด ที่

ต้องการประชดชีวิต ซึ่งผมก็ได้ชีวิตที่ไร้คุณค่าตามมาอย่างที่ต้องการประชดจริง ๆ ...แต่ไม่มีใครเขามารับรู้ความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสสากรรจ์ที่ผมต้องเผชิญ นอกจากตัวผมคนเดียว...”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต

นายโชติได้กล่าวถึงความรู้สึก ณ ขณะที่ยังคำพิพากษาของศาลให้ต้องโทษประหารชีวิต ว่า

“ ขณะได้ยินคำพิพากษา... ให้ต้องโทษประหารชีวิต

ผมรู้สึกว่าเหมือนว่าหมดเรี่ยวแรง... กิดอะไรไม่ออก... สมองมันมัน ติ๋ม ไปหมด ”

โดยนายโชติได้มีความรู้สึกเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตที่ได้รับ

“ ผมรู้สึกกลัวโทษประหารชีวิตมาก !

เพราะการประหารชีวิตเป็นเรื่องที่รุนแรง คนที่ต้องโทษไม่สามารถมีโอกาสในการแก้ตัวได้อีกต่อไป... มันคงสาสมกันแล้วกับสิ่งที่ผมต้องการประชดชีวิต ”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

ปัจจุบันนายโชติ ได้มีความสำนึกผิดต่อการกระทำ คือ

“ ผมรู้ว่า การกระทำของผมเป็นการกระทำผิดที่ก่อให้เกิดผลเสียกับสังคมตามมามากมาย ผมมานั่งนึกย้อนหลังก็เสียใจ ไม่น่าจะทำเลย

ถ้าเราอยากประชดชีวิต เราก็น่าจะหาวิธีอื่นที่ตัวเราแย่เพียงคนเดียว แต่จำเป็นต้องทำให้สังคมแย่ตามไปด้วย

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้... ผมไม่ต้องการกระทำผิด ”

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นายโชติได้ประสบกับความรู้สึกขณะถูกจำคุกในวันแรกในสถานภาพของนักโทษประหารชีวิต คือ

“ ตอนเข้ามาในเรือนจำครั้งแรก ผมถูกจำตรวเพราะเป็นนักโทษประหาร

ผมรู้สึกกลัวไปหมดทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ เพื่อนนักโทษประหารด้วยกัน สถานที่
กฎระเบียบของทางเรือนจำ

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่มันกลัวมาก กลัวจนกระทั่งนอนไม่หลับ เหมือนคนที่ตายทั้ง
เป็น มันทรมานมาก กลัวว่าเขาจะเอาเราไปประหารวันไหน ทำไมเราต้องมาเป็นแบบนี้

แต่ตอนหลังก็ต้องทำใจ เพราะไม่อย่างนั้นผมเครียดมาก อาจจะตายก่อนถูกประหารก็ได้
เห็นเพื่อนนักโทษประหารคนอื่น ๆ เขายู่กันได้ เราก็ต้องอยู่มีชีวิตได้ ก็พยายามทำให้แต่ละวันผ่านไป
ไปได้ แม้ในช่วงแรก ๆ วันเวลามันจะผ่านไปอย่างยากเย็นแสนเข็ญ แต่ผมก็ผ่านมันมาได้ อย่าง
ทรมานใจเหลือเกิน

มันคงเป็นกรรมที่ผมต้องการประชดชีวิต ตอนนั้นผมเข้าใจแล้วว่าไม่มีใครเขามาทุกข์กับเรา
ด้วย เราประชดชีวิตไป เราก็ต้องก้มหน้าก้มตารับชะตากรรมที่แสนเจ็บปวดนี้ไปคนเดียว ...”

แต่ปัจจุบันนายโชติต้องโทษมาแล้วเป็นระยะเวลา 12 ปี ได้รับการลดโทษเป็นโทษจำคุก
ตลอดชีวิต

“ ผมอยู่ในเรือนจำมานานแล้ว ทุกวันนี้ก็สามารถปรับตัวได้ และยอมรับสิ่งที่เป็นอยู่ ซึ่งไม่
มีปัญหาอุปสรรคใดๆ ในการใช้ชีวิตในเรือนจำ”

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นายโชติมีความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต คือ

“หากผมมีโอกาสสักครั้งหนึ่งของชีวิต

ก็อยากออกไปจากเรือนจำใช้ชีวิตที่ถูกต้องกับเขาบ้าง หวังว่าผมคงมีโอกาสในการแก้ตัว
กับชีวิตที่เคยทำผิดพลาดไป...”

ความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต

นายโชติมีความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต คือ

“ผมคิดว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต

เพราะ ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ

การประหารชีวิตเป็นการกระทำที่รุนแรง ไม่มีความเหมาะสมที่จะมีโทษประหารชีวิตใน
ประเทศที่นับถือศาสนาพุทธ

อีกทั้งผู้ต้องโทษที่ประหารชีวิต ก็เป็นคน คนหนึ่ง ที่สมควรจะได้รับโอกาสในการแก้ไข
ตัวเอง”

กรณีศึกษาที่ 10 : นายละเอียด

ผมไม่ได้ทำผิด!

แต่ต้องโทษประหาร...

เพราะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนทำผิด ?

ข้อมูลส่วนบุคคล

นายละเอียดต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีฆ่าผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิต ปัจจุบันอายุ 38 ปี มีภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดนครสวรรค์ จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบอาชีพเป็นพนักงานก่อสร้าง ไม่ได้แต่งงานแต่อยู่กินกับภรรยา ที่อยู่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานก่อสร้างด้วยกัน โดยรับจ้างทำงานก่อสร้างในพื้นที่ต่างๆ ที่มีการจ้างงาน แต่โดยส่วนใหญ่จะทำงานแถบนิคมอุตสาหกรรม นวนคร รังสิต ได้ประมาณ 2-3 ปี มีรายได้เฉลี่ยวันละประมาณ 200 บาท หรือเดือนละประมาณ 6,000 บาท

นายละเอียด ต้องโทษประหารชีวิตด้วยคดีใช้ปืนยิงผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิต ขณะกระทำผิดอายุ 31 ปี โดยศาลชั้นต้นพิพากษาประหารชีวิต จึงอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ใช้ระยะเวลา 21 เดือน ศาลอุทธรณ์ยังคงยืนคำพิพากษาประหารชีวิต ต่อมาจึงได้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ใช้ระยะเวลา 27 เดือน ศาลฎีกายังคงยืนคำพิพากษาประหารชีวิต ปัจจุบันนายละเอียดได้ต้องโทษประหารชีวิต โดยถูกจำคุกที่เรือนจำกลางบางขวางเป็นระยะเวลา 7 ปี

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

นายละเอียดได้กล่าวว่า ตนเองไม่ได้กระทำผิด แต่ต้องถูกจับกุมเนื่องจาก ญาติที่ จ.นครสวรรค์ ได้โทรศัพท์ให้กลับไป จ.นครสวรรค์ ซึ่งขณะนั้นตนและภรรยาได้พักอาศัยอยู่ที่ นวนคร จึงได้เดินทางกลับบ้าน เมื่อกลับถึงบ้าน ตำรวจได้เข้าจับกุมในข้อหายิงแม่ค้าขายเนื้อในตลาดถึงแก่ความตาย แต่นายละเอียดยืนยันว่าตนเองไม่ได้ทำผิด ไม่ทราบเรื่องมาก่อน

“ผมไม่รู้เรื่องจริง ๆ นะ

ก็ทำงานเป็นพนักงานก่อสร้างที่นิคมอุตสาหกรรมนวนคร

แต่บ้านผมอยู่ที่ จ.นครสวรรค์ ญาติพี่น้องอยู่กันที่นั่นเกือบหมด

วันนั้นญาติเขาได้โทรศัพท์ให้ผมกลับไป ที่ นครสวรรค์บอกว่ามีธุระด่วน

ผมก็รีบกลับไป แต่พอไปถึงบ้านตำรวจก็จับกุมผมทันที ด้วยข้อหาใช้ปืนยิงแม่ค้าเนื้อในตลาดจนเสียชีวิต...

ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงจับผม

ผมไม่รู้เรื่อง ผมไม่ได้ทำจริง ๆ นะครับ..."

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัวในวัยเด็ก

นายละเอียดเติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน โดยประกอบอาชีพทำสวน ทำไร่ มีพี่น้อง 4 คน โดยนายละเอียดเป็นลูกคนเล็ก ครอบครัวอยู่ด้วยกัน โดยพ่อ แม่ พี่ ทำสวน ทำไร่ กันทุกคน เมื่อโตขึ้นลูกๆ ก็แยกกันไปมีครอบครัวเป็นของตนเอง โดยครอบครัวในวัยเด็กใช้ชีวิตเรียบง่าย พ่อเพียง พ่อไม่ดื่มสุรา ไม่เล่นการพนัน ชีวิตไม่มีหนี้สินแต่ประการใด

นอกจากนี้ ตั้งแต่จำความได้ นายละเอียดก็จำได้ว่า พ่อกับแม่ไม่เคยทะเลาะกันอย่างรุนแรงเลย พ่อไม่เคยใช้ความรุนแรงกับแม่หรือลูก ๆ แต่ประการใด นายละเอียดจึงเป็นคนไม่ชอบใช้ความรุนแรง เนื่องจากฐานะทางบ้าน ไม่ดี จึงต้องออกจากโรงเรียนภายหลังที่เรียนจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากนั้นก็ได้ช่วยทางบ้านทำสวน ทำไร่ มาโดยตลอด

ครอบครัวก่อนต้องโทษ

เมื่อนายละเอียดเติบโตเป็นผู้ใหญ่อายุประมาณ 20 กว่าปี ได้เห็นว่าที่บ้านไม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง จึงตัดสินใจประกอบอาชีพเป็นคณงานก่อสร้างและเดินทางไปหาเงินในเขตอุตสาหกรรมนวนคร เนื่องจากมีงานก่อสร้างจำนวนมาก จนกระทั่งได้พบกับภรรยาซึ่งเป็นคณงานก่อสร้างด้วยกัน ซึ่งอยู่กันด้วยกัน ช่วยเหลือทำมาหากินด้วยกัน จนกระทั่งมีบุตรสาว 1 คน

ครอบครัวก่อนต้องโทษของนายละเอียดไม่มีการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัวแต่ประการใด หากแต่การใช้ชีวิตเรียบง่ายตามประสาชีวิตของผู้ที่หาเช้ากินค่ำ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสุราหรือยาเสพติด แต่มีสูบบุหรี่บ้างเป็นครั้งคราว ไม่มีอาการติดยาหรือแต่ประการใด

การคบเพื่อน

นายละเอียดไม่มีเพื่อนที่คบหาสมาคมเป็นเพื่อนสนิทมากนัก โดยมีเพื่อนที่รู้จักหากแต่ไม่สนิทสนมมากนัก เป็นผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นคณงานก่อสร้างเหมือนตนเองและเป็นคนต่างด้าว อันอาจสืบเนื่องมาจากนายสนิทเป็นผู้ที่ไม่ชอบดื่มดั่งสุราเช่นคณงานก่อสร้างอื่นๆ จึงทำให้ไม่มีเพื่อนเป็นสนิทมากนักและอาจเกิดจากการทำงานก่อสร้างที่ไม่อยู่ประจำที่ใดเป็นเวลานาน เมื่อนายละเอียดจะรับจ้างทำงานก่อสร้างที่อื่น ๆ ต่อไปเรื่อยๆ ทำให้มีผลต่อการคบเพื่อน ซึ่งทำให้นายละเอียดไม่มีเพื่อนสนิทมากนัก

นอกจากนี้ นายละเอียดได้กล่าวว่า เพื่อนที่ตนคบหากันอยู่ โดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ต้องหาเช้ากินค่ำ ไม่มีผู้ใดที่เคยต้องโทษกระทำผิด หรือเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม แม้จะมีฐานะไม่ร่ำรวยแต่

เพื่อนที่นายละเอียดคบหาสมาคมด้วยก็ไม่มีใครประกอบอาชีพการม ลัก วิ่ง ชิง ปล้น ทรัพย์สินบุคคลใด หรือ ค้ายาเสพติดแต่ประการใด

การเรียนรู้ทางสังคม

นายละเอียดไม่เคยเรียนรู้การประกอบอาชีพการมจากบุคคลใด ๆ ทั้งในครอบครัว จากคนในสังคมนอบข้างหรือแม้กระทั่งจากสื่อมาก่อน โดยได้กล่าวว่าตนเองไม่เคยคิดและไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับอาชีพการมมาก่อน ไม่เคยเรียนรู้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาชีพการมแต่ประการใด

“ผมไม่เคยสนใจประกอบอาชีพการมมาก่อน รู้แต่เพียงว่าเรามีฐานะไม่ดี หาเช้ากินค่ำ เราก็ต้องตั้งใจทำงานหาเงิน งานที่ทำก็หนัก เงินที่ได้รับก็น้อย ก็เลยได้แต่ต้องขยันทำงาน ก็คิดเพียงแค่นี้เรื่องอาชีพการมไม่เคยมีความคิด หรือ สนใจ...”

ความผูกพันต่อสังคม

นายละเอียดเป็นคนจังหวัดนครสวรรค์ แต่ต้องอพยพเข้ามาเป็นแรงงานรับจ้างในแถวชานเมืองของกรุงเทพฯ โดยนายละเอียดจะมีความผูกพันต่อชุมชนเดิมที่เคยอยู่อาศัยมากกว่าชุมชนที่เข้ามารับจ้างทำงาน เพราะเป็นที่อยู่อาศัยที่ไม่แน่นอน บางครั้งมีการสร้างเพิงที่พักคนงานก่อสร้างใกล้กับสถานที่ก่อสร้างหรือในบริเวณสถานที่ก่อสร้าง และเมื่อมีการก่อสร้างในบริเวณดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อย จึงจะมีการอพยพไปอยู่ที่ใหม่ตามสถานที่ก่อสร้าง

ดังนั้นนายละเอียดจึงไม่มีความผูกพันกับสถานที่อยู่อาศัยใหม่ที่ทำงานก่อสร้างมากนัก ดังเช่นชุมชนบ้านเกิดที่เติบโตมา แม้จะมีการไปทำงานต่างจังหวัด แต่เมื่อมีโอกาสมักจะกลับไปเยี่ยมเยียนบิดา มารดา และญาติพี่น้องเป็นประจำ

อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่ผูกพันกับชุมชนที่อยู่อาศัยที่ตนเองอพยพไปทำงานมากนัก แต่นายละเอียดได้ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น และเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่เท่าที่กำลังและความสามารถเอื้ออำนวย

การถูกตีตราจากสังคม

ก่อนต้องโทษประหารชีวิตนายละเอียดได้เล่าว่า ตนเองไม่เคยถูกสังคมตีตรา เพราะไม่เคยมีประวัติในการกระทำผิดแต่อย่างใด แต่เมื่อต้องกลายเป็นนักโทษประหารนายละเอียดมีความเกรงกลัวต่อการถูกตีตราจากสังคม โดยได้กล่าวว่า

“ ก่อนหน้านี้ แม้เราจะยากจน หาเช้ากินค่ำ แต่เราก็ไม่เคยมีประวัติกระทำผิดมาก่อน สังคมไม่เคยมองเราเลยว่า เราเป็นคนไม่ดี

แต่ต่อไปนี้สังคมจะมองว่าเราทำผิดจริง!

สังคมคงไม่ยอมรับ... และไม่ให้โอกาสคนที่ผ่านการอยู่ในคุกมาก่อน
คงไม่มีโอกาสที่ดีในสังคมให้กับคนอย่างเราอีกแล้ว...”

สภาพร่างกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ

นายละเอียดเป็นผู้ที่มีสภาพร่างกายและสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ตลอดจนมีสภาพจิตใจที่
ปกติ ไม่เคยมีประวัติการเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลจิตเวชแต่ประการใด มีบุคลิกภาพที่ค่อนข้าง
เงียบขรึม ไม่ค่อยพูดจาหากไม่ใช่ประเด็นที่ตนสนใจเป็นพิเศษ

การควบคุมตนเอง

นายละเอียดเป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองได้ดี โดยดูจากลักษณะของการพูดจาในขณะที่
ให้สัมภาษณ์ นอกจากนี้นายละเอียดยังได้ได้กล่าวถึงการควบคุมตนเองของนายละเอียดว่า

“โดยปกติผมจะเป็นคนใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่ค่อยพูดมาก

สามารถควบคุมตนเองได้ ไม่ค่อยขี้โกรธ ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งชกต่อยกับใครมา
ก่อน”

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

นายละเอียดได้กล่าวว่า ก่อนหน้านี้ตนเองไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะ
ได้รับ เพราะมีความเชื่อมั่นว่าตนเองไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับการกระทำความผิดแต่ประการใด แต่ปัจจุบันเมื่อ
ต้องถูกจับกุมและมีสถานภาพเป็นนักโทษประหารชีวิต ได้กล่าวถึงการเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือ
โทษที่ได้รับว่า

“กฎหมาย เป็นสิ่งที่ไม่น่ากลัว!

“แต่สิ่งที่น่ากลัว... คือ คนใช้กฎหมาย

เราไม่รู้ว่า เขาจะคิด หรือปฏิบัติอย่างไร...”

พฤติกรรมการกระทำความผิด

นายละเอียดได้กล่าวว่า ตนเองไม่ได้กระทำความผิด เป็นผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกล่าวหาและจับกุม
ผู้กระทำความผิดผิดตัว โดยได้เล่าว่า

“ผมไม่ได้กระทำผิด ไม่ได้ก่อเหตุ แต่ที่ต้องจับกุมเนื่องจากวันนั้นญาติที่ จ.นครสวรรค์ โทรศัพทให้ผมกลับไปหา เพราะบอกว่ามีธุระ ผมกับภรรยาซึ่งทำงานอยู่ที่ นคร จึงเดินทางกลับไป จ.นครสวรรค์

เมื่อผมกลับไปถึงบ้าน ตำรวจได้เข้าจับกุมและแจ้งกับผมว่าพยานโจทก์บอกรูปลักษณะผู้ที่ยิงแม่ค้าขายเนื้อในตลาดสด จ.นครสวรรค์ จนถึงแก่ความตาย ด้วยสาเหตุขัดแย้งผลประโยชน์กัน มีรูปลักษณะเหมือนผมทุกประการ ผมจึงถูกจับกุมตั้งแต่วันนั้น แม้ผมจะให้การว่าไม่เคยรู้จักกับผู้ตาย และไม่เคยมี ไม่เคยใช้อาวุธปืนมาก่อน

ผมเชื่อในความบริสุทธิ์ของตัวเอง ไม่คิดจะหลบหนีการจับกุมหรือหลบหนีหากได้รับการประกันตัว และผมคิดว่า ผมไม่ผิด ผมจึงไม่ได้สู้คดี เป็นความชะล่าใจของผมทำให้ผมต้องได้รับโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต...”

ความเสียหายของอาชญากรรม

สำหรับความเสียหายของอาชญากรรมจะทำให้เหยื่อซึ่งเป็นแม่ค้าขายเนื้อในตลาด จ.นครสวรรค์ต้องเสียชีวิตแล้ว ยังมีผลกระทบโดยตรงต่อนายละเอียด กล่าวคือ

“ผมรู้สึกเจ็บปวดมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำอะไรไม่ได้ ชีวิตไม่มีอะไรเหลือเลย...

ทั้งที่ผมไม่ได้ทำอะไรผิด !

ผลกระทบของเหตุการณ์ครั้งนี้ เกิดขึ้นกับผมและครอบครัว ตัวผมเองสภาพจิตใจย่ำแย่มาก เคยคิดฆ่าตัวตาย ส่วนภรรยาก็ไปมีครอบครัวใหม่ ชีวิตนี้ไม่เหลืออะไรเลยทั้งที่เราไม่ได้ทำผิด...”

ชีวิตภายในเรือนจำ ความสำนึกผิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการต้องโทษประหารชีวิตและความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

ความรู้สึก ณ ขณะที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต

นายละเอียดได้เล่าให้ฟังถึงความรู้สึกขณะที่ฟังคำพิพากษาของศาลให้ต้องโทษประหารชีวิต ว่า

“ ขณะฟังคำพิพากษาศาลตัดสินให้ผมต้องโทษประหารชีวิต...

ผมรู้สึกว่ชีวิตหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว!

ยอมรับไม่ได้จริงๆ ผมอยากตาย จะได้จบสิ้นปัญหาที่เราไม่ได้ทำ”

ความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต

นายละเอียดได้เล่าถึงความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตที่ได้รับว่า

“ตอนที่ผมต่อสู้คดี ผมไม่เกรงกลัวโทษประหารชีวิตหรอกครับ เพราะผมคิดอยู่เสมอว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ จะต้องไม่โดนลงโทษอย่างแน่นอน

แต่เมื่อผมต้องโทษประหารชีวิต ผมก็ไม่มี ความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต

แต่รู้สึกซึมเศร้า ชีวิตหดหู่กับเหตุการณ์ที่เราต้องมาต้องโทษประหารชีวิตทั้งที่ไม่ได้กระทำความผิด

มีชีวิตให้ผ่านไปวันๆ เท่านั้น... จนกระทั่งผมเริ่มทำใจรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับชีวิตได้ หากแต่ยังไม่มีความรู้สึกต่อโทษประหาร เพราะไม่มีการประหารชีวิตมาเป็นเวลานาน จนกระทั่งมีการประหารชีวิตเมื่อเดือนสิงหาคม 2552 ที่ผ่านมา จำนวน 2 คน ทำให้ผมรู้สึกเกรงกลัวโทษประหารชีวิตขึ้น มาเพราะเห็นว่ามี การลงโทษจริง”

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นายละเอียดยังคงยืนยันว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ได้กระทำความผิดในคดีที่ถูกจับกุมว่าฆ่าแม่ค้าขายเนื้อในตลาด จ.นครสวรรค์ แต่อย่างใด

ปัญหาและความรู้สึกขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นายละเอียดต้องประสบกับความรู้สึกขณะถูกจำคุกในวันแรกในสถานภาพของนักโทษประหาร คือ

“วันแรกที่ผมอยู่ในคุก... ผมรู้สึกอึดอัด กลัวไปหมด

ผมรู้สึกอึดอัดในการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไป มีชีวิตที่แตกต่างจากภายนอกอย่างสิ้นเชิง และรู้สึกกลัวไปทุกอย่าง มันทรมานใจมาก เพราะเราจะคิดอยู่ตลอดเวลาว่า เราไม่ได้ทำผิด ทำไมต้องมา มีชีวิตอย่างนี้ แค่ต้องโทษจำคุกมันก็น่าหนักมากสำหรับคนที่ไม่ได้ทำผิด แต่การที่ต้องมาต้องโทษประหารชีวิตนี้มันทรมานมาก

ผมอยากให้เขานำตัวผมไปประหารชีวิตทันทีตั้งแต่ที่ได้ยื่นคำพิพากษา ทุกอย่างจะได้จบไป แต่การที่ยังไม่ประหาร แล้วให้เรามีชีวิตอยู่ด้วยการรอคอยว่าเราจะได้รับการพิสูจน์ออกมาว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ รอให้วันเวลาผ่านไป แต่ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเรายังคงต้องโทษประหารอยู่เหมือนเดิม มันทรมานใจมากจริงๆ ถ้าเขาประหารผมตั้งแต่วันแรกของไม่ต้องทรมานกับความผิด กับวันเวลาที่ผ่านไปอย่างช้า ๆ และไร้ความหมาย กับข่าวภายนอกเรือนจำที่เราต้องทนรับรู้ โดยไม่สามารถทำ

อะไรได้ นอกจากต้องทำใจ โดยเฉพาะข่าวเมียรักไปมีครอบครัวใหม่ มันทรมาณใจมาก ผมเครียดมากกับชีวิตที่ต้องประสบ เหมือนเป็นคนบ้า มีชีวิตไปวัน ๆ วัน เท่านั้น

แต่ปัจจุบันนี้ผมทำใจได้แล้ว...จากการอ่านหนังสือธรรมะ เพื่อช่วยเยียวยาจิตใจ พยายามไม่คิดอะไร คิดเสียว่าเป็นกรรมเก่าที่เราทำไว้ ยังไงก็ต้องชดใช้กรรมที่เคยทำไว้...

การใช้ชีวิตในเรื่องจำทุกวันนี้ ผมก็ไม่มีอุปสรรคปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะยอมรับได้กับชีวิตที่เกิดขึ้น

ทำอย่างไรได้ละครับ ในเมื่อชีวิตมันเป็นแบบนี้ ถ้าเราไม่ยอมรับมัน เราก็ต้องบ้า! ก็ได้ธรรมะนี้แหละที่เยียวยาจิตใจได้มาก ก่อนหน้านี้มีชีวิตอยู่นอกเรือนจำเราไม่เคยสนใจธรรมะ แต่พอชีวิตมันทุกข์ มันมีดมนไปหมด หาทางออกให้กับชีวิตไม่เจอ ก็ได้ธรรมะนี้แหละที่เป็นแสงสว่างนำทางชีวิต ทำให้เรามีชีวิตอย่างมีความหวังและมีความหมายต่อไปจนทุกวันนี้...”

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นายละเอียดได้เล่าถึงความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตว่า

“ทุกวันนี้... ผมไม่คิด ไม่คาดหวัง อะไรกับอนาคต

ถ้าออกจากคุกไปก็ต้องใช้ชีวิตเหมือนเดิม เพราะผมไม่ได้ทำอะไรผิด...”

ความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต

นายละเอียดมีความคิดเห็นต่อโทษประหารชีวิต คือ

“ผมคิดว่าควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพราะผมเชื่อว่าคนบริสุทธิ์ยังมีอยู่ในเรือนจำ...”

ส่วนที่ 2 การสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา

จากผลการศึกษาสามารถสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่ม

1. ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1 แสดงภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาเชิงคุณภาพ

กรณีศึกษา / ภูมิหลัง	อายุ	ระดับการศึกษา	อาชีพ	รายได้/เดือน (บาท)	สถานภาพการสมรส	ภูมิลำเนา (จังหวัด)
1. นางเกด	52	ม.ศ. 5	ค้าขาย	3,000	สมรส	พิษณุโลก
2. นางสาวใจ	47	ปวท.	ค้าขาย	8,000	สมรส	เชียงใหม่
3. นางพิมพ์	40	ป.2	ทำสวนผลไม้	6,000	หย่าร้าง	ชลบุรี
4. น.ส. หวาน	30	ปวส.	นักร้อง	20,000	โสด	หนองคาย
5. นายสมควร	42	ป.6	เปิดร้านซ่อมรถจักรยานยนต์	20,000	สมรส	สุราษฎร์ธานี
6. นายสิงห์	55	ป.6	รับจ้างทั่วไปทำสวน	5,000	สมรส	แพร่
7. นายฤทธิ์	47	ป.4	ทำสวนยางพารา	24,000	สมรส	สงขลา
8. นายจอม	33	ม.6	รับจ้างทั่วไป	6,000	โสด	พัทลุง
9. โชติ	42	ไม่ได้เรียนหนังสือ	เปิดร้านอาหาร	20,000	หย่าร้าง	เชียงใหม่
10. นายละเอียด	38	ป.6	คนงานก่อสร้าง	6,000	สมรส	นครสวรรค์

กลุ่มตัวอย่างที่สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมไม่สูงกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพค้าขาย ทำไร่ทำสวน รับจ้างทั่วไป และการทำธุรกิจส่วนตัว ซึ่งส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท

2. คดีที่ต้องโทษประหารชีวิต อายุขณะกระทำผิด และระยะเวลาที่ถูกจำคุก

ตารางที่ 4.2 คดีที่ต้องโทษประหารชีวิต อายุขณะกระทำผิด และระยะเวลาที่ถูกจำคุก

กรณีศึกษา	ต้องโทษคดี	อายุขณะกระทำผิด (ปี)	ระยะเวลาที่ถูกจำคุกมาแล้ว (ปี)	ลักษณะคดี
1. นางเกด	จ้างวานฆ่าสามี	38	9	ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานขอภัยโทษ
2. นางสาวใจ	จ้างวานฆ่าภรรยาบ่อย	23	9	ในระหว่างอุทธรณ์
3. นางพิมพ์	นำเข้ายาบ้า 4,200 เม็ด	35	5	ในระหว่างฎีกา
4. น.ส. หวาน	ยาบ้า 38,800 เม็ด ยาไอซ์ 4.8 ก.ก. เพื่อจำหน่าย	27	3	ในระหว่างอุทธรณ์
5. นายสมควร	ฆ่าเพื่อนบ้าน	35	7	ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานขอภัยโทษ
6. นายสิงห์	ฆ่าเพื่อนที่เล่นการพนันด้วยกัน	33	12	นักโทษเด็ดขาด โทษจำคุกตลอดชีวิต
7. นายฤทธิ์	ฆ่าเพื่อน	42	5	ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานขอภัยโทษ
8. นายจอม	ฆ่าเพื่อน	28	5	ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานขอภัยโทษ
9. โชติ	ค้าเฮโรอีน	29	12	นักโทษเด็ดขาด โทษจำคุกตลอดชีวิต
10. นายละเอียด	ฆ่าแม่ค้า	31	7	ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานขอภัยโทษ

กลุ่มตัวอย่างมีอายุขณะกระทำผิดระหว่าง 23-42 ปี ระยะเวลาต้องโทษจำคุกระหว่าง 5-12 ปี ต้องโทษด้วยคดีฆ่าจำนวน 7 ราย และต้องโทษด้วยคดียาเสพติด จำนวน 3 ราย โดยส่วนใหญ่คดีอยู่ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษ

3. มวลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

ตาราง 4.3 มวลเหตุจูงใจในการกระทำผิด

กรณีศึกษา	มวลเหตุจูงใจ
1. นางเกตุ	ฆ่าสามี เพราะ เบื่อหน่ายสามีที่เจ้าชู้ สามีไม่ยอมหย่าตามที่ต้องการหย่าและไม่คืนเงินที่ยืมไป
2. นางสาวใจ	ฆ่าภรรยาบ่อย เพราะ ภรรยาบ่อยไม่ยอมเลิกกับสามี ชอบข่มขู่ตนเองและญาติพี่น้องๆให้ฆ่า
3. นางพิมพ์	ค้ายาบ้า เพราะต้องการนำเงินไปช่วยเหลือครอบครัว เลี้ยงดูบุตร 2 คน และบิดาที่ต้องการ
4. น.ส. หวาน	ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าและยาไอซ์ เพราะ คู่รักค้ายาเสพติดได้เดินทางไปด้วยกัน จึงถูกจับกุมด้วยกัน
5. นายสมควร	ฆ่าเพื่อนบ้าน เพราะมีปัญหาขัดแย้งเรื่องที่ดินที่ตกลงกันไม่ได้
6. นายสิงห์	ฆ่าเพื่อนในวงพนัน เพราะไม่ยอมคืนเงิน 280 บาท ที่ค้างชำระ
7. นายฤทธิ์	ฆ่าเพื่อนบ้าน เพราะถูกข่มขู่ฆ่าก่อน
8. นายจอม	ฆ่าเพื่อน เนื่องจากมีปัญหาทะเลาะในวงเหล้า และรู้สึกว่าเป็นเพื่อนพุดจาท่าทาย
9. โชติ	ค้ายาเสพติด เพราะต้องการประชดชีวิต
10. นายละเอียด	ไม่ได้ฆ่าแม่ค้า แต่ต้องถูกจับกุมเพราะมีรูปพรรณเหมือนอาชญากร

กลุ่มตัวอย่างกระทำผิดด้วยมวลเหตุจูงใจที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดด้วยคดีฆ่า กระทำผิดเนื่องจากสามีเจ้าชู้ไม่ยอมหย่า ภรรยาบ่อยไม่ยอมเลิกกับสามีและพุดจาระราน ฆ่าญาติเพราะมีปัญหาเรื่องที่ดิน ฆ่าเพื่อนในวงพนันเพราะปัญหาเรื่องเงิน ฆ่าเพื่อนเพราะคิมสุราแล้วไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และกระทำผิดในคดียาเสพติด เนื่องจาก ต้องการนำเงินไปช่วยเหลือครอบครัว ต้องการประชดชีวิต หรือ เดินทางไปกับคนที่กระทำผิดโดยไม่รู้เรื่อง

•
•

4. พฤติกรรมการกระทำผิด

ตารางที่ 4.4 พฤติกรรมการกระทำผิด

ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง กรณีศึกษา	อายุ กระทำ ผิดครั้งแรก (ปี)	อายุ กระทำผิด ในปัจจุบัน (ปี)	จำนวน ครั้ง กระทำผิด	เจตนา	เตรียม การณ์	จำนวนผู้ ร่วม กระทำผิด	สังกัดองค์กร อาชญากรรม
1. นางเกตุ (ฆ่าสามี)	-	38	1	มาก	อย่างดี	3	-
2. นางสาวใจ (ฆ่าภรรยาบ่อย)	-	38	1	มาก	อย่างดี	3	-
3. นางพิมพ์ (นำเข้า ยาเสพติด)	-	35		มาก	อย่างดี	3	-
4. น.ส. หวาน (มี ยาเสพติด เพื่อจำหน่าย)	-	27	1	-	-	2	-
5. นายสมควร (ฆ่า)	-	35	1	-	-	1	-
6. นายสิงห์ (ฆ่า)	-	43	1	-	-	1	-
7. นายฤทธิ์ (ฆ่า)	-	42	-	มาก	✓	1	-
8. นายจอม (ฆ่า)	22	28	2	-	-	1	-
9. โชนิต (ค้ายาเสพติด)	-	29	1	มาก	✓	3	-
10. นายละเอียด (ฆ่า)	-	31	1	-	-	1	-

ตาราง 4.4 (ต่อ)

กรณีศึกษา	ลักษณะ การ กระทำผิด	ทักษะ ความ ชำนาญ	ความถี่ ใน 6 เดือน	ความ ต่อเนื่อง	รายได้ (บาท)	หลบหนี การ จับกุม	ระยะเวลา ทำผิด
1. นางเกตุ	เป็นผู้จ้าง วาน	-	-	-	-	-	2 เดือน
2. นางสาวใจ	เป็นผู้จ้าง วาน	-	-	-	-	-	1 ปี
3. นางพิมพ์	รับจ้างขน ยาเสพติด	✓	12	เดือนละ 2 ครั้ง	50,000	-	8 เดือน
4. น.ส. หวาน	นั่งรถกับ ผู้ค้ายา	-	-	-	-	-	-
5. นาย สมควร	ใช้ปืนยิง จน เสียชีวิต	-	-	-	-	✓	1 สัปดาห์
6. นายสิงห์	ใช้ปืนยิง จน เสียชีวิต	-	-	-	-	✓	1 วัน
7. นายฤทธิ์	ใช้ปืนยิง จน เสียชีวิต	-	-	-	-	✓	3 ปี
8. นายจอม	ใช้ปืนยิง จน เสียชีวิต	-	-	-	-	✓	9 เดือน
9. โชติ	รับจ้างขน ยาเสพติด	✓	2	2	400,000	-	2 สัปดาห์
10. นาย ละเอียด	ใช้ปืนยิง เสียชีวิต	-	-	-	-	-	-

(ปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำผิด)

ตารางที่ 4.5 สรุปลักษณะการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

กรณีศึกษา	ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง	ความเป็นอาชญากรอาชีพ
1. นางเกต		-
2. นางสาวใจ		-
3. นางพิมพ์		✓
4. น.ส. หวาน		-
5. นายสมควร		-
6. นายสิงห์		-
7. นายฤทธิ์		-
8. นายจอม		-
9. โฉติ		✓
10. นายละเอียด		-

กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่กระทำผิดโดยไม่ได้มีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพ อาทิ กระทำผิดเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ไม่ได้ใช้ทักษะความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม ไม่ได้มีรายได้จากการประกอบอาชญากรรม หากแต่มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 รายที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ได้แสดงออกถึงพฤติกรรมอาชญากรอย่างแท้จริง

5. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร

ตารางที่ 4.6 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร

ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง	ครอบครัว	การคบเพื่อน	ความไม่ผูกพันต่อสังคม	การเรียนรู้ทางสังคม	บุคลิกภาพ	การควบคุมตัวเอง	การถูกตีตรา	การไม่เกรงกลัวกฎหมาย
กรณีศึกษา								
1. นางเกตุ	✓	-	-	-	✓	-	-	✓
2. นางสาวใจ	✓	-	-	-	-	-	-	✓
3. นางพิมพ์	-	✓	-	✓	-	-	-	✓
4. น.ส. หวาน	-	✓	-	-	-	-	-	-
5. นายสมควร	-	-	-	-	-	✓	-	✓
6. นายสิงห์	-	-	-	✓	-	✓	-	✓
7. นายฤทธิ์	-	-	-	-	-	✓	-	-
8. นายจอม	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	-
9. โชติ	-	✓	✓	✓	-	-	-	✓
10. นายละเอียด	-	-	-	-	-	-	-	-

(ปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำผิด)

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับปัจจัยครอบครัว การคบเพื่อน ความไม่ผูกพันต่อสังคม การเรียนรู้ทางสังคม บุคลิกภาพ การควบคุมตนเอง แต่ปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง คือ การถูกตีตราจากสังคม

ส่วนที่ 3 : การอภิปรายผลการศึกษา

สำหรับการอภิปรายผลการศึกษางานวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร”
ปรากฏผล ดังนี้

1. เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

จากผลการศึกษาเส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร ปรากฏว่าเส้นทางชีวิตของ
นักโทษประหารสามารถจำแนกได้ดังนี้

- เส้นทางชีวิตก่อนเป็นนักโทษประหาร

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีเส้นทางชีวิตก่อน
เป็นนักโทษประหาร คือ มีภูมิหลังเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมไม่สูงมากนัก โดยมีระดับ
การศึกษาที่ไม่สูงโดยกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดจบการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีรายได้จากการ
ประกอบอาชีพที่ไม่สูงมากนัก นอกจากนี้ มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหาร
ชีวิตได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการกระทำผิดที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพ หากแต่
กระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับคดีร่างกายและชีวิตเนื่องจากการบันดาลโทสะ หรือ เป็นผู้ที่ถูกกระทำมา
ก่อนจนกระทั่งทนต่อแรงกดดัน ไม่ไหวจึงหันมาเป็นผู้ประกอบอาชญากรรม ในขณะที่นักโทษ
ประหารที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดมีมูลเหตุจูงใจมาจากการต้องการช่วยเหลือครอบครัว หรือ การ
เดินทางไปกับคู่รักที่ค้ายาเสพติด รวมทั้งการค้ายาเสพติดเพื่อต้องการประชนชีวิต ซึ่งแสดงให้เห็นว่า
เส้นทางชีวิตของนักโทษประหารก่อนต้องโทษประหารชีวิตไม่ได้มีพฤติกรรมความเป็นอาชญากร
มาก่อน หากแต่ได้เดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการเป็นนักโทษประหาร เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่
กดดัน หล่อหลอม รวมทั้งเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้กระทำผิดจนกระทั่งต้องเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิต
ของการเป็นนักโทษประหาร

สำหรับปัจจัยสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวบีบบังคับ หล่อหลอม หรือ กระตุ้นให้กลุ่ม
ตัวอย่างต้องกระทำผิดจนกระทั่งเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการเป็นนักโทษประหาร ได้แก่

ครอบครัว

ครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักโทษประหารส่วนหนึ่งต้องเดินทางเข้าสู่
เส้นทางของการเป็นนักโทษประหาร กล่าวคือ นักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ราย ต้อง
กระทำผิดในคดีฆ่า คือ ฆ่าสามีและฆ่าภรรยาบ่อย เนื่องจากครอบครัวก่อนต้องโทษที่สร้างความ
กดดันต่อนักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่าง โดยนักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างทั้งสองต้อง
ประสบกับความกดดัน ถูกสามีทำร้ายจิตใจ เพราะไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่นภายหลังแต่งงาน ทำให้
นักโทษประหารหญิง 1 ราย ต้องวางแผนในการฆ่าสามี เพราะทนไม่ไหวกับพฤติกรรมดังกล่าว

โดยการทำร้ายจิตใจจากฝ่ายชายทำให้นักโทษประหารหญิงไม่มีความรักที่เหลืออยู่ในจิตใจ โดยนักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทนไม่ไหว จนกระทั่งมีการแอบทำแท้งกับลูกที่เกิดจากสามี จำนวนถึง 3 คน จนกระทั่งทำให้นักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างทนไม่ได้ เมื่อถูกทำร้ายทางจิตใจมากขึ้น ในที่สุดนักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างจึงได้มีการวางแผนฆ่าสามี จนกระทั่งถูกจับกุมและต้องโทษเป็นนักโทษประหารในที่สุด เช่นเดียวกับนักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวน 1 ราย ที่วางแผนฆ่าภรรยาบ่อยเนื่องจากถูกทำร้ายทางจิตใจจากสามีจนกระทั่งวางแผนฆ่าภรรยาบ่อย ซึ่งจากกรณีศึกษาทั้งสองดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงครอบครัวก่อนต้องโทษที่สำคัญในการบีบคั้น ทำให้นักโทษประหารชีวิตกลุ่มตัวอย่างทั้งสองทนไม่ได้จนกระทั่งหันมาเป็นผู้กระทำผิดจนกระทั่งต้องเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

นอกจากนี้ ครอบครัวในวัยเด็กมีส่วนในการหล่อหลอมบุคลิกภาพของนักโทษประหารชีวิตกลุ่มตัวอย่างจนกระทั่งทำให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพที่มีแนวโน้มในการกระตุ้นให้กระทำผิดได้ง่าย ดังจะเห็นได้จาก นักโทษประหารหญิงกลุ่มตัวอย่างรายหนึ่งที่เคยโตมาจากครอบครัวที่บิดาเจ้าชู้ จนกระทั่งคิดว่าคงไม่มีผู้ชายคนใดที่รักตนเอง เมื่อแต่งงานมีครอบครัวได้พบเจอกับผู้ชายที่เจ้าชู้ ในที่สุดความคิด โกรธแค้นที่ซ่อนอยู่ต่อผู้ชายเจ้าชู้ไม่รับผิดชอบ จึงจบลงด้วยการวางแผนฆ่าสามีตัวเอง ในขณะที่นักโทษประหารชีวิตเพศชายกลุ่มตัวอย่างรายหนึ่งแม้จะเคยโตมาจากครอบครัวที่อบอุ่น หากแต่ครอบครัวมีการตามใจมาก แม้จะมีการใช้กำลังทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนตั้งแต่วัยเด็กแต่ครอบครัวก็ยังตามใจไม่ว่ากล่าวตักเตือน จนกระทั่งเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ยังคงเห็นว่าการใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติ ไม่สามารถระงับความโกรธได้ จนกระทั่งมีการกระทำผิดด้วยการฆ่าเพื่อนจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิตในที่สุด อันเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าครอบครัวทั้งในวัยเด็ก หรือ ครอบครัวก่อนต้องโทษล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างบุคลิกภาพให้แก่ักโทษประหาร และมีส่วนในการหล่อหลอมให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มในการประกอบอาชญากรรมเมื่อมีสิ่งกระตุ้นได้ง่าย

เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด

กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดกระทำผิดเป็นครั้งแรก โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งคนที่กระทำผิดเป็นครั้งที่สอง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดกระทำผิดในขณะที่มีอายุ 28-43 ปี ผู้กระทำผิดจำนวนครึ่งหนึ่งกระทำผิดโดยมีเจตนาในการกระทำผิดโดยมีการวางแผนในการกระทำผิดเป็นอย่างดี ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งไม่ได้มีการวางแผนในการกระทำผิดอย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่ได้สังกัดองค์กรอาชญากรรมในการกระทำผิดแต่ประการใด รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกระทำผิดที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพ มี

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 รายเท่านั้นที่มีการกระทำผิดในลักษณะของอาชญากรอาชีพที่มีการวางแผนในการประกอบอาชญากรรมรวมทั้งใช้ทักษะความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม

จากผลการศึกษาดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่า เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษประหารของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด เนื่องจากการบันดาลโทสะ หรือ สภาพแวดล้อมบีบบังคับให้ประกอบอาชญากรรมมากกว่าการประกอบอาชญากรรมเนื่องจากมีความเป็นอาชญากรอาชีพ หรือ อาชญากรติดนิสัยจนกระทั่งยากต่อการแก้ไข โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในขณะที่กระทำผิดไม่เกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะอาจนึกถึงคิดว่าสามารถหลบเลี่ยงโทษในการกระทำผิด รวมทั้งนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งไม่รับรู้ถึงโทษจากการกระทำผิดและการเชื่อนายความที่ไม่ยอมให้รับสารภาพเพราะนายความอ้างว่าสามารถช่วยเหลือให้พ้นผิดได้ ทำให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างต้องได้รับโทษที่มีความรุนแรงสูงสุด อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความรุนแรงจนกระทั่งทำให้ต้องโทษประหารชีวิตไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรม หรือ การค้ายาเสพติดทำให้ต้องโทษประหารชีวิต

นอกจากนี้ ขณะต้องโทษประหารชีวิตนักโทษประหารชีวิตส่วนใหญ่จะมีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต โดยเฉพาะเมื่อศาลพิพากษาให้ต้องโทษประหารชีวิตจะทำให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ และเห็นว่าหากสามารถย้อนเวลากลับไปได้จะไม่กระทำผิดแต่อย่างใด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าขณะกระทำผิดไม่ได้เกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตแต่ประการใด หากแต่เมื่อได้ยินคำพิพากษาจากศาลว่าต้องโทษประหารชีวิตจึงมีความเกรงกลัวมาก

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษ

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดภายหลังจากที่ถูกศาลพิพากษาประหารชีวิตและถูกจำคุกในเรือนจำ นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดมีความเกรงกลัวมาก โดยเฉพาะคืนแรกของการใช้ชีวิตในเรือนจำนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างจะนอนไม่หลับมีอาการตึงเครียด บางคนรับประทานอาหารไม่ได้ ในขณะที่บางคนนอนร้องไห้คิดถึงครอบครัวที่อยู่ข้างนอก โดยเฉพาะนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างผู้หญิงที่จะคิดถึงลูก มีความเครียดทำให้รับประทานอาหารไม่ได้หลายวัน มีลักษณะเสมือนคนตายทั้งเป็น

นอกจากนี้ ผลกระทบของชีวิตนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง คือ นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งต้องเผชิญกับการได้รับข่าวร้ายจากทางบ้าน โดยเฉพาะนักโทษประหารเพศหญิงที่นอกจากการคิดถึงลูกแล้ว บางคนไม่เคยได้รับข่าวลูกอีกเลย บางคนได้ข่าวว่าลูกต้องไปอาศัย

อยู่วัดเพราะไม่มีแม่คอยเลี้ยงดู ทำให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างต้องประสบกับความเครียดเพิ่มขึ้นอีกทวีคูณ

รวมทั้งการมีชีวิตที่เปรียบเสมือนคนที่ตายทั้งเป็น โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นว่าตนเองมีชีวิตที่ไร้คุณค่า มีลมหายใจให้ผ่านไปแต่ละวันอย่างไร้ความหมาย ต้องการให้มีการประหารให้จบสิ้นไป ดีกว่าการใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำอย่างไร้ความหมายเหมือนคนตายทั้งเป็น ในขณะที่นักโทษประหารชีวิตอีกส่วนหนึ่งที่สามารถปรับตัวเข้ากับเรือนจำได้ จะใช้ชีวิตโดยการประคองให้ผ่านไปให้ได้ในแต่ละวัน มีความสุขกับสิ่งรอบข้าง โดยเฉพาะกิจกรรมที่นักโทษประหารมีความชื่นชอบมากคือ การปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิ เพราะธรรมะทำให้เข้าใจชีวิตและตนเองได้มากขึ้น ได้เข้าใจในเรื่องกฎแห่งกรรมที่ทำให้ต้องมาต้องโทษประหารในเรือนจำ แม้โอกาสที่จะได้ออกจากเรือนจำจะน้อยมาก แต่นักโทษประหารส่วนหนึ่งยังมีความหวังจากการได้รับการพ้นโทษ เพื่อที่ได้กลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดีกับคนที่รักอีกครั้ง แม้จะเป็นความหวังที่หริบหรีหากแต่เป็นความหวังที่ทำให้ชีวิตของนักโทษประหารในเรือนจำมีคุณค่าและทำให้มีความหวังต่อการใช้ชีวิตที่เหลือในเรือนจำ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหาร ได้แก่

การคบเพื่อน

แม้การคบเพื่อนจะไม่ได้มีผลต่อเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาทั้งหมด อย่างไรก็ตาม การคบเพื่อนมีผลต่อเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 ราย อันสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ของเฮ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมทางอาชญากรเรียนรู้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม ซึ่งความประพฤตินี้แสดงมาในลักษณะอาชญากร ขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วงระยะเวลา ความสม่ำเสมอในการติดต่อ และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แต่อย่างไรก็ตาม นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งปัจจัยการคบเพื่อนไม่ได้มีผลต่อการกระทำผิด จึงแสดงให้เห็นว่าอาจต้องมีปัจจัยสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ที่กระตุ้นให้ปัจจัยการคบเพื่อนสามารถส่งผลต่อการกระทำผิด

การเรียนรู้ทางสังคม

การเรียนรู้ทางสังคมเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต อันแสดงให้เห็นว่านักโทษประหารส่วนหนึ่งมีการเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมทั้งจากเพื่อนที่รู้จัก สื่อ

หรือ ค่านิยมในสังคม โดยเฉพาะค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุนิยม เป็นการเรียนรู้ที่ทำให้ นักโทษประหารต้องกระทำผิด ดังจะเห็นได้จากกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่ไปค่ายเสพติด เพราะเห็นว่าเป็นอาชีพที่กระทำได้ง่าย รวมทั้งได้มีการเรียนรู้ในการกระทำผิดจากเพื่อน และเพื่อนำไปตอบสนองต่อความต้องการร่ำรวยเป็นที่ยอมรับในสังคม เนื่องจากเห็นว่า สังคมให้ความเคารพยอมรับคนร่ำรวย อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อ ค่านิยมเรื่องวัตถุนิยมในสังคม

การควบคุมตนเอง

นักโทษประหารส่วนหนึ่งกระทำผิดเนื่องจากไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ซึ่งมี ความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการควบคุมตนเอง ของก๊อดเฟรดสันและเฮอร์ชี่ (Gottfredson & Hirshi's Self-control Theory) ที่กล่าวว่าบุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูงจะมี แนวโน้มที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมค่อนข้างต่ำตลอดเวลา ในขณะที่ บุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำจะมีแนวโน้มที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอาชญากรรมสูงมาก โดยการควบคุมตนเองจะเป็นเครื่องยับยั้งหรืออดกลั้นที่ป้องกันไม่ให้นักโทษแสดง พฤติกรรมอาชญากรออกมา (พรชัย ชันดีและคณะ, 2543) โดยนักโทษประหารกลุ่ม ตัวอย่างส่วนหนึ่งที่ต้องกระทำผิดและต้องโทษประหารชีวิต โดยเฉพาะในคดีฆาตกรรม เนื่องจากไม่สามารถควบคุมตนเองจากสิ่งที่ยั่ววูให้เกิดการบันดาลโทสะและนำไปสู่การ กระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต

การไม่เกรงกลัวกฎหมาย

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งกระทำผิดเนื่องจากไม่เกรงกลัวกฎหมาย อาจ เนื่องมาจากนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นว่าสามารถหลบเลี่ยงความผิดได้ รวมทั้งอาจ เห็นว่าโทษที่อาจจะได้รับไม่มีความรุนแรงแต่ประการใด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีทฤษฎีคิด ก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory) ทฤษฎีนี้มีค วามเชื่อว่า บุคคลมีอิสระในการเลือกที่จะ กระทำผิดกฎหมาย แนวทางในการเลือกพฤติกรรมผิดกฎหมายขึ้นอยู่กับความพึงพอใจหรือ ผลประโยชน์ที่ต้องการนั้นไม่จำกัดเฉพาะในรูปของทรัพย์สินเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงผลประโยชน์ หรือความพึงพอใจด้านจิตใจด้วย ประเด็นสำคัญ คือ การที่บุคคลได้คิดคำนึงถึงผลที่จะตามมา หลังจากการประกอบอาชญากรรมแล้ว ไม่ว่าจะเป็ นผลประโยชน์ที่ได้รับ ความเป็นไปได้ที่จะถูก จับกุม อัตราโทษที่ได้รับหากถูกจับกุม ตลอดจนหนทางเลือกอื่นที่ถูกกฎหมาย ดังนั้น นักโทษ ประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งกระทำผิด เนื่องจากเห็นว่า การประกอบอาชญากรรมมีความคุ้มค่าต่อการกระทำ ไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ค่าตอบแทนที่ได้รับ หรือ ผลประโยชน์ความคุ้มค่าทางด้าน จิตใจ

อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะได้รับในขณะที่กระทำผิด หากแต่นักโทษประหารส่วนใหญ่มีความเกรงกลัวต่อโทษประหารในขณะที่ศาลพิพากษา โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นว่าหากสามารถย้อนเวลากลับได้จะไม่ต้องการกระทำผิด ไม่ต้องการรับโทษประหารประหาร อันแสดงให้เห็นว่าในขณะที่กระทำผิดนักโทษประหารไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษที่ได้รับ เพราะอาจคิดว่าสามารถหลบเลี่ยงโทษได้ หากแต่เมื่อต้องโทษประหารจริง ๆ กลับมีความเกรงกลัวต่อโทษ

3. ความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตของนักโทษประหาร

จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตในขณะที่กระทำผิด โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิด เพราะคิดว่าสามารถหลบเลี่ยงกฎหมายได้ รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นว่าบทลงโทษที่เคยได้รับไม่มีความรุนแรงและเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำผิดมีความคุ้มค่ากับสิ่งที่ต้องสูญเสีย

ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้นมีความสอดคล้องกับทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory) ที่กล่าวว่า “บุคคลจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ จะคำนึงถึงโทษที่จะได้รับ โดยจะมีการคำนวณจากโทษที่จะได้รับจากการกระทำผิดนั้น หากคิดว่าการทุกข์ที่จะได้รับจากโทษในกรณีถูกจับกุมมีมากกว่าความสุขที่จะได้รับจากการกระทำผิด บุคคลก็จะไม่เลือกประกอบอาชญากรรมนั้น” (พรชัย ขันดีและคณะ, 2543)

โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต อาจเกิดจากการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย หรือบทลงโทษที่ได้รับ ทั้งที่เป็นการป้องกันโดยทั่วไป หรือการป้องกันเฉพาะ

และสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical School) ที่กล่าวว่า

เจตจำนงอิสระ (Free Will) เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมมนุษย์ โดยมนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์สูงสุดด้านวัตถุ และในการตัดสินใจเลือกการกระทำหรืองดเว้นการกระทำใด ๆ มนุษย์จะพิจารณาทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างมีเหตุผล เพื่อพิจารณาและคำนวณทั้งประโยชน์หรือผลเสียที่จะได้รับจากการกระทำนั้น ๆ หลังจากนั้น จึงเลือกการกระทำหรืองดเว้นการกระทำ (Siegel, 2006)

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory) ที่กล่าวว่า “บุคคลมีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมาย แนวทางในการเลือกพฤติกรรมผิดกฎหมาย ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ หรือผลประโยชน์ที่ต้องการ” (Larry J.Siegel, 2549, หน้า 98)

ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต เนื่องจากมีเจตจำนงเสรี (Free Will) ที่จะเลือกประกอบอาชญากรรม เพราะคิดว่า ประโยชน์ที่ได้รับจากการประกอบอาชญากรรมมีความคุ้มค่ามากกว่าโทษที่จะได้รับ จึงทำให้ไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะได้รับ เพราะเห็นว่า ประโยชน์ที่จะได้รับจากการประกอบอาชญากรรมมีความคุ้มค่ามากกว่าโทษที่จะได้รับ

อย่างไรก็ตาม นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต ภายหลังจากกระทำผิด คือ ขณะที่ศาลพิพากษาคดีว่ากลุ่มตัวอย่างต้องโทษประหาร นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ อันแสดงให้เห็นว่าหากยังไม่ได้รับโทษจริงนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างอาจคิดว่าสามารถหลบเลี่ยงความผิด หรือ โทษที่จะได้รับได้ หากแต่เมื่อได้รับโทษจริงนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เห็นว่าโทษประหารชีวิตเป็นโทษที่มีความรุนแรงสูงสุด จึงมีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ โดยเห็นว่าเป็นโทษที่ทำให้ตนเองต้องสูญเสียชีวิตที่มีคุณค่า ทำให้ตนเองต้องพลัดพรากจากคนที่รัก จึงเกิดความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตขณะต้องโทษ

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารก่อนกระทำผิด ขณะกระทำผิด และขณะต้องโทษประหารชีวิต เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร และเพื่อศึกษาถึงความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตของนักโทษประหาร

โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเฉพาะเจาะจง (purposive Sampling) จากนักโทษประหารที่ถูกจำคุกที่เรือนจำกลางบางขวางและทัณฑสถานหญิงกลาง โดยจำแนกเป็นเพศชาย 6 คน เพศหญิง 4 คน รวม 10 คน

สำหรับเครื่องมือของการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพคือ แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 30 – 52 ปี ที่เป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมไม่สูงกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพค้าขาย ทำไร่ทำสวน รับจ้างทั่วไป และการทำธุรกิจส่วนตัว ซึ่งส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท สถานภาพสมรส

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีอายุขณะกระทำผิดระหว่าง 23-42 ปี ระยะเวลาต้องโทษจำคุกระหว่าง 5-12 ปี ต้องโทษด้วยคดีฆ่าจำนวน 7 ราย และต้องโทษด้วยคดียาเสพติด จำนวน 3 ราย โดยส่วนใหญ่คดีอยู่ในระหว่างทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษ

ส่วนที่ 2 เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร

เส้นทางชีวิตก่อนกระทำผิด

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีเส้นทางชีวิตก่อนเป็นนักโทษประหาร คือ มีภูมิหลังเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมไม่สูงมากนัก โดยมีระดับการศึกษาที่ไม่สูง โดยกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดจบการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีรายได้จากการประกอบอาชีพที่ไม่สูงมากนัก สำหรับสภาพแวดล้อมก่อนการกระทำผิดที่มีส่วนหล่อหลอมให้เกิดพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดจนกระทั่ง

ต้องโทษประหาร ได้แก่ ครอบครัวทั้งในวัยเด็ก หรือ ครอบครัวก่อนต้องโทษแล้วแต่เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างบุคลิกภาพให้แก่ักโทษประหาร และมีส่วนในการหล่อหลอมให้นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มในการประกอบอาชญากรรมเมื่อมีสิ่งกระตุ้นได้ง่าย

เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด

กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดกระทำผิดเป็นครั้งแรก โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งคนที่กระทำผิดเป็นครั้งที่สอง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดกระทำผิดในขณะที่มีอายุ 28-43 ปี ผู้กระทำผิดจำนวนครึ่งหนึ่งกระทำผิดโดยมีเจตนาในการกระทำผิดโดยมีการวางแผนในการกระทำผิดเป็นอย่างดี ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งไม่ได้มีการวางแผนในการกระทำผิด อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่ได้สังกัดองค์กรอาชญากรรมในการกระทำผิดแต่ประการใด รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 รายเท่านั้นที่มีการกระทำผิดในลักษณะของอาชญากรอาชีพที่มีการวางแผนในการประกอบอาชญากรรมรวมทั้งใช้ทักษะความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิตได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการกระทำผิดที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพ หากแต่กระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับคดีร่างกายและชีวิตเนื่องจากการบันดาลโทสะ หรือ เป็นผู้ที่ถูกกระทำมาก่อนจนกระทั่งทนต่อแรงกดดันไม่ไหว จึงหันมาเป็นผู้ประกอบอาชญากรรม ในขณะที่นักโทษประหารที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดมีมูลเหตุจูงใจมาจากต้องการช่วยเหลือครอบครัว หรือ การเดินทางไปกับคู่รักที่ค้ายาเสพติด รวมทั้งการค้ายาเสพติดเพื่อต้องการประชดชีวิต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารก่อนต้องโทษประหารชีวิต ไม่ได้มีพฤติกรรมความเป็นอาชีวก่อน หากแต่ได้เดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการเป็นนักโทษประหาร เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่กดดัน หล่อหลอม รวมทั้งเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้กระทำผิดจนกระทั่งต้องเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการเป็นนักโทษประหาร

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษ

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดภายหลังจากที่ถูกศาลพิพากษาประหารชีวิต และถูกจำคุกในเรือนจำมีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต ประสบความเครียดขณะต้องโทษจำคุกเพื่อรอการประหาร หรือ อภัยโทษ

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างได้รับผลกระทบของชีวิตนักโทษประหาร คือ เผลอญกับการได้รับข่าวร้ายจากทางบ้าน โดยเฉพาะนักโทษประหารเพศหญิงที่นอกจากการคิดถึงลูกแล้ว บางคนไม่เคยได้รับข่าวลูกอีกเลย บางคนได้ข่าวว่าลูกต้องไปอาศัยอยู่วัดเพราะไม่มีแม่คอยเลี้ยงดู การมีชีวิตที่เปรียบเสมือนคนที่ตายทั้งเป็น โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นว่าตนเองมีชีวิตที่ไร้คุณค่า ต้องการให้มีการประหารให้จบสิ้นไป ดึกว่าการใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำอย่างไร้ความหมาย เหมือนคนตายทั้งเป็น ในขณะที่นักโทษประหารชีวิตอีกส่วนหนึ่งที่สามารถปรับตัวเข้ากับเรือนจำได้ จะใช้ชีวิตโดยการประคองให้ผ่านไปได้ในแต่ละวัน มีความสุขกับสิ่งรอบข้าง โดยเฉพาะ

กิจกรรมที่นักโทษประหารมีความชื่นชอบมากคือ การปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิ แต่นักโทษประหารส่วนหนึ่งยังมีความหวังจากการได้รับการพ้นโทษ เพื่อที่ได้กลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ติดกับคนที่รักอีกครั้ง ซึ่งเป็นความหวังที่ทำให้ชีวิตของนักโทษประหารในเรือนจำมีคุณค่าและทำให้มีความหวังต่อการใช้ชีวิตที่เหลือในเรือนจำ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร ได้แก่

ครอบครัว

ครอบครัวมีผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่ง โดยครอบครัวในวัยเด็กที่ทำหน้าที่ในการหล่อหลอม ถ่ายทอดการเรียนรู้ และสร้างบุคลิกภาพให้แก่ นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง ทำให้นักโทษประหาร 2 ราย มีบุคลิกภาพที่กระตุ้นให้เกิดการประกอบอาชญากรรมได้ง่าย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ราย ที่มีครอบครัวภายหลังการแต่งงาน ที่มีผลต่อการประกอบอาชญากรรม เนื่องจากสามีมีความเจ้าชู้ อันเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ต้องประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหาร อย่างไรก็ตาม นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีครอบครัวที่มีความอบอุ่น ไม่ได้เป็นสาเหตุในการประกอบอาชญากรรมจนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต หากแต่มีปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้ประกอบอาชญากรรม

การคบเพื่อน

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ราย ถูกเพื่อนชักชวนให้กระทำผิด โดยมี การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิด มีการเรียนรู้การประกอบอาชญากรรมจากเพื่อนสนิท กลุ่มตัวอย่างถูกเพื่อนทำให้เห็นว่าพฤติกรรมกระทำผิดไม่ผิดกฎหมาย และเพื่อนทำให้เห็นว่า พฤติกรรมกระทำผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ในระดับน้อย

การเรียนรู้ทางสังคม

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน ประกอบอาชญากรรมเพราะการเรียนรู้จากสังคม โดยเลียนแบบจากสื่อ ครอบครัวและคนอื่น ๆ ในสังคม

ความผูกพันต่อสังคม

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน มีความผูกพันต่อสังคมที่อยู่อาศัย มีจำนวน 2 คน ที่ไม่มีความผูกพันต่อสังคม มีความเชื่อในกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หากแต่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนที่เป็นประโยชน์ มีความเชื่อว่าชุมชนที่อาศัยอยู่มีการวางกฎระเบียบที่เป็นประโยชน์ และไม่ต้องการทำผิดเพราะนี่ถึงชุมชนที่อยู่อาศัยน้อย

การควบคุมตนเอง

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน เมื่อโกรธมักจะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้และจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ มักอารมณ์เสีย/โมโหง่าย

ชอบทำกิจกรรมที่ท้าทาย เสี่ยง หรือตื่นเต้นหนักเลี้ยงงานที่ยุงยากและงานหนัก โดยเมื่อมีสิ่งช่วย
นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จนกระทั่งนำไปสู่การกระทำผิด
จนกระทั่งต้องโทษประหารชีวิต

การถูกตีตราจากสังคม

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่ประสบปัญหาการถูกตีตราจากสังคม โดย
ไม่ประสบปัญหากับสมาชิกในครอบครัว หรือ สังคมที่อยู่อาศัยไม่ให้เกิดการยอมรับ

การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ราย ไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษประหาร
ชีวิตในขณะที่กระทำผิด โดยกลุ่มตัวอย่างกระทำผิดเพราะคิดว่าสามารถหลบเลี่ยงกฎหมายได้และคิด
ว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำผิดมีความคุ้มค่ากับสิ่งที่ต้องสูญเสีย

ส่วนที่ 4 ความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตของนักโทษประหาร

จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ราย ไม่มีความ
เกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิตในขณะที่กระทำผิด โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิด
เพราะคิดว่า สามารถหลบเลี่ยงกฎหมายได้ รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเห็นว่าบทลงโทษที่เคย
ได้รับไม่มีความรุนแรงและเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำผิดมีความคุ้มค่ากับสิ่งที่ต้อง
สูญเสีย

อย่างไรก็ตาม นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเกรงกลัวต่อโทษประหารชีวิต
ภายหลังจากกระทำผิด คือ ขณะที่ศาลพิพากษาคดีว่ากลุ่มตัวอย่างต้องโทษประหาร นักโทษ
ประหารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ

ปัญหาและข้อจำกัดของการศึกษา

ปัญหาและข้อจำกัดของการศึกษา ได้แก่

1. ปัญหาในการเก็บข้อมูล

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักโทษประหารที่ถูกจองจำในเรือนจำ ทำให้ผู้ศึกษาประสบกับปัญหาในการเก็บข้อมูล โดยเฉพาะการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะต้องอาศัยความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการให้ข้อมูล ตลอดจนเรื่องปัญหาความปลอดภัยในการเก็บข้อมูล โดยจะต้องมีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยตรวจค้นกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี และคอยเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ไม่ไกลจากสถานที่สัมภาษณ์

2. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของงานวิจัยคือ ข้อจำกัดของระยะเวลาในการศึกษา เนื่องจากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล หากแต่บางครั้งเรือนจำหรือทัณฑสถานมีภารกิจจำนวนมาก ทำให้การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มที่ จึงใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลค่อนข้างมาก

ข้อเสนอแนะในการศึกษา

สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษา ประกอบด้วย

1. การสร้างความรักความอบอุ่นภายในครอบครัว

จากผลการศึกษา แม้ปัจจัยครอบครัวจะไม่มีอิทธิพลโดยตรงกับเส้นทางชีวิตของนักโทษประหารทั้งหมด หากแต่นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งประสบกับปัญหาครอบครัวที่มีส่วนสำคัญในการทำให้ต้องเดินทางเข้าสู่เส้นทางของนักโทษประหาร โดยครอบครัวมีความสำคัญต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพและส่งผลต่อไปยังการควบคุมตนเองของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นต้องสร้างความรัก ความอบอุ่นให้เกิดขึ้นภายในครอบครัว เพื่อเป็นการหล่อหลอม หรือปลูกฝังความคิดที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต ตลอดจนเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่สมาชิกในครอบครัว อันเป็นการป้องกันพฤติกรรมการกระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว โดยรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สถาบันการศึกษาจำเป็นต้องมีการปลูกฝังความคิดที่ถูกต้องให้แก่เด็กและเยาวชนในเรื่องของการสร้างครอบครัว ซึ่งแม้จะไม่สามารถเลือกครอบครัวในวัยเด็กได้ แต่เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่สามารถสร้างครอบครัวขึ้นมาได้จากความรัก เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนและปัญหาอาชญากรรมที่จะตามมาจากปัญหาครอบครัว

2. การส่งเสริมการคบเพื่อนที่ดีให้แก่สมาชิกในสังคมโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในสังคม

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกระทำผิดของนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างที่สำคัญ คือ การคบเพื่อน เนื่องจากการคบเพื่อนส่งผลต่อการถ่ายทอดความเชื่อ ค่านิยม การเลียนแบบพฤติกรรม และการชักชวนให้กระทำผิด

ดังนั้น รัฐบาล หน่วยงานและผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการส่งเสริมให้สมาชิกในสังคม โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนให้มีการคบเพื่อนที่ดี ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว หรือสถาบันการศึกษาที่จะต้องการปลูกฝังในเรื่องการเลือกคบเพื่อนที่ดีให้แก่สมาชิกในสังคม ตลอดจนการส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อให้เด็กและเยาวชนได้มีการคบเพื่อนที่ดีและทำกิจกรรมที่ดีร่วมกันภายในกลุ่มเพื่อน อาทิ การออกค่ายพัฒนาชุมชน หรือทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้มีจิตสำนึกที่ดีในการเลือกคบเพื่อนที่ดี อันจะเป็นการป้องกันการถ่ายทอดพฤติกรรมการกระทำผิดให้แก่เด็กและเยาวชนที่จะเติบโตเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป

3. การประชาสัมพันธ์ให้คนในสังคมมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องกฎหมาย

จากผลการศึกษาปรากฏว่านักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย ในขณะที่กระทำผิด เนื่องจากเหตุผลประการหนึ่งคือ การไม่รู้กฎหมายและบทลงโทษที่จะได้รับจากการกระทำผิด รวมทั้งเห็นว่าอาจหลบเลี่ยงโทษจากการกระทำผิด และเห็นว่าประโยชน์ที่จะได้รับจากการกระทำมีความคุ้มค่าต่อการเสี่ยงที่จะกระทำผิด

ดังนั้น รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายควรมีการประชาสัมพันธ์หรือให้ความรู้แก่คนในสังคม ให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดและบทลงโทษที่จะได้รับ โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์ให้คนในสังคม ได้มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่จะได้รับจากการกระทำผิด เพื่อเป็นการป้องกันหรือยับยั้งพฤติกรรมกระทำความผิดของสมาชิกในสังคม

4. การปลูกฝังค่านิยมในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ให้แก่สมาชิกในสังคม

จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งได้เรียนรู้ทางสังคม ทั้งจากสื่อและบุคคลทั่วไปในสังคมทั้งในค่านิยมในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะค่านิยมในเรื่องวัตถุนิยม และการเลียนแบบการประกอบอาชญากรรมจากสื่อ หรือบุคคลอื่น ๆ ในสังคม

ดังนั้น รัฐบาลและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ สถาบันการศึกษา สื่อมวลชน ควรมีการปลูกฝังค่านิยมในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ให้แก่สมาชิกในสังคม เพื่อให้สมาชิกในสังคม ได้เรียนรู้ในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง โดยเฉพาะค่านิยมในเรื่องวัตถุนิยม และการเลียนแบบการประกอบอาชญากรรมจากสื่อ หรือบุคคลอื่น ๆ ในสังคม

โดยเฉพาะสื่อมวลชนควรมีการนำเสนอการปลูกฝังค่านิยมที่ดีในการดำเนินชีวิต หลีกเลี่ยงการนำเสนอค่านิยมในเรื่องวัตถุนิยม และตระหนักถึงการนำเสนอเรื่องราวที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่อาจนำไปสู่การเลียนแบบได้

5. การส่งเสริมให้สมาชิกในสังคมเรียนรู้ในการควบคุมตนเอง

จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นถึงการควบคุมตนเองเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมกระทำความผิดของนักโทษประหาร โดยนักโทษประหารกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมีการควบคุมตนเองต่ำ อาทิ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เมื่อโกรธ หรือการทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

ดังนั้น จึงควรมีการส่งเสริมให้สมาชิกในสังคมได้มีการเรียนรู้ในการควบคุมตนเอง เริ่มตั้งแต่ระดับครอบครัวที่จะต้องให้ความรักความเข้าใจ เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกในครอบครัวมี

บุคลิกภาพในทางบวก อาทิ การมองโลกในแง่ดีมากกว่าการมีบุคลิกภาพที่ต่อต้านสังคม นอกจากนี้ สถาบันการศึกษาหรือสังคมอาจส่งเสริมให้สมาชิกในสังคมได้มีการปฏิบัติตามหลักคำสอนของทางศาสนา โดยเฉพาะการฝึกเจริญสมาธิ การปฏิบัติธรรม หรือ การดำเนินชีวิตตามหลักธรรมคำสั่งสอนของศาสนา เพื่อเป็นการระงับอารมณ์และควบคุมตนเองให้ละเว้นจากการกระทำผิด

6. การปฏิบัติต่อนักโทษประหารแยกจากผู้ต้องขังทั่วไป

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักโทษประหารกลุ่มตัวอย่าง เมื่อถูกจำคุกในเรือนจำ ทั้งขณะรอการประหารชีวิต หรือรอภัยโทษ จะประสบกับปัญหาความเครียด ปัญหาการมีชีวิตในสถานภาพของนักโทษประหารที่ไร้คุณค่า และมีปัญหาสุขภาพจิต อาทิ ซึมเศร้า โดดเดี่ยว แยกจากสังคม และเครียด โดยกลุ่มตัวอย่างบางรายมีสภาพไม่แตกต่างจากผู้ตายทั้งเป็น

ดังนั้น ควรมีการปฏิบัติต่อนักโทษประหาร ให้นักโทษประหารได้มีความรู้สึกถึงความมีคุณค่าของชีวิต มีขวัญและกำลังใจในการมีชีวิตอยู่เพื่อรอวันที่อาจจะได้รับภัยโทษให้กลับตัวเป็นคนดีเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป หรือการมีชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่า แม้จะต้องจบลงด้วยการประหารชีวิตอันเป็นการชดใช้กรรมที่ได้ทำไว้ เพื่อให้ให้นักโทษประหารได้มีการสำนึกผิดและมีสภาพจิตใจที่สงบแม้จะต้องจบชีวิตลงที่แดนประหาร

นอกจากนี้ ในการปฏิบัติต่อนักโทษประหารควรมีมาตรการในการปฏิบัติต่อนักโทษประหารที่มีการแยกเรือนจำ หรือ อาคารสถานที่ในการควบคุม อาทิ การสร้างเรือนจำพิเศษสำหรับควบคุมนักโทษประหาร หรือการสร้างแดนความมั่นคงสูงเพื่อเป็นสถานที่ในการควบคุมผู้ต้องขังที่มีสถานภาพเป็นนักโทษประหารแยกจากผู้ต้องขังโดยทั่วไป ซึ่งการแยกสถานที่ในการควบคุมนักโทษประหารอย่างเด็ดขาด จะเป็นการเพิ่มคุณภาพชีวิตในการทำงานให้กับเจ้าหน้าที่และการลดปัญหาความเครียดให้แก่ักโทษประหาร เนื่องจากการมีสถานที่ควบคุมเฉพาะที่มีความมั่นคงสูง แยกจากการควบคุมนักโทษประหารร่วมกับผู้ต้องขังอื่น ๆ จะทำให้มีความปลอดภัยแก่เจ้าหน้าที่ในการควบคุมดูแล ตลอดจนสามารถจัดกิจกรรมในการแก้ไขฟื้นฟูให้กับนักโทษประหารเพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดได้มากกว่าการควบคุมในปัจจุบันที่นักโทษประหารจะต้องถูกควบคุมภายในเรือนนอนเป็นหลัก มีเวลาออกจากเรือนนอน เพื่อออกกำลังกายเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น และควรมีการปฏิบัติต่อนักโทษประหาร โดยการจัดสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำให้มีสภาพที่มีความเหมาะสมเพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดให้แก่ักโทษประหารที่ต้องรอคอยวันประหาร หรือวันได้รับการลดโทษและพ้นโทษกลับไปสู่สังคม

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป ได้แก่

1. การศึกษาแนวทางหรือ โอกาสความเป็นไปได้ในการยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
2. การศึกษาเปรียบเทียบความต้องการในการถูกจำคุกตลอดชีวิตและการประหารชีวิตของนักโทษประหาร
3. การศึกษาที่เกี่ยวข้องการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาโทษประหารชีวิตทั้งในประเทศและต่างประเทศในลักษณะของ Meta Analysis เพื่อทำให้เห็นแนวโน้มของการใช้โทษประหารชีวิตทั่วโลก

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- กิติพัฒน์ นนทปัทมะกุล. 2550. การวิจัยเชิงคุณภาพในสวัสดิการสังคม : แนวคิดและวิธีวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2547. ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรม การวัด การพยากรณ์ และการเปลี่ยนแปลง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- นงนภัส คู่วรัญญู เทียงกมล. 2551. การวิจัยเชิงบูรณาการแบบองค์รวม: Holistically Integrative Research. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- นัทธี จิตสว่าง. 2541. หลักทัศนวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์.
- นัทธี จิตสว่าง. 2546. โปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด. กรุงเทพมหานคร : วัฒนพงศ์การพิมพ์ .
- บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2546. สถิติวิจัย I. กรุงเทพฯ: พิชญาเพรส .
- ปราชินทร์ เครือทอง. 2545. สำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์. กรุงเทพฯ : มติชน.
- พรชัย ขันดี, ธัชชัย ปิตะนิละบุตร และอศวิณ วัฒนวิบูลย์. 2543. ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : บริษัทบุ๊คเน็ท จำกัด.
- ยุทธ ไถยวรรณ. 2551. วิเคราะห์ข้อมูลวิจัย 3 Step by Step SPSS-3. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริม กรุงเทพฯ.
- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, นิตยา สำเร็จผลและมณี อากานันท์กุล. 2548. รายงานการวิจัยเรื่อง ผลการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ : ร้านพิมพ์ทอง.
- สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน. 2551. โทษประหารชีวิตในทรรศนะทางศาสนา. กรุงเทพฯ : หก.มาสเตอร์เพรส.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2552. การใช้สถิติในงานวิจัยอย่างถูกต้องและได้มาตรฐานสากล. กรุงเทพฯ: หก.สามลดา.
- สุพจน์ สุโรจน์. 2550. การบริหารงานและกระบวนการยุติธรรม. เอกสารการสอนชุดวิชา การ

บริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุพัตรา สุภาพ. 2536. สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม : ครอบครัว : ประเพณี. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

แสง จันทร์งาม. 2550. นักโทษประหาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เม็ดทราย.

อรสม สุทธิสาคร. 2546. นักโทษประหารหญิง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สารคดี.

อฉนพ ชูบำรุง. 2527. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

วิทยานิพนธ์และงานวิจัย

เจษฎา บุรินทร์สุชาติ. 2548. “บทบาทของศาลโลกต่อมาตรการลงโทษประหารชีวิตใน
สหรัฐอเมริกา”. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตร์ (การพัฒนาระหว่างประเทศ) มหาวิทยาลัย
มหาวิทาลัย,

พงศกร ไพฑูถย์. 2545. “การศึกษาวิเคราะห์เชิงจริยศาสตร์ เรื่อง ประเด็นจริยธรรมในการลงโทษ
ประหารชีวิต ตามทัศนะของพุทธจริยศาสตร์”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ (จริยศาสตร์ศึกษา)
มหาวิทยาลัย.

พงษ์อภินันท์ จันกลิ่น. 2543. “รูปแบบที่เหมาะสมในการลงโทษประหารชีวิตของผู้กระทำความผิด
ในประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์ (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) มหาวิทยาลัย
มหาวิทาลัยมหิดล.

พิทยา สังฆนาคิน. 2545. “การปรับตัวของนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง”. เอกสาร
ประกอบการศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยปทุมธานี.

ไพโรจน์ พลเพชรและคณะ 2550. “ก่อนวันประหาร การใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
ของนักโทษประหารชีวิต 4 กรณี”. กรุงเทพฯ : หจก. มาสเตอร์เพรส.

นคร วลลิกากร. 2549. “โทษประหารชีวิตในประเทศไทย : ศึกษาแนวคิดในการยกเลิก”. วิทยานิพนธ์
นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

บงกช สัจจานิตย์. 2533. “โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอน ที่มหาจุฬาลงกรณราช-
วิทาลัย และสถานการศึกษามหามกุฏราชวิทาลัย”. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปิยะพันธ์ ปิงเมือง. 2545. “เกณฑ์ชี้วัดการตัดสินลงโทษประหารชีวิต”. วิทยานิพนธ์ดุขฎิบัณฑิต
(อาชญาวิทยาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม) ,มหาวิทยาลัยมหิดล .

- วสันต์ ปานสังข์.2543. “การลงโทษประหารชีวิต กับการยับยั้งการก่ออาชญากรรม”. วิทยานิพนธ์ศิลป-
ศาสตร์ (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิศิษฐ์ เจนนานนท์. 2545. “โทษประหารชีวิต : ศึกษาวิธีการบังคับโทษด้วยการศึกษากับกฎหมายที่
เกี่ยวข้อง”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาวิทยาลัย,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมนทิพย์ จิตสว่าง.2553. “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของนักโทษประหาร” คุชฎีนิพนธ์ ปรัชญา
คุชฎีบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยา การบริหารยุติธรรมและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
- อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ. 2543. “ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหาร
ชีวิต”. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตร์ (สังคมวิทยา) มหาวิทยาลัย ,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ต่างประเทศ

- Adler,Freda. 1998. Criminology. Boston : McGraw – Hill,.
- Adler, Freda & Mueller, O.W. Gerhard & Laufer ,S.William.1991. Criminology.U.S.A.: McGraw-Hill,.
- Alan, Bryman. 2004. Social Research Methods. 2nd ed. Oxford : Oxford University Press.
- Alvarez ,Alex. 2000. Study Guide for Siegel’s Criminology.Wadsworth.
- Bedau, Adam Hugo. 1982. The Death Penalty in America.New York.: Oxford University
Press.
- Cavadino ,Michael and Dignan ,James. 2006. Penal Systems a Comparative Approach.London :
Sage Publications Ltd.
- Clear,R.Todd and Cole,F.George. 1994. American Corrections.3rd ed. Belmont : Wadsworth
Publishing Company.
- Duffee ,E David . 1989. Corrections Practice and Policy. New York : Random House,.
- Easton,Susan and Piper,Christine. 2005. Sentencing and Punishment. Oxford: Oxford University
Press.
- Kluwer Law International. 2001. Imprisonment Today and Tomorrow : International Perspectives on
Prisoners’Rights and Prison Conditions. 2nd ed. Hague : Kluwer Law International.
- Kronenwetter,Michael.1993. Capital Punishment: A Reference Handbook Santa Barbara, CA: ABC-
CLIO, Inc.
- Lyons ,Lewis . 2003. The History of Punishment. Italy: Eurolitho,.

- Maguire ,Mike & Morgan, Rod & Reiner ,Robert. 2002. The Oxford Handbook of Criminology. 3rd ed. Oxford: Oxford University Press.
- Mark ,Fisch. 1999. Criminology. Guilford : Dushkin McGraw – Hill.
- Schmalleger , Frank & Smykla, Ortiz John. 2000. Corrections in the 21st Century. U.S.A. : Glencoe/ McGraw – Hill.
- Siegel ,J.Larry. 2006. Criminology. 9th ed. Canada: Thomson Wadsworth.
- Todd , R Clear & George ,F Cole, 1993. American Corrections. California : Wadsworth Publishing Company.
- Weiss ,P.Robert and South,Nigel. 1998. Comparing Prison System : Toward a Comparative and International Penology. Amsterdam : B.V.Published.

Electronic Database

- “การสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์.” 2551. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก [http:// www.wikipedia.com](http://www.wikipedia.com). (วันที่ค้นข้อมูล : 31 สิงหาคม 2551).
- กรมราชทัณฑ์. 2551. “โทษประหารชีวิตขั้บยั้งอาชญากรรมได้หรือไม่.” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก [http:// www.correct.go.th](http://www.correct.go.th). (วันที่ค้นข้อมูล : 31 สิงหาคม 2551).
- กรมราชทัณฑ์. 2551. “โทษประหารชีวิตในประเทศไทย.” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก [http:// www.correct.go.th](http://www.correct.go.th). (วันที่ค้นข้อมูล : 31 สิงหาคม 2551).
- Aker,L.Ronald & Krohn,D.Marvin & Lonn Lanza-Kaduceand Marcia Radosevich. 1979. “ Social Learning and Devian Behavior: A Specific Test of a General Theory.” [Online].Available : [www. Jstor.com](http://www.Jstor.com). (Access date : July 15, 2009).
- Baron,W.Stephen.2003. “Self-Control,Social Consequenes ,and Criminal Behavior.” Street Youth and the General Theory of Crime.Journal of Research in Crime and Delinquency,Vol.40. Abstract from : [www. Jstor.com](http://www.Jstor.com). (Access date : August 5, 2009).
- Bassel,EL Nabia. 2006. “Correlates of cracks Abuse Among Drug - Using Incarcerated Women : - Psychological Trauma , Social Support , and Coping Behavior.” [Online].Available : www.google.go.th. (Access date : July 15, 2006).
- “Capital Punishment.” 2008. [Online].Available : [www. wikipedia.com](http://www.wikipedia.com). (Access date : October 19, 2008).

- Cechaviciute, Ieva and Kenn, T. Dianna. 2007. "The Relationship Between Neutralizations and Perceived Delinquent Labeling On Criminal History in Young Offenders Serving Community Orders." [Online]. Abstract from : cjb.sagepub.com/content/34/6/816.short. (Access date : August 4, 2010).
- Chan, Jeffrey & Hudson, Colin & Parmenter, Trevor. 2004. "An exploratory study of crime and brain injury: Implications for mental health management." [Online]. Abstract from : www.amh.e-contentmanagement.com/archives. (Access date : August 4, 2010).
- Chapple, L. Constance. 2005. "Self-control, peer relations, and delinquency." [Online]. Abstract from : <http://www.informaworld.com/smpp/content~db=all~content=a713722358>. (Access date : August 4, 2010).
- Cunningham, D. Mark & Reidy, J. Thomas & Sorensen, R. Jon. 2005. "Is Death Row Obsolete? A Decade of Mainstreaming Death-Sentenced Inmate in Missouri. Behavior Sciences and the Law." [Online]. Abstract from : www3.interscience.wiley.com/journal/110541068/articletext?DOI=10... (Access date : October 19, 2008).
- Cunningham, D. Mark & Vigen, P. Mark. 2002. "Death Row Inmate Characteristics, Adjustment and Confinement : A critical Review of Literature." [Online]. Available : www.iapsych.com/iqmr/cunningham2002.pdf. (Access date : October 19, 2008).
- Grasmick, G. Harold & Jacobs, Darlene & McCollom, B. Carol. 1983. "Social Class and Social Control: An Application of Deterrence Theory." [Online]. Abstract from : www.jstor.org/stable/2578312, 2010. (Access date : August 4, 2010).
- Guay, J. P. & Ouimet, M. & Proulx, J. 2010. "On intelligence and crime: a comparison of incarcerated sex offenders and serious non-sexual violent criminals." [Online]. Abstract from : linkinghub.elsevier.com/retrieve/pii/S0160252705000452. (Access date : August 4, 2010).
- Harris, R. Anthony. 1975. "Imprisonment and the Expected Value of Criminal Choice : A Specification and Test of Aspects of the Labeling Perspective." [Online]. Available : <http://www.Jstor.com>. (Access date : October 19, 2008).
- Jacobs, David & Qian, Zhenchao & Carmichael, T. Jason. & Kent, L. Stephanie. 2006. "Who Survives on Death Row? An Individual and Context Analysis." [Online]. Abstract from : www2.asanet.org/journals/asr/aug07abs.html. (Access date : October 19, 2008).
- Kubena, J. Iletta & Vollum, Scott & Vollum, Buffington Jacqueline. 2002. "Attitude about Death Penalty:

- Examining Support and Opposition among College Student in Huntsville,Texas.” [Online]. Abstract from :www.shsu.edu/~edu_elc/journal/.../re2004/deathpenalty.pdf - United States. (Access date : August 4, 2010).
- Matthews, Keith Shelley & Agnew,Robert . 2008. “Extending Deterrence Theory Do Delinquent Peers Condition the Relationship between Perceptions of Getting Caught and Offending?.” [Online]. Abstract from : www.jrc.sagepub.com/cgi/content/abstract/45/2/91. (Access date : October 19, 2008).
- Minnesota Department of Corrections. 2005. “MnSOST-R (Minnesota Sex Offender Screening Tool Revised).” [Online]. Available : www.doc.state.mn.us. (Access date : October 19, 2008).
- Muhlhausen,David. 2007. “The Death Penalty Deters Crime and Saves Lives.” [Online]. Abstract from : www.heritage.org/.../The-Death-Penalty-Deters-Crime-and-Saves-Lives. (Access date : August 4, 2010).
- Petrosino,Anthony& Derzon,James & Lavenberg ,Julia. 2009. “The Role of the Family in Crime and Delinquency: Evidence from Prior Quantitative Reviews.” *Southwest Journal of Criminal Justice* Vol.6(2). [Online]. Abstract from : google.co.th. (Access date : August 4, 2010).
- Piliavin,Irving & Gartner,Rosemary & Thornton,Craig & Matsueda,L.Ross. 1986. “Crime, Deterrence, and Rational Choice.” *American Sociological Review* . [Online]. Abstract from : www.Jstor.com. (Access date : August 4, 2010).
- Reggio,H.Micheal. 2008. “Capital Punishment.” [Online]. Available : www.wikipedia.com. (Access date : October 19, 2008).
- Steven,J.Dennis.1992. “The Death Sentence and Inmate Attitudes.” [Online]. Abstract from : <http://cad.sagepub.com/content/38/2/272.full.pdf+html>. (Access date : August 4, 2010).
- The American Bar Association. 2003. “Genesis of the ABA’s Death Penalty Assessment Projects.” [Online]. Available : www.nacdl.org/sl_docs.nsf/issues/ABADPGuidelines?. (Access date : August 4, 2008).

ภาคผนวก

ชื่อ.....

แบบสัมภาษณ์ : งานวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของนักโทษประหาร”ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

1. อายุปัจจุบัน.....ปี
2. อายุขณะกระทำผิด.....ปี
3. ระดับการศึกษา

.....1	ต่ำกว่าประถมศึกษา	5	อาชีวศึกษา
.....2	ประถมศึกษา	6	ปริญญาตรี
.....3	มัธยมศึกษาตอนต้น	7	ปริญญาโท
.....4	มัธยมศึกษาตอนปลาย	8	อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

.....

.....

.....
4. อาชีพก่อนต้องโทษ

.....1	รับราชการ	6	ค้าขาย
.....2	รัฐวิสาหกิจ	7	เกษตรกร
.....3	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	8	นักเรียน/นักศึกษา
.....4	รับจ้างทั่วไป	9	ว่างงาน
.....5	คนงานก่อสร้าง	10	อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

.....

.....
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนก่อนต้องโทษ.....บาท
6. ภูมิลำเนา จังหวัด.....
7. สถานภาพครอบครัวก่อนต้องโทษ

.....1	โสด	2	สมรส	3	หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่
--------	-----	--------	------	--------	---------------------------

ลักษณะครอบครัวก่อนต้องโทษ

.....

.....

8. สถานภาพครอบครัวในวัยเด็ก

- .....1 พ่อแม่อยู่ด้วยกัน   .....2 พ่อแม่หย่าร้างกัน   .....3 อยู่กับญาติ
- .....4 อาศัยอยู่กับสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า   .....5 เป็นเด็กเร่ร่อน
- .....6 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ลักษณะของครอบครัวในวัยเด็ก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

9. ท่านมีบิดาหรือมารดา หรือญาติพี่น้องมีประวัติต้องโทษประหารชีวิต

- .....1 ไม่มี   .....2 มี (โปรดระบุ).....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

10. ท่านมีบิดาหรือมารดา หรือญาติพี่น้องมีประวัติต้องโทษจำคุก

- .....1 ไม่มี   .....2 มี (โปรดระบุ).....

บิดาหรือมารดาต้องโทษประหารชีวิต.....

.....

.....

.....

.....

.....

**ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด
มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งนี้**

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

1. ลักษณะความสัมพันธ์ของครอบครัวก่อนต้องโทษ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. ลักษณะของการคบเพื่อนก่อนต้องโทษ

.....
.....

.....
3. การเรียนรู้ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพกรรมก่อนตั้ง โทษ

.....
.....
.....

4. ความผูกพันต่อสังคมก่อนตั้ง โทษ

.....
.....
.....
.....

5. การควบคุมตนเอง

.....
.....
.....
.....

6. การถูกตีตราจากสังคม

.....
.....

7. การไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับ

.....
.....
.....
.....
.....

10. บุคลิกภาพ

.....
.....
.....

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมในการกระทำผิดของนักโทษประหาร

พฤติกรรมการกระทำผิด

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ผลกระทบของอาชญากรรม

.....
.....
.....
.....
.....

ความรู้สึกละอายต่อโทษประหารชีวิตในเรือนจำ

.....
.....
.....
.....

ส่วนที่ 5 : ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและโทษประหารชีวิต

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมและการประหารชีวิต

.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....ขอบคุณมากคะ